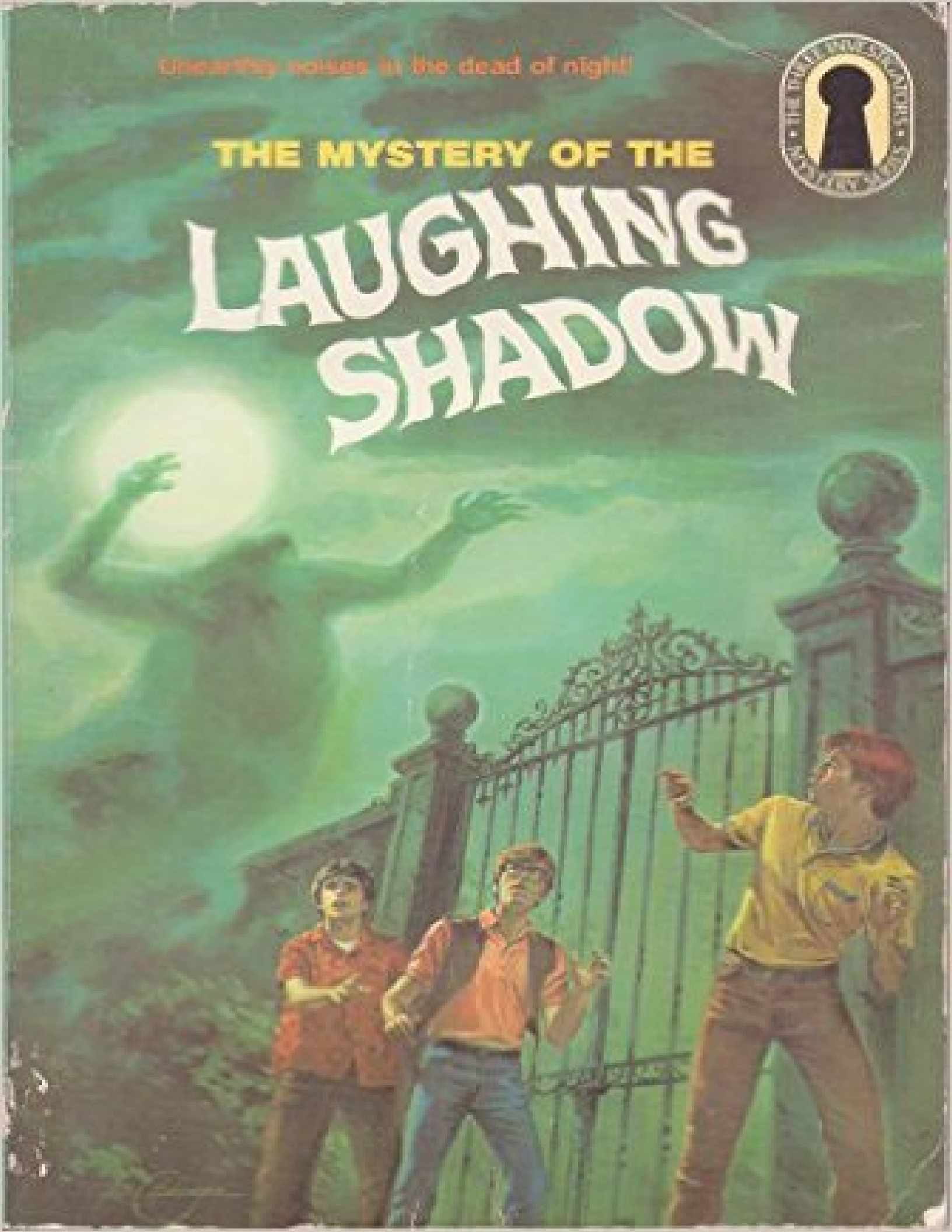

Unearthly noises in the dead of night!

THE MYSTERY OF THE LAUGHING SHADOW

Vụ Bí Ẩn Cái Bóng Cười

Alfred Hitchcock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

- [1. Tiếng cười trong đêm khuya](#)
- [2. Một bức thông điệp bí ẩn](#)
- [3. Tấn công đột ngột](#)
- [4. Những con quỷ ở vách đá](#)
- [5. Kho báu Chumash](#)
- [6. Một phát hiện gây bối rối](#)
- [7. Chuyển đi đêm](#)
- [8. Cái bóng trong đêm](#)
- [9. Nơi không một người đàn ông nào có thể tìm thấy](#)
- [10. Cuộc rượt đuổi điên cuồng](#)
- [11. Hanibal nghi ngờ](#)
- [12. Mắc bẫy](#)
- [13. Hanibal có trực cảm](#)
- [14. Vạch mặt tên bịp](#)
- [15. Những người da nâu tái xuất hiện](#)
- [16. Ngõ cụt](#)
- [17. Dưới chân vách đá](#)
- [18. Trên núi](#)
- [19. Kho báu](#)
- [20. Alfred Hitchcock nói lời cuối](#)

1. Tiếng cười trong đêm khuya

Bob Andy và Peter Crentch đang về nhà. Hai bạn còn cách Rocky ba cây số, thì buộc phải bật đèn xe đạp lên. Vào mùa đông đêm xuống rất nhanh ở vùng núi nam Caliorne.

- Đáng lẽ, Peter nói, bọn mình phải lên đường về nhà sớm hơn.

- Ôi! Bob mỉm cười đáp. Mình không hối tiếc đã ở lại lâu hơn. Tắm thích quá!

Hai bạn vừa mới có một buổi chiều vui vẻ trên núi, tắm trong nước mát của dòng thác. Không có gì làm lu mờ sự thích thú của hai bạn, trừ việc Hanibal Jones, sếp của bộ ba thám tử, không đi cùng được. Thật vậy, hôm nay chú Titus cần Hanibal phải ở lại Thiên Đường Đồ Cổ để giúp việc.

Một nhừ nhưng vui sướng, hai cậu đạp xe dọc theo một bờ tường cao rào quanh một khu nhà, thì một tiếng lạ vang lên trong đêm :

- Cứu với!

Peter ngạc nhiên thẳng gắt và dừng lại đột ngột. Bob va vào bạn.

- Úi! Bob càu nhàu.

- Cậu nghe không? Peter thì thầm.

Peter dựng xe đạp lên và ngạc nhiên nhìn bức tường chìm trong bóng tối.

- Mình có nghe, có thể có ai đó bị thương?

Khi đứng yên lắng tai nghe, hai bạn nghe như có tiếng chà vào tường phía bên kia.

Rồi tiếng kêu lại vang lên lần nữa:

- Cứu!

Lần này không thể làm được nữa. Một kẻ vô danh đang yêu cầu được cứu giúp. Cách hai bạn không xa lắm, trong tường có cái cổng với sắt đầu nhọn như mũi lao.

Không do dự, Peter thả xe đạp ra, chạy đến cổng sắt. Bob lao theo sau. Đột nhiên Bob không nén nổi tiếng thốt lên pha lẫn sự ngạc nhiên và đau đớn:

- Úi da!

Một vật ném qua tường vừa mới trúng tay Bob... một vật cứng và nhỏ nảy trên đất trong bóng tối. Peter cúi xuống lượm lên:

- Đây! Mình tìm ra rồi!

Cả hai cùng xem vật trong tay Peter, đó là một pho tượng bé tí bằng kim loại sáng. Tượng hình một người đàn ông dáng vẻ lạ lùng, mỉm cười, ngồi xếp bằng.

- Cái gì vậy hả Peter?

- Đừng hỏi mình, chắc là cái gì đó để treo đầu đó. Trên đầu thẳng người có cái khoen.

- Ai đã ném nó qua bức tường, Bob thì thầm, có thể...

Bob bị ngắt lời bởi những tiếng ồn ào không rõ phía sau tường rào. Có người đang bước nặng nề giữa bụi cây. Rồi tiếng nói vang lên:

- Nó đã vút một cái gì đó ra ngoài, ra xem đi!

- Em sẽ tìm ngay thừa sếp, giọng nói thứ nhì đáp.

Một bàn tay vô hình bắt đầu mở cái cổng nặng nề. Peter và Bob nhanh nhẹn nhìn thấy có bụi cây gần đó liền đẩy xe đạp vào đó trốn.

Cổng mở ra với tiếng cọt két. Một cái bóng hiện ra giữa hàng cây sau cổng. Hai thám tử nín thở, căng mắt nhìn qua lá bụi cây. Cái bóng tiến lại gần bụi cây, xa hơn, rồi tiến ra ngoài đường cái.

- Cậu có nhìn thấy đó là ai không? Bob thì thầm.

- Không! Trời tối quá!

- Bọn mình nên mang trả cái tượng nhỏ này không, dường như nó cũng quý giá đấy.

- Mình nghĩ... nhìn kìa!

Một bóng đen vừa mới xuất hiện cách chỗ trốn của hai thám tử có hai bước. Hai cậu lặng người đi. Cái bóng cao trội hẳn lên, trông nó cao, hơi khoèo, gù nữa. Hai thám tử để ý đến cái mũi rất dài, hình mỏ chim, và cái đầu nhỏ, động đậy không giống người, như để nhìn khắp mọi phía.

Đột nhiên một tiếng cười quỷ quái vang lên trong bóng tối. Tiếng cười xuất phát từ cái bóng kì dị kia, gần sát bên hai thám tử. Peter và Bob hoảng sợ cảm thấy muốn bỏ chạy thật nhanh. Nhưng tiếng cười đã ngưng trong khi cái bóng đáng sợ hỏi bằng một giọng bình thường:

- Màý không tìm thấy cái gì hết phải không? Thôi kệ, bây giờ trời quá tối rồi!

- Dạ đúng thừa sếp, người đàn ông đứng xa hơn một chút trên đường trả lời.

Cái bóng gù có tiếng cười kì quặc chờ cho người kia về tới chỗ mình. Rồi cả hai trở vào trong khu nhà, cái cổng cọt két đóng lại phía sau lưng. Peter và Bob vẫn nấp trong bụi rậm cho đến khi cổng đóng hẳn và tiếng bước chân của hai cái bóng kia đã xa dần.

- Cậu có thấy tên kia không? Bob hỏi nhỏ. Cái tên có cái đầu kì quặc ấy. Và tiếng cười nữa, tiếng cười khủng khiếp... là cái gì vậy?

- Mình không biết và mình không muốn biết chút nào. Peter đáp.

- Bọn mình hãy về nhanh và kể cho Hanibal nghe những gì đã thấy tối nay.

- Đúng, ý kiến hay!

Hai thám tử leo lên xe đạp và lại lao nhanh trên đường. Hai bạn chưa đi được đến khúc quẹo thứ nhất thì tiếng cười hoang dại lại vang lên phía sau lưng. Hai thám tử tiếp tục đạp kịch liệt

và chỉ vững lòng đập chậm lại khi nhìn thấy ánh đèn thành phố Rocky.

2. Một bức thông điệp bí ẩn

- Giống như vàng khối! Hanibal Jones tuyên bố.

Trông sắp của ba thám tử trẻ thật minh mẫn khi nghiên cứu pho tượng nhỏ bé.

- Có giá hả? Bob hỏi thăm.

- Chắc là có, Hanibal gật đầu. Không chỉ vì bằng vàng.

- Kìa Babal, Peter bắt bẻ. Có gì quý hơn vàng đâu?

Bức tượng nhỏ óng ánh giữa các ngón tay của Hanibal.

- Các cậu hãy xem, Hanibal nói, mức độ chạm trổ tinh vi của vật này. Chắc chắn là tác phẩm của một nghệ nhân tài giỏi. Xem đôi mắt nhỏ xíu này, cái đầu đội mũ lông vũ này. Có lẽ đây là cái bùa cổ, hình một người da đỏ. Mình đã từng thấy những cái giống như vậy trong các viện bảo tàng.

Ba thám tử trẻ đang tập hợp trong chiếc xe lán cũ dùng làm bộ tham mưu. Trong khi Peter và Bob kể cho xong cuộc phưu lưu trên núi, Hanibal vẫn tiếp tục xem bức tượng nhỏ bằng vàng. Cuối cùng Hanibal thở dài:

- Vậy các cậu nghĩ chính người kêu cứu đã vớt bức tượng nhỏ này ra khỏi tường à? Và cũng theo các cậu, hai người đàn ông, mà các cậu nhìn thấy, đã tóm được kẻ đáng thương kia và đã ra ngoài để tìm lại pho tượng nhỏ?

- Đối với bọn mình thì quá hiển nhiên, Bob trả lời.

- Nhưng không nhất thiết tiếng kêu cứu và pho tượng nhỏ có liên quan với nhau. Các cậu khẳng định mà không hề có bằng chứng nào cả.

Peter phản đối:

- Kìa Babal! Đồng ý là một thám tử không được đưa ra kết luận vội vàng! Nhưng trong sự việc này, mọi chuyện hiển nhiên đập vào mắt. Bọn mình đã nghe tiếng kêu, pho tượng nhỏ đã bị vớt qua tường, rồi hai gã đàn ông kia đã ra ngoài để tìm lại pho tượng, và một tên gọi tên kia bằng sắp! Nghe rất giống bọn cướp.

- Có thể, nhưng một lần nữa không có mối liên quan gì giữa tiếng kêu và pho tượng nhỏ hết.

- Cậu nghĩ sao về cái bóng kì lạ? Bob hỏi. Mình chưa bao giờ thấy ai có vóc dáng và tiếng cười kì lạ như vậy.

- Nay, các cậu có thể mô tả tiếng cười đó cho mình nghe không?

- Giống tiếng con nít cười, Peter nói.

- Không, giống tiếng phụ nữ cười hơn, Bob chỉnh.
- Hay giống tiếng của thằng khùng.
- Căng thẳng và như hoảng sợ.
- Hay thậm chí giống tiếng cười xấu xa của một người đàn ông?
- Phải... hơi giống tiếng cười của một ông già đang sợ hãi.
- Rõ quá.- Hanibal thắc mắc nói. Tóm lại tiếng cười có thể là của bất kì ai. Không ai trong hai cậu có thể mô tả nổi tiếng cười đó. Dường như hai cậu nghe khác nhau nữa kìa. Đến mức mình tự hỏi không biết hai cậu có thật sự nghe tiếng kêu cứu nữa không.
- Cái đó thì có nghe chứ! Peter và Bob đồng thanh kêu lên.

Nét mặt Hanibal tỏ ra hết sức thắc mắc.

- Theo như các cậu mô tả địa điểm, mình nghĩ các cậu ở ngay trước khu nhà Sandow.
- Tất nhiên! Bob kêu lên. Một khu nhà rộng lớn, đáng lẽ mình phải biết.
- Khu nhà chủ yếu gồm đất vùng núi, Hanibal nói thêm, nhưng xưa kia cha của bà Sandow nuôi rất nhiều gia súc.
- Bây giờ họ không còn gia súc nữa hả? Peter hỏi.

- Không còn, Bob trả lời. Mình nhớ là có đọc khá nhiều về khu này ở thư viện thành phố. Cha của bà Sandow là người cuối cùng làm cho khu nhà sinh lời. Khi ông chết con gái ông là người thừa kế duy nhất. Bà sống ẩn dật, không bao giờ gặp được bà.

Bob rất thích tìm tòi ở thư viện thành phố và luôn biết đủ thứ chuyện về đủ loại chủ đề. Thông tin của Bob luôn chính xác. Hanibal kết luận:

- Nghĩa là những gì các cậu đã nghe và thấy là khá bất thường, các cậu à. Những người đàn ông đó làm gì trong nhà bà Sandow và pho tượng nhỏ từ đâu ra?
- Hay là tượng nhỏ thuộc một lô đồ vật lấy cắp từ nhà bà Sandow? Peter gợi ý.
- Nhưng bà đâu có gì quý giá đâu, Bob nhận xét.

Hanibal, vẻ mặt băn khoăn, vẫn đang lật xuôi lật ngược pho tượng nhỏ trong tay. Đột nhiên mắt Hanibal sáng lên.

- Chuyện gì vậy sắp? Bob hỏi.

Hanibal vẫn đang xem xét pho tượng nhỏ bé. Các ngón tay táy máy phần đế tượng. Đột nhiên cậu thốt lên một tiếng kêu đặc trưng: phần dưới pho tượng nhỏ mở ra, một vật gì đó rơi xuống đất.

- Ngăn mật! Peter kêu lên.

Hanibal lượm mẩu giấy nhỏ xíu rút ra từ pho tượng, mở nó ra và để lên bàn.

- Bức thông điệp hả? Bob kích động hỏi.
 - Mình cũng không hiểu nữa, Hanibal cần môi thú nhận. Đúng là có một cái gì đó viết trên giấy nhưng bằng một thứ tiếng mà mình không biết.
- Bob và Peter cúi xuống nhìn mảnh giấy.
- Đúng vậy, Bob thất vọng thừa nhận. Không hiểu gì hết.
- Đột nhiên Bob tròn mắt:
- Nhưng... nhưng, Bob cà lăm, cái này không viết bằng mực! Đó là máu!
 - Cậu nói đúng, Hanibal nói. Đây là máu. Nói cách khác kẻ viết bức thông điệp này phải viết bằng cách không có bút, không có mực.
 - Chắc là tù nhân, Bob nhận xét.
 - Trừ phi một tên cướp muốn cắt đứt với băng của hắn.
 - Ta có thể đưa ra rất nhiều giả thiết nên mình nghĩ đây là một vụ hết sức thích hợp với Ba thám tử trẻ. Việc đầu tiên cần làm là tìm một người có khả năng dịch cho ta bức thông điệp này.
 - Tất nhiên rồi! Nhưng người nào?
 - Thì... chúng ta quen một người biết đủ thứ tiếng trên thế giới và cũng quen đủ loại người có thể giúp chúng ta.
 - Bác Alfred Hitchcock! Peter la lên.
 - Đúng, Hanibal xác nhận. Tối nay thì trễ quá rồi, nhưng sáng mai chúng ta sẽ đi gặp bác và cho bác xem bức thông điệp.

3. Tấn công đột ngột

Ngày hôm sau, ngay sau khi ăn sáng xong, Peter và Bob vội vàng đến gặp Hanibal ở Thiên đường đồ cổ. Thám tử trưởng đang chờ hai bạn cùng với chú Warrington và chiếc xe Rolls Royce mạ vàng mà ba thám tử trẻ vẫn được quyền sử dụng sau khi Hanibal giành giải nhất trong một cuộc thi.

- Chú Warrington à, Hanibal nói với chú tài xế trong khi Bob và Peter lên xe ngồi, ta đến xưởng phim gặp ông Alfred Hitchcock.
- Vâng thưa cậu Jones.

Bất chấp những quan hệ thân mật đã hình thành giữa họ, chú tài vẫn giữ chừng mực.

- Chào các bạn trẻ! Alfred Hitchcock kêu, khi thấy ba cậu bước vào. Ngọn gió nào đã đưa ba cậu đến đây?

Ba thám tử báo cáo lại cho ông nghe các sự kiện tối qua, rồi Bob đặt lên bàn nhà sản xuất phim pho tượng nhỏ bằng vàng. Mắt Alfred Hitchcock sáng rỡ vì tò mò, xem xét pho tượng thật tỉ mỉ.

- Đúng như Hanibal đã đoán, ông nói. Pho tượng này rất cổ. Chắc chắn đây là một cái bùa do người Da Đỏ Mỹ làm ra. Sau khi quay bộ phim truyền hình, tôi biết khá nhiều về nghệ thuật thủ công Da Đỏ. Nên tôi có thể, không sợ lắm, cho các cậu biết rằng cái bùa này là sản phẩm của người Da Đỏ Chumash. Trong bộ phim của chúng tôi có một pho tượng nhỏ y như vậy.

- Thưa bác, bùa chính xác là gì vậy? Peter hỏi.

- Đó là một vật người ta thường đeo bằng một sợi dây xỏ qua cổ để tự bảo vệ mình chống những thần linh xấu hoặc để lấy hên. Cái khoen nhỏ trên đầu người da đỏ này là để luồn dây qua. Người Chumash có một cái bùa tương tự cái này.

- Cháu không biết, Peter nói, rằng xưa kia trong vùng Rocky có người da đỏ.

- Ồ! Có chứ! Bob ngắt lời. Mình đọc được rất nhiều về dân Chumash. Họ hợp thành một bộ lạc nhỏ, hiền hậu. Họ sống tại đây, bên bờ Thái Bình Dương. Sau này họ làm việc cho người Tây Ban Nha.

- Đúng! Ông Hitchcock tuyên bố. Nhưng cái làm tôi quan tâm nhất trong câu chuyện của các cậu là cái bóng có tiếng cười kì quái. Các cậu nói là nó cao lớn, lưng gù, có cái đầu khá nhỏ liên tục xoay đi mọi phía và có tiếng cười hoang dại, phải không?

- Dạ đúng, thưa bác, Bob xác nhận.

- Peter và Bob đều đứng gần cái bóng đó, nhưng cả hai cậu mô tả tiếng cười đó một cách khác nhau. Cậu Hanibal nghĩ sao?

- Thưa bác, hiện thì cháu không nghĩ gì cả. Cháu cũng rất thắc mắc.

- Tôi cũng thế... Ta hãy chuyển qua bàn về bức thông điệp giấu trong cái bùa.

Hanibal đưa mẫu giấy cho Hitchcock, ông thốt lên:

- Trời, đúng là viết bằng máu! Dường như là máu tươi. Mẫu giấy này chưa ở đây lâu đâu.

- Bác có đọc được bức thông điệp không ạ? Bob hỏi.

- Rất tiếc là không, đây là một thứ tiếng mà tôi không hề biết đến. Lần đầu tiên tôi thấy loại chữ viết này..

- Vậy mà Hanibal mong bác sẽ giúp được tội cháu! Peter thở dài.

- Làm thế nào bây giờ? Bob thất vọng nói khẽ.

- Khoan đã, các cậu ơi! Tôi đâu có nói là tôi không giúp được các cậu, Alfred Hitchcock mỉm cười nói. Tôi sẽ chỉ các cậu đến gặp người bạn tôi, là giáo sư Đại Học Nam California chuyên về các ngôn ngữ Da Đỏ Mỹ. Ông ấy làm cố vấn cho chúng tôi khi quay phim. Các cậu có biết ông ấy sống ở đâu không? Tại Rocky đây! Thưa kí tôi sẽ đưa địa chỉ cho các cậu. Các cậu nhớ thông báo cho tôi về sự tiến triển của cuộc điều tra nhé!

Ba thám tử trẻ cảm ơn nhà làm phim rồi chào ra đi. Khi đi qua, thư kí đưa địa chỉ giáo sư. Ông tên Wilton Meeker và sống rất gần kho bãi của ông bà Jones.

Hanibal nhờ Warrington chở đến nhà ông Meeker, rồi cho chiếc Rolls trở về hãng thuê xe; ba bạn có thể đi bộ về.

Giáo sư Meeker sống trong một ngôi nhà nhỏ màu trắng, cách li với con đường bởi một khu vườn cây cối um tùm và bởi một hàng rào bằng gỗ sơn. Ba cậu mở cổng nhỏ ra, bước vào lối đi có lát đan đỏ. Đột nhiên một gã đàn ông lao từ mớ cây cối, nhào đến chỗ ba bạn. Bob thốt lên:

- Coi chừng!

Kẻ lạ mặt có chân ngắn, nhưng đôi vai vuông vức khiến hắn trông lực lưỡng. Da hắn màu nâu sậm. Hắn nhếch mép để lộ hàm răng trắng tinh. Cặp mắt đen huyền của hắn sáng lên hoang dại. Nổi bật so với nước da, quần áo hắn, màu trắng: áo sơ mi rộng thùng thình bằng vải thô thắt eo, quần cùng vải và nón vành rộng bằng rơm. Vì quần chỉ dài qua đầu gối một chút, cơ bắp chân nâu cuộn cuộn của hắn nhô lên. Hắn cầm trong tay một con dao dài.

Ba bạn bị tê liệt và đứng lặng người giữa lối đi, trong khi kẻ lạ mặt hươ vũ khí tiến đến gần, nét mặt hung hãn và miệng thốt lên những lời đe dọa bằng một thứ tiếng lạ.

Trước khi ba thám tử trẻ kịp hoàn hồn, hắn đã đến chỗ ba bạn. Bằng một động tác mạnh bạo, gã đàn ông giật cái bùa vàng khỏi tay Hanibal. Rồi hắn quay đầu biến vào lùm cây. Ba bạn đứng lặng một hồi, không nói tiếng nào.

Cuối cùng Peter ấp úng:

- Hắn lấy mất cái bùa rồi!

Rồi không sợ nguy hiểm, đến lượt Peter lao vào giữa đám cây cối um tùm, rượt đuổi theo gã đàn ông da nâu. Bob và Hanibal chạy theo sát gót Peter. Cả ba đến cuối vườn, kịp thời để thấy kẻ lạ mặt chui vào một chiếc xe cũ kĩ. Một người đang ông khác, ngồi tay lái, chạy xe ngay khi kẻ ăn cắp bùa leo lên xe.

Peter thông báo điều hết sức hiển nhiên:

- Hắn thoát rồi!

- Mang theo cái bùa! Bob buồn rầu nói thêm.

Ba bạn thất vọng đứng đó một hồi. Người ta đã lấy mất cái bùa! Đột nhiên một giọng nói giận dữ vang lên phía sau lưng.

4. Những con quỷ ở vách đá

- Các cậu làm gì ở đây?

Ba bạn quay lại nhìn thấy một người đàn ông gân guốc, tóc bạc, đang nhìn mình qua một cặp

kính dày.

- Có kẻ vừa mới lấy cắp cái bùa của tụi cháu, Peter nhặt nhẻo thông báo.

- Hẳn cầm dao, Bob nói.

- Bùa à? Người đàn ông nhỏ thắc mắc hỏi lại. A! Các cháu là ba cậu bé mà anh Alfred Hitchcock giới thiệu tới. Ba Thám Tử Trẻ.

- Dạ phải, thưa bác, Hanibal vội vàng xác nhận.

- Thế các cháu có vấn đề hỏi bác à? Một ngôn ngữ mà các cháu không biết?, giáo sư Meeker nói tiếp.

- Dạ phải! Bob buồn bã thở dài. Chuyện xui xẻo là một kẻ lạ, to khỏe và da nâu đã lấy mất cái bùa, và vấn đề của tụi cháu đã biến mất theo hắn.

- Sai lầm! Hanibal thản nhiên ngắt lời. Vấn đề vẫn còn đây. Đồng ý là cái bùa đã biến mất! Nhưng bức thông điệp thì không. Cháu đã thận trọng mang chúng riêng ra.

Vẻ đắc thắng, thám tử trưởng đưa mẫu giấy cho giáo sư.

- Tuyệt vời! Giáo sư la lên, ánh mắt sáng lên sau cặp kính. Vào đây nhanh để bác có thể nghiên cứu cho đàng hoàng.

Giáo sư quay gót vào nhà thật nhanh. Ông quá nhiệt tình tìm hiểu bức thông điệp đến nỗi ông xém đụng đầu vào cây. Ông kéo ba cậu vào ngôi biệt thự, mời ngồi, chính ông ngồi sau bàn làm việc và cúi xuống mẫu giấy nhỏ xíu.

- Đúng rồi, đúng rồi! Ông khẽ nói sau một hồi xem xét. Không còn gì nghi ngờ nữa! Thật là kì diệu.

Ông tự nói với chính mình. Rõ ràng là ông đã quên mất sự hiện diện của ba vị khách trẻ.

- Mà lại viết bằng máu nữa chứ! Máu tươi! Thật kì diệu!

Hanibal đắc thắng.

- Hừm, xin phép bác, bác có biết đó là ngôn ngữ gì không ạ?

- Hả? Giáo sư ngược mắt lên kêu. Ồ, có có, tất nhiên! Đây là tiến Yaquali. Không có gì phải nghi ngờ. Viết bằng tiếng Yaquali. Ôi! Dân Yaquali! Một dân tộc tuyệt vời! Hiếm có bộ lạc da đỏ nào có chữ viết lẫn các cháu ạ! Nhưng người Yaquali đã học được mẫu tự Tây Ban Nha và các nhà truyền giáo Tây Ban Nha đã lập một cuốn tự điển giành riêng cho dân tộc này, để họ có thể viết và đọc ngôn ngữ của chính mình.

- Người Yaquali có phải là một bộ tộc bản xứ giống như người Chumash không ạ? Peter hỏi.

- Bản xứ hả? Giáo sư lặp lại. ý cháu nói ở vùng chúng ta giống như người Chumash hả? Trời đất, không có đâu cháu ơi. Người Chumash là một bộ tộc nhỏ rất kém phát triển. Họ không hề biết viết tiếng mình. Tiếng Yaquali hoàn toàn khác tiếng Chumash. Cũng như tiếng Anh so với tiếng Tàu vậy đó! Người Yaquali cũng chưa bao giờ sống ở vùng này.

- Nhưng họ đúng là người Da Đỏ Châu Mỹ phải không ạ? Bob hỏi.

- Châu Mỹ thì đúng nhưng Hoa Kỳ thì không, giáo sư vừa giải thích vừa hài lòng xem bức thông điệp ở trước mặt. Thậm chí, được nhìn thấy chữ viết bằng tiếng Yaquali ở đây, tại Rocky này, là một chuyện rất đáng kinh ngạc. Người Yaquali rất ít khi rời khỏi vùng núi, họ rất ghét cái mà ta gọi là nền văn minh.

- Vùng núi nào, thưa bác? Hanibal hỏi. Thường thì họ sống ở đâu?

- Ủa... thì ở Mêhicô, chứ còn đâu nữa! Giáo sư đáp rất ngạc nhiên khi thấy có người không biết chi tiết này.

Rồi ông mỉm cười:

- Xin lỗi các cháu, dĩ nhiên là các cháu không biết về phong tục tập quán của người Yaquali. Nhưng phải nói là họ sống ngoài lề so với các dân tộc khác: bác nhấn mạnh là họ tránh né mọi tiếp xúc với người da trắng và thế giới hiện đại.

- Thưa bác, Mêhicô cũng không xa đây lắm. Hanibal nhận xét. Cháu không thấy gì lạ nếu có người Yaquali đến Rocky.

- Cháu quên mất điều bác mới nói lúc nãy. Người Yaquali rất ghét phải rời bỏ môi trường sống tự nhiên của mình. Hơn nữa, họ sống ở vùng xa xôi và khó đến nhất của Sierra Madre ở Mêhicô. Đó là một nơi hẻo lánh và hết sức can cổ mà ta gọi là Vườn Quí. Tính tình người Yaquali ghét tiếp xúc và kiêu căng, khiến họ tránh xa mọi nền văn minh - bác xin lặp lại một lần nữa. Họ tránh xa đồng loại và rất khó định vị. Họ có tài trèo trên sườn núi, ở những nơi mà người khác cho rằng không thể nào leo qua được, khiến họ được mệnh danh là những con Quỷ ở Vách Đá.

- Quỷ à? Peter rùng mình nói lại. Họ có nguy hiểm không bác?

- Nếu bị tấn công, họ có thể tỏ ra nguy hiểm. Nhưng nếu để họ yên, thì đó là những người hiền lành nhất thế gian. Tất cả những gì mà họ đòi hỏi, là cứ để mặc họ trong sự cô đơn tuyệt vời kia. Cũng chính vì vậy mà họ đã chọn nơi ở là trên những ngọn núi khó đến kia.

- Nếu thế, Bob đã nghi hỏi, thì làm thế nào một bức thông điệp của họ lại có thể đến được nơi này?

Giáo sư gãi cằm.

- Thật ra bác nghĩ không có gì phi thường cả. Mặc dù dân Yaquali rất khó gặp, chính phủ Mêhicô cũng đã làm việc với họ mấy năm gần đây. Thời đại và nhu cầu của thế giới hiện đại rồi cũng bắt kịp dân Yaquali. Các cháu đã tìm được bức thông điệp tại đây đúng không? - Rất gần đây, thưa bác. Mẫu giấy được giấu trong cái bùa.

- À! Phải, người Yaquali rất thích bùa.

- Dạ, nhưng theo bác Hitchcock, cái bùa đó thuộc thủ công Chumash, Bob nói rõ. Bác Hitchcock nói là bùa giống y như một cái bùa khác trong bộ phim mà bác ấy đã quay.

- Nghệ thuật Chumash à? Lạ thật, bác không thấy có mối liên quan gì giữa bộ tộc Chumash, nay đã biến mất, và bộ lạc Yaquali ở Mêhicô. Đó chính là cái bùa mà gã đàn ông da nâu đã lấy cắp của các cháu phải không?

- Dạ phải, thưa bác, Peter đáp.

- Bùa bằng vàng khối, Bob nhấn mạnh.

Giáo sư Meeker tròn mắt.

- Bằng vàng à? Một cái bùa Chumash à? Không thể có đâu các cháu à!

- Nhưng đó là sự thật, Hanibal khẳng định, cháu đã xem rất kĩ. Cháu chắc chắn là bằng vàng.

- Có lẽ cháu lầm.

Thám tử trưởng kịch liệt lắc đầu.

- Thừa bác cháu biết nhận ra vàng khi cháu nhìn thấy, hơn nữa bác Hitchcock cũng đã tuyên bố rằng pho tượng nhỏ đó là bằng vàng khối.

Giáo sư có vẻ chùng hững, ông há miệng ra thật lớn rồi lại ngậm miệng lại. Ông vừa xoa cằm, vừa nhìn Ba Thám Tử Trẻ. Trán ông nhăn đi do tập trung suy nghĩ. Đột nhiên ông cúi về phía trước và chậm chạp, gần như trịnh trọng nói:

- Các cháu ơi, nếu vật đó thật sự bằng vàng thì có thể các cháu đã gặp một chuyện rất hệ trọng.

Giáo sư phát âm từng từ một, như để cho mỗi từ nói ra có trọng lượng hơn.

- Có thể các cháu đã tìm ra được một chỉ dẫn liên quan đến một vụ bí ẩn cổ xưa hơn hai thế kỉ nay.

Đến lượt Hanibal mở mắt tròn ra:

- Một vụ bí ẩn cổ xưa hơn hai thế kỉ nay à? Hanibal lặp lại.

- Đúng, cháu à, vụ bí ẩn kho báu Chumash!

5. Kho báu Chumash

- Người Chumash, giáo sư nói tiếp, không sử dụng vàng. Thật ra không ai biết đến kim loại quý ở lãnh thổ vùng này. Nếu đúng là cái bùa của các cháu bằng vàng thì chỉ có thể xuất phát từ kho báu hoang đường của người Chumash.

- Chuyện thế nào thưa bác? Bob quan tâm hỏi.

- Giữa năm 1790 và 1820 - giáo sư giải thích - có một phe li khai rất nguy hiểm trong vùng núi lân cận. Họ không đông, nhưng rất dữ tợn khi bị tấn công, và là bậc thầy trong kĩ thuật nguy trang. Người Tây Ban Nha cũng bắt lức, không trị nổi. Nên người Tây Ban Nha nghĩ ra việc cho học vàng, với điều kiện họ để thực dân Tây Ban Nha yên thân. Bộ lạc nhanh chóng hiểu ra giá trị vàng và khi người Tây Ban Nha đưa vàng không đủ, họ ăn cắp. Nhưng cuối cùng họ vẫn bị thất bại, và sếp của họ, có tên có thể tạm dịch là Đại Não bị trọng thương và bị bắt. Tuy nhiên họ đã gom góp được vô số vật quý giá, nữ trang cũng như thỏi vàng. Ít nhất người ta cũng khẳng định như vậy. Đại Não không chịu tiết lộ chỗ giấu kho báu. Trước khi chết hẳn chỉ nói

"sẽ không bao giờ có người đàn ông nào tìm ra kho báu". Những người sống sót của bộ lạc này biến mất và không ai còn gặp lại nữa. Từ đó có rất nhiều người thử tìm kho báu, nhưng hoài công.

Hanibal suy nghĩ, ánh mắt nhìn vào khoảng không.

- Cháu nghĩ, cuối cùng thì Hanibal nói, chắc chắn người Chumash sẽ không dám hi sinh như vậy đâu. Vứt số vàng mà họ tích lũy được!

Giáo sư chấp nhận rằng giả thiết đó là khả dĩ.

- Có thể cháu nghĩ đúng - Ông thừa nhận - Đúng vậy, nếu các cháu đã thấy một cái bùa Chumash bằng vàng, thì có nghĩa là kho báu có tồn tại đâu đó, đúng là kì diệu!

- À mà có thể bức thông điệp nói về kho báu, Hanibal nói.

- Bức thông điệp hả?

Dường như giáo sư đã quên mất mẫu giấu đang cầm trong tay.

- Trời đất, tất nhiên, bác sẽ đọc ngay.

Giáo sư vừa cúi xuống đọc vừa giải thích:

- Các ngôn ngữ nguyên thủy thường rất khó dịch, bởi vì người viết bằng ngôn ngữ đó diễn đạt suy nghĩ của mình một cách sơ khai. Xem nào, nội dung nói gần như sau: " Các từ ngữ bốc khói. Hãy hát bài hát của người chết. Anh em giúp đỡ". Bác e rằng chỉ có bấy nhiêu.

- Dường như đúng là lời kêu cứu. Bob nói.

- Phải, nghe giống lời kêu cứu, giáo sư thở dài và lo lắng nhìn bức thông điệp. Điều mà bác không hiểu là làm thế nào một bức thông điệp bằng tiếng Yaquali lại nằm trong cái bùa Chumash. Đúng là khó hiểu.

- Thêm một bí ẩn mà tụi cháu hi vọng làm sáng tỏ, thưa bác! Hanibal tuyên bố bằng một giọng hơi khoa trương.

- Tất nhiên, chàng trai trẻ, giáo sư mỉm cười. Khi nào cháu làm xong, bác hi vọng là cháu cho phép bác xem kho báu của người Chumash!

Giáo sư nhất định đòi đưa ba thám tử đến tận cổng và nhìn kĩ ngoài đường có bóng dáng "gã đàn ông da nâu" nào không. Khi chỉ còn lại một mình, Bob và Peter hỏi thám tử trưởng dồn dập:

- Haniabl ời, Bob thốt lên, cậu có nghĩ là ai đó đã tìm ra kho báu Chumash rồi không?

- Và có kẻ khác cố gắng lấy cắp nó không? Peter nói thêm.

- Có thể là bùa giúp tìm ra được kho báu và có kẻ lấy bùa để được tất cả.

- Hay có thể, trí tưởng tượng của Peter bị kích động lên, một băng người Da Đỏ đang tấn công bà Sandow!

- Tên trộm bùa và người đàn ông da nâu lái xe trông rất giống người Da Đỏ.

- Và cái bóng có tiếng cười quỷ quái cũng có thể là một tên da đỏ rừng rú.

Trong khi Bob và Peter nói chuyện, Hanibal suy nghĩ. Thám tử trưởng đột ngột cắt ngang những lời tào lao của hai bạn.

- Đưa ra giả thiết không dẫn ta đến đâu cả, Hanibal tuyên bố. Việc khẩn cấp nhất phải làm là tìm đến nhà bà Sandow xem ta có thể tìm thấy gì tại chỗ.

- Bọn mình sẽ bí mật lén vào nhà hả Babal? Peter hỏi. Để lục lọi khắp nơi mà không để ai thấy à?

- Hoàn toàn không! Chúng ta sẽ vào nhà qua cổng lớn và sẽ nói chuyện với bà Sandow. Có thể bà biết một điều gì đó quan trọng hay đã nhìn thấy một cái gì đó. Phải tìm một cái gì đó để gặp bà.

Ba Thám Tử trẻ vừa đi vừa bàn kế hoạch. Trước khi về đến Thiên Đường Đồ Cổ, ba bạn đã thống nhất sẽ nhờ ba của Bob gọi điện thoại cho bà Sandow. Ông sẽ xin bà cho phép ba cậu tham quan khu nhà (xưa kia người Tây Ban Nha ở) để chuẩn bị buổi thuyết trình cho giờ sử học.

- Lạ thật, nhân tiện Hanibal nhận xét, nhưng đa số người lớn luôn sẵn sàng giúp đỡ trẻ em khi vấn đề liên quan đến việc học hành.

Bob đồng tình, còn Peter, đang nhìn về hướng cổng vào thiên đường đồ cổ, thốt lên một tiếng.

- Xem ai đằng kia kìa... thằng Skinny Norris!

- Không hiểu nó đến đây làm gì nhỉ? Bob nói khẽ.

- Chắc chắn là không phải để hợp tác với ta, Hanibal xẵng giọng nói. Đi! Ta sẽ vào bộ tham mưu qua Cánh Cửa Đỏ.

Ba bạn nhanh chóng quay lui và ra phía sau kho bãi. Khi vào bên trong, ba bạn lén giữa hai đồng đồ bỏ, mà không bị ai thấy, bò trong một lối đi bí mật do chính mình làm, và cuối cùng đến được bộ tham mưu, trong lòng một chiếc xe lán cũ. Hanibal ngồi vào bàn, rồi sau khi nói lại lớn tiếng những gì Bob sẽ phải nói với ba mình, cậu đẩy máy điện thoại về phía Bob và Peter, Bob định nhắc ống nghe lên thì một giọng nói vang dội từ bên ngoài:

- Hanibal ơi! Hanibal!

- Úi! Peter càu nhàu. Thím Mathilda gọi, Babal à! Hi vọng thím sẽ không bắt cậu ở lại cả buổi chiều để làm việc!

Trước khi thám tử trưởng kịp trả lời, giọng thím lại vang lên lần nữa:

- Hanibal ơi! Trời ơi, thằng này đi đâu mất vậy? Hanibal, cháu ở đâu? Hanibal, có người muốn gặp cháu. Một ông Sandow nào đó, Hanibaaal!

Ba thám tử trẻ nhìn nhau. Một ông Sandow nào đó đến gặp đúng lúc ba bạn đang lên kế hoạch để vào được nhà Sandow! Nhưng ông Sandow này có thể là ai nhỉ?

6. Một phát hiện gây bối rối

- A! Cháu đây rồi!

Thím Mathilda nhìn ba bạn bằng một con mắt nghiêm khắc.

- Nhiều lúc thím tự hỏi không hiểu có phải kho bãi này được thiết kế đặc biệt để ba đưa trốn vào trong đó không nữa?

Một cậu thiếu niên cao ốm, lớn hơn ba thám tử trẻ vài tuổi, đang đứng cạnh bà Jones. Tóc khá dài. Bộ complet xám của cậu chắc đã được cắt may từ nước ngoài. Cậu mỉm cười chìa tay với Ba Thám Tử Trẻ:

- Chào các bạn, tôi tên là Ted Sandow.

Hanibal, Peter và Bob cố giấu sự tò mò, lần lượt bắt tay khách. Nét mặt Hanibal đượm vẻ vô tư nhất, trong khi cậu giới thiệu.

- Em là Hanibal Jones. Còn đây là Peter Crencht và Bob Andy.

- Rất vui được làm quen với các bạn, Ted Sandow nở một nụ cười rộng và nói. Người quen của các bạn nói tôi là rất nên làm quen với các bạn. Đúng hơn là một người bạn... một cậu tên là Skinny Norris.

- Skinny Norris gửi anh tới đây à? Peter thốt lên không tin vào tai mình.

- Cậu ấy đã nói chính xác với tôi rằng các bạn "rất đặc biệt". Các bạn có thật sự "rất đặc biệt" không? Tôi rất nóng lòng được làm quen với thanh niên Mỹ khác mọi người. Cho đến nay, từ khi tôi ở đất nước các bạn tôi chưa có được dịp may này.

- Anh Ted, anh không phải là người là người Mỹ phải không? Bob hỏi.

- Tôi đến đây từ Anh Quốc... đúng hơn là từ Cambridge. Tôi ở nhà bà tôi, bà Sarah, ở khu nhà Sandow. Các bạn biết không, tôi không hề biết là tôi có một người bà cho đến khi cha tôi mất cách đây vài tháng. Ông nội tôi là em trai bà Sarah, đã bị giết chết tại Pháp trước khi cha tôi ra đời. Theo tôi hiểu, thì cha tôi đã liên lạc với bà Sarah khi cha biết mình chỉ còn sống được vài tháng thôi. Bà viết thư cho tôi và tôi tới đây.

Cậu thiếu niên cao liên tục mỉm cười trong khi nói chuyện. Tính tình cậu có vẻ cởi mở cậu nói nhanh như phần lớn người Anh và giọng cậu hơi khó nghe. Trước khi Bà Thám Tử Trẻ kịp nhận thức những gì cậu đã nói thì cậu nói tiếp:

- Bà Sarah có một kho thóc đầy những đồ cũ mà bà đã chất vào đó trong mấy mươi năm trời. Bà quyết định làm tổng vệ sinh bằng cách vứt bỏ tất cả. Tôi gợi ý bà bán tất cả cho một người buôn đồ cũ. Bà đồng ý và giao cho tôi tìm người mua. Một người bạn của bà là luật sư ở Los Angeles, khuyên tôi liên lạc với con trai của một người quen ở Rocky: Skinny Norris. Chính Skinny đã đưa địa chỉ của các bạn cho tôi. Nhưng cậu ấy không chịu đi cùng tôi vào đây. Tôi thấy vậy cũng lạ.

Trước khi Ba Thám Tử Trẻ kịp nói với Ted là chẳng có gì lạ hết thì thím Mathilda lên tiếng. Từ lúc Ted đề cập đến đồng đồ cũ cần bán thì mắt thím đã sáng lên rồi:

- Vậy chúng tôi sẽ rất vui được xem đồng hồ cũ mà bà cháu muốn bán, Thím Mathilda nói, bây giờ chúng tôi có thể ghé được không?

- Nếu được thì ngay bây giờ, Ted đề nghị.

Thím Mathilda gật đầu.

- Bây giờ ông Titus nhà tôi đi vắng. Tôi không bỏ cửa hàng đi được. Nhưng Hanibal biết rất rõ những gì chúng tôi mua được. Hanibal có thể đến ngay sau khi ăn trưa xong.

- Hay tất cả cùng đi? Ted nói với ba bạn.

- Anh Konrad có thể chở bọn em bằng xe tải nhẹ, Hanibal nói.

- Vậy thì hay quá! Ted kêu. Ta sẽ nói chuyện với nhau, tôi biết rất ít về Mỹ.

Thím Mathilda đánh hơi dịp kinh doanh béo bở, đồng ý ngay. Tất cả ăn trưa thật nhanh rồi đi tìm Konrad. Ba bạn leo lên xe tải, chạy theo chiếc ô tô bỏ mui được đăng trước của Ted.

Trước khi đi, Ted Sandow đã hoài công tìm Skinny Norris: cậu đã biến mất. Ted tỏ ra rất ngạc nhiên còn ba thám tử thì tất nhiên là không. Trong khi xe chạy Peter thắc mắc lớn tiếng:

- Không hiểu Skinny đang âm mưu gì nữa đây?

- Chắc là muốn chơi xấu ta thôi, Hanibal đáp. Như mọi khi! Nhưng mình không bận tâm đến Skinny. Mình đang thắc mắc về Ted Sandow. Tại sao anh ấy lại đến Thiên Đường Đồ Cổ vào đúng ngày hôm sau khi các cậu tìm thấy chiếc bùa ?

- Ý cậu nói, Bob nói đại - rằng anh Ted đã biết là chúng mình tìm ra cái bùa, nhưng không biết là bọn mình đã bị mất cắp hả?

- Úi chà! Peter thốt lên. Vậy là có hơn một nhóm liên quan đến vụ này lận.

- Cũng có thể, Hanibal gợi ý, anh Ted biết bức thông điệp đã bị lấy ra khỏi cái bùa và anh ấy muốn tìm cách lấy lại.

- Kìa Babal! Bob phản đối. Trông anh Ted rất đàng hoàng, thậm chí mình thấy anh ấy rất dễ thương.

- Việc anh Ted đến đây có thể chỉ là một sự trùng hợp, thám tử trưởng thừa nhận, nhưng mình khuyên các cậu hãy cảnh giác. Hãy lựa lời mà nói và đề phòng.

Bob và Peter đồng tình, hiểu rằng thà quá thận trọng còn hơn thiếu. Xe tải nhỏ đã ra khỏi thành phố Rocky. Chẳng bao lâu xe tải chạy theo xe của Ted trên con đường núi. Sau nhiều khúc quẹo, hai xe chạy qua cổng khu nhà Sandow, nơi Bob và Peter đã nghe tiếng cười tối hôm trước. Sau cổng và bức tường lớn, hai chiếc xe chạy trên con đường tráng nhựa chật hẹp. Đi khoảng một cây số, cuối cùng mới thấy ngôi nhà của dòng họ Sandow. Đó một ngôi nhà kiểu Tây Ban Nha với tường trắng và mái nhà ngói đỏ chói. Phần lớn cửa sổ có song sắt bảo vệ.

Ted dẫn ngay ba bạn đến một kho thóc thấp nằm phía sau toà nhà chính. Bên trong có một đồng hồ linh tinh, một số còn tốt, một số khác không còn nhận dạng được nữa. Tất cả đều phủ một lớp bụi dày, dường như có từ mấy thế kỉ.

- Thấy chưa, Ted cười nói, bà Sarah thích giữ đồ lắm. Tôi dám cá bà cũng không biết bà đã tích trữ được bao nhiêu thứ ở đây nữa.

Hanibal thừa hưởng từ chú Titus tình yêu đồ cũ, thích thú ngắm nhìn đồng kho báu đang hiện ra trước mắt mình.

- Ở đây có những món đồ thật sự đáng quan tâm, Hanibal thành thật nói. Nhìn cái xa kéo sợi cũ kia! Còn cái tráp bút du lịch cổ nữa kìa!

Suốt một giờ, Hanibal, Peter và Bob mừng rỡ kiểm kê đồng đồ bụi bặm. Tạm thời không còn ai nghĩ đến cái bùa, đến kho báu Chumash và tiếng cười của cái bóng bí ẩn. Cuối cùng lưng bị mỏi ê ẩm, Hanibal đứng dậy nhìn đồng đồ cũ trước mặt.

- Chắc là chú Titus sẽ thích mua cả lô, Hanibal nói, nhưng còn lâu ta mới kiểm kê xong được.

- Mời các bạn vào trong nhà, Ted đề nghị, để nghỉ ngơi một chút lấy lại sức. Chúng tôi có nước chanh và bánh bích quí. Các bạn sẽ làm quen với bà Sarah.

Bob và Peter nhớ ra lí do mình muốn đến nhà Sandow nên đồng thanh nhận lời, rồi quay sang nhìn sếp. Tất nhiên là Hanibal cũng rất vui mừng về đề nghị của Ted nhưng nét mặt vẫn tỉnh bơ.

- Em rất vui được uống gì đó anh Ted à, trong thời gian đó anh Konrad có thể bắt đầu lập danh sách.

- Tôi sẽ cho người đưa bia đến cho anh Konrad.

- Cám ơn trước, Konrad mỉm cười nói, tôi thích bia lắm!

Ba thám tử bước theo cậu Sandow vào ngôi nhà lớn. Ted mời ba bạn vào một căn phòng tối om có bộ bàn ghế nặng nề kiểu Tây Ban Nha. Ted biến đi xin nước chanh rồi quay lại ngay cùng với một người đàn bà mảnh khảnh, bộ điệu giống một chú chim nhỏ, luôn đưa tay lên mái tóc. Cặp mắt xanh nhạt của bà sáng lên vì thích thú.

- Bà là Sarah Sandow, bà rất vui khi thấy Ted đã quen được bạn bè. Ted nói các cháu từ Thiên Đường Đồ Cổ đến. Các cháu có thể lấy tất cả mọi thứ trong kho thóc, đáng lẽ bà phải vớt tất cả những thứ này đi từ lâu rồi.

- Dạ được, thưa bà. Hanibal đáp.

- Bây giờ khi có Ted ở đây, người đàn bà nhỏ bé, nói, bà bắt đầu thấy thích thú và để ý đến các thứ xung quanh. Ngôi nhà này rất cần được tu sửa lại.

Gia nhân mang nước chanh và đĩa bánh ra, chính bà Sandow rót nước và mới bánh. Bà có vẻ vui mừng được thấy thanh niên quanh mình.

- Sau buổi tối hôm qua, bà giải thích trong khi các cậu bắt đầu ăn bánh. Ted đã thuyết phục bà là không nên giữ tất cả những thứ đó trong kho thóc.

Ba Thám Tử Trẻ vĩnh tai lên nghe:

- Thưa bà, tối hôm qua à? Hanibal hỏi lại, chuyện gì xảy ra vậy thưa bà?

- Người ta đã lấy cắp của bà một pho tượng vàng nhỏ. Ngay dưới mắt chúng tôi nữa, bà

Sadow phần nộ la lên. Một trong hai pho tượng nhỏ mà Mark, người em trai tội nghiệp của bà, đã phải bỏ lại khi chạy trốn. Mấy bức tượng nhỏ đó là tất cả những gì còn lại của Mark.

- Tôi cảm thấy mình có lỗi trong vụ mất cắp này, Ted giải thích. Các bạn biết không, cha tôi có kể lại cho tôi nghe những gì ông nội nói về hai pho tượng nhỏ bằng vàng kia. Tôi tìm thấy chúng dưới đáy một ngăn kéo và mang vào thư viện để xem. Tôi có chuyện phải ra ngoài và khi tôi trở vào, một pho tượng đã biến mất.

- Anh không biết ai lấy à? Hanibal hỏi.

- Nghe nói là một cậu bé, ông Harris đã nhìn thấy.

- Tất nhiên là tôi thấy, một giọng nói khẳng định từ phía cửa.

Ba Thám Tử Trẻ quay lại nhìn thấy một người đàn ông to cao, mặc quần áo thể thao. Cặp mắt xám long lanh, mái tóc vàng cắt viền một khuôn mặt đỏ, có vết sẹo nhỏ ở mép làm ông có vẻ như luôn mỉm cười.

Ted giới thiệu ông Harris là bạn của bà Sarah.

- Các cậu quan tâm đến vụ trộm đúng không?

Ông phát âm có giọng anh nhưng hơi khác so với giọng của Ted.

- Tôi bắt gặp một thằng bé đang chạy ra khỏi nhà, tôi rượt theo nó cho đến cổng. Khi tôi đến đó thì rất tiếc là nó đã biến mất. Không tài nào tìm ra nó. Tôi đoán là nó có bạn bè chờ sẵn. Theo tôi ta sẽ không bao giờ thấy lại pho tượng ấy.

- Thưa chú, tụi cháu có thể giúp tìm lại, Hanibal thản nhiên đề nghị. Tụi cháu đã có may mắn nhiều lần tìm lại những đồ vật bị thất lạc hoặc bị lấy cắp.

- Tụi cháu cũng đã từng làm sáng tỏ khá nhiều vụ bí ẩn. Peter nói thêm.

Ông Harris cười.

- Các cháu nói chuyện như thám tử vậy đó.

- Tụi cháu là thám tử thật mà, thưa chú, Hanibal khẳng định. Mà danh thiếp của tụi cháu đây...

Hanibal đưa cho ông Harris tấm danh thiếp. Tiếng cười của ông Harris lại vang lên lần nữa:

- Nếu vậy các cậu có thể thử tìm lại pho tượng của bà Sadow, thám tử thật à? Các cậu đã từng làm sáng tỏ những vụ bí ẩn thật à?

- Tất nhiên! Peter kêu lên. Thậm chí chú Reynolds, cảnh sát trưởng thành phố Rocky đã phong tụi cháu làm trợ lý của chú ấy.

- Thế à? ông Harris vừa nói khẽ vừa nhìn tấm danh thiếp đang cầm trong tay.

Ngồi từ góc phòng bên kia, Ted hỏi:

- Các bạn ơi, ba dấu chấm hỏi dưới hàng chữ "Điều tra các loại" nghĩa là gì vậy? Chắc là không phải để chứng tỏ có sự nghi ngờ về khả năng của các bạn chứ?

Hanibal hơi nhú mày một chút.

- Các dấu chấm hỏi này là tượng trưng, Hanibal giải thích. Dấu chấm hỏi biểu thị cho tất cả những vụ bí ẩn mà chúng cố gắng làm rõ. Một loại nhãn hiệu...

- Tuyệt! Ted phấn khởi la lên. Bà ơi, bà hãy để cho, các bạn của cháu thử tìm lại pho tượng nhỏ, cháu cũng sẽ tham gia tìm kiếm.

- Nhưng Ted à, bà Sandow bắt bẻ, có thể là do một băng trộm, có thể có nguy hiểm.

- Bà Sandow nói đúng, ông Harris cắt ngang, đây không phải là một vụ để giao cho trẻ con.

- Thừa bà, tụi cháu luôn rất thận trọng, Hanibal tuyên bố, và nếu tìm thấy giấu vết gì nghiêm túc tụi cháu sẽ báo cho chú cảnh sát trưởng Reynolds.

- Kìa bà, bà cũng thấy là các bạn cháu rất ngoan mà, Ted nói. Và các bạn cũng được cảnh sát trưởng Reynolds hoàn toàn tin tưởng.

- Thật ra, bà Sandow nói đỡ ngập ngừng hơn, vụ trộm của bà cũng không đủ nghiêm trọng để báo cảnh sát.

Ông Harris đồng tình:

- Phải. Cảnh sát có nhiều chuyện phải lo, chứ hơi đâu mà lo mấy đồ mỹ nghệ của bà. Nhất là chúng ta lại không có bằng chứng nào hết. Tôi nghĩ các chàng thanh niên này hoàn toàn có khả năng tìm ra dấu vết. Mà nếu các cậu ấy hứa là sẽ thận trọng...

- Các bạn ấy sẽ thận trọng, Ted la lên. Bà ơi, hay bà hứa treo phần thưởng cho các bạn ấy? Các bạn sẽ xứng đáng được thưởng nếu tìm ra pho tượng.

Bà Sandow cười với cháu.

- Thì nếu các cháu hứa không làm điều gì nguy hiểm hết, thì bà sẵn sàng thưởng, bà đề nghị thưởng 50 đôla.

- Vậy là thống nhất nhé, Ted nói. Vậy là cuộc phưu lưu hấp dẫn đấy! Ngày mai các bạn trở lại đây ăn cơm trưa chung nhé, chúng ta sẽ lên kế hoạch hành động.

Ông Harris vội vàng can thiệp:

- Tôi không chắc các bạn trẻ này thích thực đơn của chúng ta. Tôi và bà Sandow đây là người ăn chay. Chúng tôi chỉ ăn rau cải thôi. Tôi là chủ tịch của hội ăn chay. Bà Sandow đã giúp tôi rất nhiều trong việc lằng-xê hiệp hội của chúng tôi ở Rocky. Nhất định các cậu phải dự một trong các hội nghị của tôi. Chiều mai tôi có một buổi đấy.

- Thừa chú, tụi cháu sẽ rất vui đến vỗ tay chú, nhưng bây giờ tụi cháu xin phép ra giúp anh Konrad. - Hanibal nói. Chú Titus của cháu muốn biết chính xác bà Sandow bán những thứ gì, tụi cháu sẽ lo vụ pho tượng sau.

- Tôi sẽ điều tra cùng các bạn, Ted nói. Đừng quên có thưởng nhé, bà Sarah sẽ không thèm hỏi các bạn đã tìm thấy pho tượng ở đâu nữa kìa.

- Không hỏi hả? Ông Harris cười.

Ba thám tử trẻ chạy ra tìm Konrad. Khi vào trong kho, Hanibal nhìn quanh để kiểm tra xem có ai không, rồi cúi vào hai bạn nói nhỏ:

- Các cậu có để ý không?

- Để ý gì? Peter ngạc nhiên hỏi.

- Anh Ted hỏi về ý nghĩa ba dấu chấm hỏi trên danh thiếp của chúng ta.

- Có gì lạ đâu, mọi người luôn hỏi vậy.- Bob nhận xét.

- Nhưng anh Ted hỏi mà chưa nhìn qua danh thiếp.

Bob khẽ huýt sáo.

- Cậu nói đúng, chính ông Harris cầm trong tay còn anh Ted ngồi góc bên kia phòng.

- Đúng có nghĩa là anh Ted đã nhìn thấy tấm danh thiếp của ta trước rồi. Vậy là anh Ted nói láo. Tại sao lại viện cớ bán đồ cũ? Nếu muốn gặp ta thì cứ nói thẳng với thím Mathilda. Các cậu thấy không, tên này giấu giếm một điều gì đây?.

7. Chuyển đi đêm

- Làm cách nào anh Ted biết được về danh thiếp của bọn mình? Peter nói khẽ.

- Chắc là Skinny nói, Bob gợi ý.

- Không, Hanibal phản đối. Anh Ted biết về chúng ta trước khi gặp Skinny. Mình tin chắc như vậy. Mà Skinny không bao giờ hé một lời về danh thiếp của ta đâu, nó quá gan tị mà! Mà nếu anh Ted biết được chúng ta là ai qua Skinny thì anh ấy đã nói ra rồi.

- Mà anh Ted đã không làm thế, Bob bắt đầu hiểu và nhấn mạnh. Anh ấy đã giả vờ không biết bọn mình là thám tử cho đến lúc bọn mình tự nói ra.

- Nói cách khác, Peter tóm lại, anh Ted biết bọn mình là ai nhưng lại không muốn bọn mình biết điều đó.

- Nhưng tại sao? Bob hỏi. Tại sao anh Ted lại muốn bọn mình biết là anh ấy đã thấy danh thiếp của bọn mình rồi? Dù sao thì chính anh ấy là người đến tìm bọn mình mà!

Hanibal suy nghĩ một hồi:

- Mình chỉ thấy một nguyên nhân cho điều này. Cách thức anh ấy biết được tên tuổi ta để lộ ra một cái gì đó mà anh ấy muốn giấu ta.

Đột nhiên có tia sáng loé lên trong đầu Hanibal:

- Này, các cậu có chắc là trong túi có đủ số danh thiếp không?

Bob và Peter đều lục lại túi, mỗi cậu đều có một số. Peter kêu lên:

- Mình bị mất một tấm, mình có năm, giờ chỉ còn bốn!

- Chắc cậu làm rớt tối hôm qua, trước cửa nhà Sandow - Bob nói, lúc cậu rút khăn tay ra khỏi túi để bọc cái bùa.

- Và anh Ted đã tìm thấy danh thiếp đó, Hanibal nói tiếp. Vậy là anh Ted có mặt tại hiện trường nhưng không muốn chúng ta biết!

- Ủi chà, Peter la lên, cậu nghĩ chính anh ấy lấy cắp cái bùa hả?

- Đó là một khả năng.

- Nhưng Babal à, Bob bắt bẻ, tại sao anh ấy lại đòi bà Sandow phải thuê bọn mình, nếu như chính anh ấy là kẻ trộm? Bởi vì anh Ted cứ nằng nặc đòi, cậu nhớ lại đi.

- Thậm chí đòi hỏi hơi quá, Hanibal nhận xét. Có thể nói là anh ấy ép buộc bà Sarah phải thuê chúng ta. Theo mình đó là do anh Ted nghĩ ta đang giữ cái bùa. Và anh ấy muốn lấy lại, anh ấy đề nghị phần thưởng để cảm dỗ ta. Và các cậu hãy nhớ rằng anh Ted có nói là nếu tìm ra cái bùa thì người ta sẽ không hỏi gì ta về vấn đề đó. Có thể nói là anh Ted mời chúng ta trả lại cái bùa, đổi lấy tiền mặt.

- Nhưng như vậy sẽ có lợi gì cho anh Ted? Bob nói. Bọn mình sẽ giao cái bùa cho bà Sandow chứ đâu có đưa cho anh Ted! Nếu giả thiết của cậu đúng thì anh ấy nên thỏa thuận riêng với bọn mình chứ.

Hanibal có vẻ lúng túng.

- Mình thừa nhận là không rõ ràng chút nào. Nhưng có hai chuyện đập vào mắt: thứ nhất, anh Ted muốn cái bùa; thứ hai, đối với anh Ted giá trị cái bùa cao hơn giá trị thật.

Peter kêu rên:

- Vậy mà bọn mình đã làm mất pho tượng đó! Và không cách nào lấy lại được.

- Có, có thể có cách, Hanibal nói. Mình luôn nghĩ đến điều đó ngay từ khi gã đàn ông da nâu lấy pho tượng người Da Đỏ cười của chúng ta. Có thể chính tên trộm có thể giúp chúng ta tìm ra pho tượng nhỏ. Với bộ quần áo kì dị và dáng vóc đặc biệt, không thể không ai để ý đến tên này ở Rocky. Thậm chí có thể nói việc nhận dạng tên này khá dễ dàng. Sao ta không phát lời kêu gọi đến toàn thể bạn bè?

- Trạm tiếp âm ma! Peter la lên. Sao mình ngốc quá, đáng lẽ mình phải nghĩ ra sớm hơn!

- Mình đoán là bạn bè sẽ thường xuyên báo cho ta biết tung tích của gã đàn ông kia! Đến lượt Bob nói.

- Ta hãy nhanh chóng giúp anh Konrad rời về nhà, Hanibal nói.

Một giờ sau ba bạn đã lên danh sách tất cả những gì mà chú Titus có thể quan tâm đến và xe chạy nhanh về Thiên Đường Đồ Cổ. Đến đó, ba bạn báo cáo danh sách với thím Mathilda, thím quá bị mê hoặc đến nỗi không để ý là ba bạn đang lén đi mất. Ngay về bộ tham mưu trong xe lẫn cũ, ba bạn nhanh chóng lập trạm tiếp âm ma.

Ba bạn ghi rõ vào cẩn thận vào giấy nhận dạng của gã đàn ông da nâu áo trắng, nhận dạng của chiếc xe cũ kĩ và sự hiện diện của một gã đàn ông da nâu khác ngồi tay lái. Xong ba bạn gọi điện thoại cung cấp nội dung ghi chép, nhắc lại số điện thoại của mình và yêu cầu những ai đã nhìn thấy gã đàn ông da nâu liên lạc ngay với mình.

Đến sáu giờ chiều ba bạn vẫn chưa nhận được cú điện thoại nào hết. Thỉnh thoảng ba bạn nhìn nhau đầy ý nghĩa. Sự im lặng của những người cung cấp thông tin chứng tỏ không ai ở Rocky đã nhìn thấy gã đàn ông da nâu và chiếc xe cũ kĩ.

- Chắc là bọn chúng trốn tránh đầu đó, Bob thở dài.

- Có thể chúng không ở Rocky, Peter gợi ý.

- Có chứ! Hanibal khẳng định. Mình dám cá chúng ở trong thành phố. Nhưng trạm tiếp âm ma đòi hỏi phải kiên nhẫn. Rất tiếc trong khi chờ đợi...

- Trong khi chờ đợi, Peter nói tiếp, đã đến giờ ăn tối.

- Được ! Hanibal đứng dậy nói. Nhưng, Bob ơi, sau khi ăn tối, cậu hãy thử đến thư viện và tìm tất cả những gì có thể về dân Chumash và kho báu. Chắc chắn cậu sẽ tìm thấy nhiều thứ về lịch sử vùng này và nếu may mắn, về chính kho báu. Và cậu hãy cố gắng biết tin thêm về em trai và Sandow.

- Mình van cậu, đừng giao việc cho mình! Peter giả vờ hoảng sợ la lên.

- Có chứ, thám tử trưởng kiên quyết đáp. Cậu sẽ đi cùng mình đến khu nhà bà Sandow. Ở đó có những điều kì lạ xảy ra mà mình muốn tìm hiểu.

- Babal ơi, cậu muốn tìm cái gì ở đó? Peter hỏi.

- Trước hết mình muốn tìm cho ra cái bóng cười!

- Có thật sự cần thiết không?

Hanibal cố tình làm ngơ trước giọng điệu rên rỉ của thám tử phó. Cậu chỉ ra lệnh cho các bạn bằng một giọng không chấp nhận cãi lại:

- Cậu hãy quay lại đây thật sớm, nhớ là mặc quần áo đen.

Peter đành chấp nhận, hiểu là không nên bàn cãi nữa.

Mặt trời đang lặn xuống nhanh chóng phía sau dãy núi phía Tây, trong khi Peter và Hanibal đến khu nhà. Hai bạn giấu xe đạp trong một lùm cây. Thám tử trưởng mang theo một gói to.

- Tường cao quá, không thể nhảy qua nổi, Hanibal giải thích. Ta sẽ dùng dây có neo móc để leo qua tường, mình tìm thấy cái neo móc này trong lô hàng của chú Titus đây!

Hanibal nhanh chóng ném neo móc qua khỏi tường, neo móc bám vào dễ dàng. Hai thám tử kéo mạnh để thử dây, sau đó Peter tiến hành leo trước. Khi lên đến đỉnh, Peter nhìn quanh rồi kéo Hanibal lên theo. Khi đã nhồi yên trên đỉnh, hai bạn móc neo móc theo chiều ngược lại và trượt xuống khu công viên. Sau đó thám tử trưởng cẩn thận tháo dây xuống, bỏ vào túi và giấu vào bụi cây.

- Còn bây giờ, Hanibal thì thầm, tiến đến biệt thự, nhưng cẩn thận nhé!

Trong buổi hoàng hôn tối dần, hai bạn tìm đường đi giữa cây cối và bụi hoa đến một đường đất đắp, nơi nhìn thấy được ngôi nhà và cái kho thóc. Đúng lúc đó, trời tối hẳn! Xung quanh đều lặng yên. Có ánh sáng ở các cửa sổ biệt thự. Sau kính cửa, có bóng người đi qua đi lại. Xa xa, trên đường, nghe tiếng xe chạy.

Hai bạn bất động và im lặng, bắt đầu canh gác...

Đột nhiên Hanibal chạm nhẹ vào cánh tay Peter...

- Chuyện gì vậy? Peter giật mình hỏi.

- Kìa...

Một hình thù mơ hồ, vóc dáng cao lớn đang động đậy gần nhà. Nó có vẻ phân vân, như đang lắng tai nghe, rồi lại đi tiếp. Sau khi vượt qua kho thóc nó đi về hướng đông, phía khu rừng.

- Khi nào nó đến chỗ cây, Hanibal bắt đầu nói, ta sẽ...

Hanibal sẽ không bao giờ kết thúc câu nói. Một tiếng động lạc điệu vừa mới xuyên thủng màn đêm: một tiếng cười hoang dại khiến ta sờ ra vì khiếp sợ.

8. Cái bóng trong đêm

Tiếng cười quỷ quái như lấp đầy màn đêm... cao thé và không rõ, giống tiếng con linh cẩu hoang.

- Nó đó, Peter thì thầm, cái bóng cười, nhưng nó có vẻ hơi khác...

- Ý cậu nói sao?

- Ừ thì, nó có vẻ đỡ gù hơn... nhưng, mình hoàn toàn nhận ra tiếng cười của nó.

- Nhanh lên, Hanibal quyết định, không được để lạc mất nó!

Đến lượt hai thám tử rời bỏ chỗ gác để vào rừng. Hình bóng mờ mờ mà hai bạn đi theo đang rẽ vào con đường mòn ngoằn ngoèo giữa cây cối. Hai thám tử cố gắng đi theo thật sát, may mà kẻ lạ không quay lại, không đứng lại. Hẳn bước đi cương quyết và nhanh nhẹn và hẳn cũng thôi không cười nữa. Cuộc rượt đuổi thầm lặng kéo dài trên suốt một cây số rưỡi theo ước đoán của Peter. Cái bóng vẫn mạnh dạn bước về hướng đông, càng bước càng đâm sâu vào rừng. Cuối cùng nó rời bỏ con đường mòn để đi theo một lối đi nhỏ xíu dẫn ra một thung lũng nhỏ, hình cốc. Tại đó có con đường đất đơn giản dẫn lên một căn nhà rừng, xây bằng khúc củi tròn, khá hư hỏng. Hai thám tử để ý đến hành lang chạy vòng ngôi nhà, cửa sổ đóng kín và ống khói bằng đá.

- Giống như cái chòi săn, Hanibal nói nhỏ.

- Nhìn kìa! Peter thì thầm.

Một cái bóng thứ hai, cũng không giống người bằng cái bóng đầu tiên, vừa mới xuất hiện, nó thườn dài, tối tăm, đang dịch chuyển về phía nhà. Khi nó qua gần, hai thám tử nhận ra đó là xe tải nhẹ, tắt đèn. Xe dừng lại ngang với kẻ lạ mà hai bạn đang theo dõi. Một người đàn ông thứ nhì thấp và lực lưỡng nhảy xuống đất. hai người có cuộc hội thoại ngắn rồi tài xế xe tải ra sau xe mở cửa. Đến lượt bốn cái bóng mới nhảy xuống xe. Người đàn ông thấp bắt tất cả đứng theo hàng một, rồi đẩy chúng về phía nhà. Cái bóng thứ nhất bật đèn cồng lên, rồi bốn cái bóng nối đuôi nhau bước qua ngưỡng cửa.

Peter sững sờ thốt lên một tiếng:

- Ồ ồ ồ ồ!

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi bước qua ngưỡng cửa, bốn cái bóng đã lộ rõ và... chúng không có đầu!

- Đầu... đầu tụi nó đâu? Peter thì thầm bằng một giọng run rẩy.

Giọng của Hanibal cũng không bình tĩnh hơn khi trả lời :

- Mình... mình không biết. Giống như bốn chú lùn bị chặt đầu.

Hai thám tử nhìn nhau trong bóng tối.

- Không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở vùng này, Peter nói nhỏ.

- Mình rất muốn biết, Hanibal thở dài, xúc động hơn là chịu thừa nhận bốn cái bóng không đầu. Có thể khi đến gần, ta sẽ nhìn thấy một cái gì đó qua cửa sổ, cửa sổ đóng không kĩ lắm!

Không nhúc nhích thêm, hai thám tử nghiên cứu chòi sẵn từ xa, thử quyết định xem nên đến gần từ góc độ nào.

Đột nhiên một tiếng cười quỷ quái, hoang dại vang lên trong bóng tối, gần như sát cạnh hai thám tử. Thậm chí không nhận thức được mình đang làm gì, Hanibal quay đầu tháo chạy theo con đường mòn. Trong khi Hanibal và Peter chạy như điên giữa cây cối và bụi cỏ nhà Sandow, Bob đang rời khỏi thư viện thành phố, khá xúc động về kết quả tìm thấy. Bob vội vàng trở về bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ. Bob rất thất vọng khi không thấy hai bạn mình đâu hết. Bob để lại giấy nhắn hai bạn gọi điện thoại ngay cho mình khi về tới nhà.

Về nhà, Bob gặp ba đang nghe tin địa phương mới nhất trên đài. Ông Andy làm việc cho một nhật báo ở Los Angeles. Nên khi có thể, ông luôn lắng nghe các sự kiện linh tinh qua đài. Không quấy rầy ba, Bob đi thẳng xuống nhà bếp nơi mẹ dọn sẵn cho bữa ăn nhẹ gồm bánh bích-qui và một li sữa.

- Ở thư viện, con có tìm thấy cái con muốn tìm không? mẹ hỏi.

- Con nghĩ là có đấy, mẹ ạ. Nhưng con chưa thông tin được cho Hanibal và Peter, hai bạn chưa về.

Ông Andy xuống bếp, nét mặt băn khoăn.

- A! ông thở dài. Đúng là một thời đại! Không hiểu thế giới đang tiến đến đâu đây. Đài vừa mới thông báo một người đàn ông vừa bị tấn công tại Rocky, trong khi đang thuyết trình với công chúng, ngay giữa bữa trưa.

- Tại Rocky à? bà Andy lặp lại. Chẳng còn an ninh ở đâu nữa hết!

- Có lẽ là đối thủ của người thuyết trình! Bọn cuồng tín! Người bị tấn công là Chủ Tịch Hội Ăn Chay. Ông đang nói chuyện, thì có hai tên đàn ông mặc quần áo trắng kì lạ đã leo lên bục. Theo một số nhân chứng thì đó là hai người đàn ông da rất sạm.

Bob xem bị sặc.

- Những gã đàn ông da nâu hả bố?

- Nghe nói vậy.

- Thuyết trình viên có bị thương không? bà Andy hỏi.

- Dường như không, những kẻ tấn công đã bỏ trốn kịp...

Bob nhanh miệng hỏi:

- Ông ấy tên là gì vậy ba?

- Ai?

- Người thuyết trình... Ông Chủ Tịch Hội Ăn Chay.

- Hừm, chờ một chút... hình như tên là Harris. Phải, Albert Harris.

Bob thấy rõ ràng là những kẻ lấy cái búa từ tay Hanibal đã tấn công ông Harris. Bob ăn xong nhanh rồi biến đi, trong khi ba mẹ cậu đang bàn luận về cuộc tấn công khó hiểu.

Bob thử liên lạc với Hanibal và Peter qua điện thoại. Có một điều chắc chắn, dù những người đàn ông da nâu có là ai đi nữa và dù mục đích của họ có là gì đi nữa, chỉ một mình cái búa không thể cung cấp chìa khoá cho vụ bí ẩn.

Rất tiếc, Bob đã hoài công để cho điện thoại reng một hồi lâu. Ở bộ tham mưu không có ai trả lời: Hanibal và Peter vẫn chưa về!

Đúng lúc đó, thám tử trưởng và thám tử phó đang nấp trong lòng một bụi cây, thật xa nơi mà tiếng cười quỷ quái đang làm cho hai bạn khiếp hồn khiếp vía. Hai bạn đang thở hổn hển. Cành cây đã làm trầy xước khuôn mặt khi chạy. Hai bạn bị đau sau khi vấp ngã nhiều lần và cả hai vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc. Peter cố nhìn xuyên qua màn đêm xung quanh.

- Mình không thấy gì cả. Còn cậu, Babal?

- Cũng không, mình nghĩ là giờ ta đã được an toàn.

- Chưa chắc đâu, Peter thì thầm. theo cậu mấy cái đó là cái gì vậy? Người lùn không đầu hả?

- Chắc là phải có một cách giải thích nào đó, Hanibal trả lời căng thẳng. Một cách giải thích hết sức đơn giản là có thể lúc đó ta chưa nhìn kĩ lắm. Có thể... nếu bây giờ quay trở lại đó... nhìn qua cửa sổ...

- Không được! Đừng có bắt mình làm thế! Peter phản đối. Cái bóng có tiếng cười khùng khiếp dường như đi dạo khắp nơi!

Hanibal không nói nữa. Cậu chỉ thở dài:

- Thôi, chắc là cậu nói đúng. Không nên đùa với lửa, mà mình không hề thấy cái bóng khi tiếng cười vang lên.

- Thì mình cũng có thấy đâu, nhưng nghe thôi là quá đủ rồi. Mấy trò chơi kiểu này đủ cho ngày hôm nay rồi. Mình đề nghị về nhà... thật nhanh!

Hanibal không trả lời ngay, cậu có vẻ chìm đắm trong suy nghĩ. Peter lo lắng chờ Hanibal quyết định.

- Này Peter ơi, mình có cảm giác những người đàn ông da nâu và những người đàn ông cười có liên quan với nhau trong vụ này.

- Mình cũng thấy hiển nhiên, mặc dù mình không thấy mối liên quan nào.

- Chính ta phải tìm ra mối liên quan đó, Peter à. Nhưng hiện, thì mình đồng ý với cậu. Việc hay nhất mà chúng ta nên làm bây giờ là chạy nhanh khỏi nơi này.

- Thế mới được chứ!

Peter phấn khởi tiến hành rút lui thận trọng về hướng rừng. Lần này hai cậu không bị ngã. Nhưng hai bạn tiến hành rất chậm trong bóng tối đen như mực. Cuối cùng hai cậu cũng đến được tường rào, nơi có giấu dây neo móc trong túi. Hanibal vớt neo móc qua khỏi tường nhưng lần này bị trượt, lần thứ hai cũng vậy. Đến lượt Peter ném thử. Thành công. Peter đang thử xem dây neo có chắc không thì nghe tiếng mở khoá điển hình của khẩu súng.

- Cả hai hãy quay đầu lại và tiến đến chỗ tôi!

Một hình bóng lơ mờ hiện ra trước mặt hai thám tử. Kẻ mới đến có hình dáng thon và đang cầm súng chĩa thẳng vào hai thám tử. Xấu hổ và rất lo sợ, Peter và Hanibal bước ra con đường mòn từ bụi cây. Đột nhiên Hanibal mỉm cười.

- Anh Ted! Hanibal nói. Bọn em đây mà! Hanibal Jones và Peter Crencht đây!

Ted Sandow không hề cười đáp lại. Thậm chí anh không hạ súng xuống. Trái lại, cậu bé người Anh đa nghi nhìn hai thám tử.

- Các cậu làm gì ở đây vào giờ khuya như thế này? Ted hỏi sảng giọng.

Peter phẫn nộ:

- Kìa anh Ted! Bọn em đây mà, bọn em làm cho bà của anh, anh biết rõ mà!

- Vào giờ này à? Ted vặn lại. Trong bóng tối như thế này à? Bằng cách rình mò à? Các bạn không hề báo trước cho tôi là sẽ trở lại y lực lạo. Các bạn đã đến những góc nào của khu nhà?

- Đâu có, Hanibal liền thoảng giải thích. Bọn em nghĩ cái bùa có thể mất gần cổng vào, hay kẻ trộm có thể lợi dụng bóng tối quay trở lại. Bọn em được phép của bà anh mà... anh đừng quên là bà đã cho phép bọn em tìm cái bùa!

Ted phân vân.

- Không biết có nên tin các bạn không nữa?

Peter không thể kiềm chế được nữa:

- Thế còn bọn em! Peter kêu lên. Bọn em có nên tin anh không? Anh đã biết trước từ lâu rằng bọn em là thám tử, từ trước khi bọn em nói cho anh. Từ lúc anh tìm thấy danh thiếp của bọn em!

Hanibal cố gắng chặn miệng Peter bằng cách đá chân nhưng đã quá trễ!... Ted Sandow nhìn Peter.

- Làm sao các bạn biết được?

Peter giải thích với Ted rằng anh đã phạm sai lầm khi anh nhắc đến các dấu chấm hỏi, mà trước mắt mọi người anh chưa đọc danh thiếp. Ted tỏ ra bối rối, mặt khác rõ ràng anh khâm phục sự tinh ý của Ba Thám Tử Trẻ.

- Được, Ted la lên. Tôi đành phải khen ngợi các bạn. Các bạn rất thông minh!

Ted mỉm cười hạ súng xuống.

- Đúng vậy, tôi thừa nhận đã tìm thấy danh thiếp của các bạn gần cổng. Tôi có nói với chú Harris. Chú ấy nói có thể chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, rằng tôi phải hành động thận trọng vì tôi có thể lầm. Khi đó, tôi hỏi ông luật sư của bà Sarah xem ông có biết ba câu tự xưng là Ba Thám Tử Trẻ ở Rocky không. Như đã nói với các bạn, ông ấy hướng dẫn tôi đi tìm Skinny Norris. Nhờ vậy, tôi đã liên lạc với các bạn, khi đến Thiên Đường Đồ Cổ viện có bán đồ cũ của bà Sarah. Đó là sự thật, rất tiếc phải nói thế!

Peter đột ngột hiểu ra.

- Anh nghĩ bọn em chính là bọn trộm pho tượng nhỏ?

- Phải, Ted thừa nhận. Tôi đã gợi ý với ông Harris như vậy. Ông tỏ ra không tin. Theo ông, bọn trộm thật đã làm mất pho tượng, rồi các bạn đã tìm thấy. Chúng tôi quyết định cho các bạn đến đây, đề nghị tiền thưởng và nhờ vậy có thể thuyết phục các bạn trả lại pho tượng bằng cách giả vờ là đã tìm lại được.

Hanibal suy nghĩ về câu chuyện của Ted rồi hỏi:

- Nếu anh thật sự cho rằng bọn em lấy cắp pho tượng thì tại sao anh không tố cáo bọn em đơn thuần?

- Như tôi đã nói, ông Harris nghĩ rằng các bạn có thể vô tư nhặt được. Ông ấy đã cảnh cáo không được tố cáo mà không có cơ sở. Tôi có thể bị kiện vì tội vu khống.

- Thế là anh quyết định liên lạc với bọn em, đề nghị tiền thưởng và để bọn em tưởng rằng anh không biết bọn em giữ cái bùa! Rất tinh vi!

Ted có vẻ xấu hổ.

- Tôi rất tiếc các bạn à, nhưng lúc đó tôi không biết các bạn... còn bây giờ tôi biết là các bạn sẽ trả lại pho tượng mà không kiếm chuyện. Bởi vì các bạn đang giữ nó đúng không?

- Đúng hơn là Bob và Peter đã tìm thấy tượng, Hanibal giải thích. Tiếc quá, bọn em không thể nào trả lại được, bọn em không còn nữa!

Rồi Hanibal kể lại sự việc một người đàn ông da nâu đã nhào vào Hanibal giật lấy pho tượng.

- Vậy là tượng đã biến mất, Ted thất vọng kết luận.

- Anh đừng vội nản lòng thế, Hanibal nói. Vẫn còn cơ may tìm lại tượng bằng cách tìm ra kẻ trộm nó... người đàn ông da nâu!

Ted mỉm cười:

- Có thể tìm được à? Các bạn có phương pháp bí mật à? Tôi có giúp gì được các bạn không? Tôi rất muốn cộng tác với các bạn!

- Đúng là anh có thể giúp ích cho bọn em, Hanibal thừa nhận. Anh chỉ cần mở mắt chú ý tất cả những gì có thể xảy ra chính tại nơi này. Rồi khi nào tìm ra được kẻ đang truy lùng, bọn em sẽ cho anh biết.

- Hay quá! Ted reo lên.

- Bây giờ đã đến giờ về nhà rồi, trễ lắm rồi!

Ted mở cổng lớn cho hai bạn ra. Hai bạn nhanh nhẹn lên xe đạp về nhà. Lúc đạp xe trong đêm, Peter không nén được sự ngạc nhiên:

- Này Babal! Sao cậu không kể cho anh Ted nghe những gì mình và Bob đã thấy tối hôm qua? Cậu không hề nói đến tiếng kêu cứu và cái bóng cười.

- Cậu muốn biết tại sao mình im lặng à? Mình không tin là anh Ted đã nói thật với mình, Hanibal bắn khoản thú nhận.

9. Nơi không một người đàn ông nào có thể tìm thấy

Sáng sớm ngày hôm sau, Bob nháy ra khỏi giường, đánh răng rửa mặt và mặc quần áo trong nháy mắt. Trước khi xuống dưới nhà, Bob gõ cửa nhẹ phòng ba mẹ.

- Con tự lo ăn sáng, mẹ ơi!

- Được, giọng buồn ngủ của mẹ đáp lại. Con nhớ rửa tách trước khi đi, này mà con đi đâu vậy?

- Đến Thiên Đường Đồ Cổ, mẹ ạ!

Trong nhà bếp tràn đầy ánh nắng, Bob tự làm cho mình một tô hạt yến mạch, uống li nước cam rồi gọi điện thoại cho Peter. Bà Crencht báo cho Bob rằng con trai mình đang trên đường đi đến Thiên Đường Đồ Cổ. Bob rửa tô và li, rồi đi lấy xe đạp.

Ở Thiên Đường Đồ Cổ, Bob xém va vào thím Mathilda.

- A! thím la lên. Trong ba ít ra còn tóm được một! Bob à, khi nào gặp các bạn, cháu hãy nhắn Hanibal rằng thím cần Hanibal đến khu nhà Sandow sáng nay.

- Dạ, cháu sẽ nhận thừa thím.

Bob bước chậm chạp, giả vờ vô tư, về hướng cuối kho bãi. Nhưng ngay khi ra khỏi tầm nhìn của thím, Bob lao vào cánh cửa chính sào huyết bí mật của Ba Thám Tử Trẻ. Một hồi sau, Bob nâng cửa sập vào xe lán. Về mặt rầu rĩ, Hanibal và Peter đang ngồi trước máy điện thoại, im lặng.

- Không có cú nào gọi hết! Peter buồn bã thông báo. máy ghi của Hanibal không thu lời nhắn nào.

Peter nói đến một thiết bị tài tình do Hanibal tự làm lấy, để thu những lời nhắn qua điện thoại khi ba bạn đi vắng.

- E rằng lần này Trạm Tiếp Âm Ma của ta không cho được kết quả nào hết, đến phiên Hanibal thở dài.

- Đừng vội thất vọng, Bob lạc quan. Hãy lắng nghe những gì mình đã thu thập được hôm qua nè!

- Trước tiên, cậu hãy nghe những gì xảy ra với bọn mình, Peter ngắt lời.

Peter tường thuật lại cuộc phưu lưu xảy ra với Hanibal và mình tối hôm qua. Bob tròn mắt khi nghe đến cái bóng cười, những hình bóng dễ sợ và lời tố cáo của Ted.

- Tất nhiên, Hanibal kết luận, không thể nào tin bọn mình đã thật sự nhìn thấy những người lùn không đầu. Nhưng rất giống. Mong sao sáng nay nhận được trả lời từ Trạm Tiếp Âm Ma! Mình nghĩ bằng cách này hay cách khác những người đàn ông da nâu cũng sẽ cung cấp lời giải đáp cho vụ này, miễn là ta biết được họ là ai và muốn gì. Bây giờ đến phiên Bob báo cáo. Cậu đã biết được gì về kho báu Chumash?

- Trước hết, Bob nói, dường như kho báu này không phải chỉ là truyền thuyết đâu. Câu chuyện địa phương kể rằng sau khi bộ lạc Chumash li khai biến mất, mọi người xúm lại tìm những tài sản mà đáng ra bộ lạc này phải tích lũy được. Các cuộc tìm kiếm kéo dài rất lâu nhưng không bao giờ có kết quả. Điều này có thể giải thích được phần nào khi ta được biết rằng bộ lạc này có nhiều chỗ giấu khác nhau trong vùng núi. Cũng theo truyện kể địa phương thì trên mảnh đất nay thuộc nhà Sandow có chứa một chỗ giấu. Nhưng chưa bao giờ có ai tìm ra giấu vết hay chỉ dẫn nào.

- Có thể coi hai cái bùa của em trai bà Sandow là chỉ dẫn không? Peter hỏi. Mà chuyện kể địa phương có nêu tên ông này không?

- Có, Bob trả lời. Tên ông là Mark Sandow, bị dính đến một vụ không hay. Nghe nói ông phải chịu trách nhiệm về cái chết của một người và phải vội vàng rời khỏi nước. Nạn nhân của ông là một thợ săn bí ẩn sống đâu đó trong vùng đồi của thuộc khu đất nhà Sandow. Người ta không biết nguyên nhân của vụ mưu sát. Thậm chí người ta không biết là vô tình hay cố chủ ý. Ngoài ra, mình không tìm thấy chỗ nào nói đến hai cái bùa bằng vàng.

- Giáo sư Meeker cũng nói là ông chưa bao giờ nghe nói đến mấy cái bùa, Hanibal thở dài. Cậu có tìm ra bản tường thuật chính xác lời nói của Đại Não trước khi chết không?

- Có, trong bốn quyển sách khác nhau! Bob vừa nói vừa rút sổ ra khỏi túi. Theo một quyển thì Đại Não đã nói: "Người đàn ông nào có thể tìm ra con mắt của trời?". Một sử gia khác nêu những lời như sau: "Con mắt trời không tìm thấy người đàn ông nào!". Hai quyển cuối cùng chép cùng một câu nói: "Kho báu nằm trong con mắt của trời, nơi không một người đàn ông nào có thể tìm thấy.". Chắc là dịch một câu bằng tiếng Chumash không đơn giản chút nào.

- Phải, giáo sư Meeker đã giải thích tại sao rồi, Hanibal nói. Bốn câu dịch này cũng khá giống nhau, Bob à. Tất cả đều nói đến "con mắt của trời" - trái lại giáo sư Meeker không nói vậy, tất cả đều khẳng định là không ai có thể tìm thấy kho báu đã mất.

- Nay Babal ơi, Peter đột ngột hỏi. Theo cậu con mắt của trời nghĩa là sao vậy?

Thám tử trưởng suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

- Thì... trên trời, có gì giống con mắt vậy!

- Một số đám mây hình vòng khuyển, Peter gợi ý.

- Không, Bob cắt ngang. Mặt trời!

- Phải, Hanibal gật đầu. Mặt trời hoặc mặt trăng. Mặt trăng trông giống khuôn mặt.

- Làm sao dân Chumash có thể giấu kho báu trong mặt trời hay mặt trăng được? Peter phản đối.

- Không phải trong, Peter à, Hanibal chỉnh. Mà có thể là tại một nơi mà mặt trời và mặt trăng luôn luôn chiếu sáng tại cùng một thời điểm.

- Nhớ lại đi! Bob nói. Ngày xưa một số dân tộc xây đền thờ sao cho mặt trời chiếu sáng tại những điểm rất chính xác.

- Rất tiếc, Hanibal nói, là không có cấu trúc nào giống như vậy gần đây.

- Mà giả sử có, Peter nói thêm sẽ rất khó xác định điểm mốc chính xác.

- Tiếc thật, thám tử trưởng thở dài.

Đột nhiên Hanibal bình tâm trở lại.

- Biết đâu được! Hanibal gợi ý. Có thể Đại Não không nói đến một cái gì đó phức tạp đến thế. Chẳng hạn ông muốn nói mặt trời hay mặt trăng trông giống hình con mắt khi đứng nhìn từ một đèo núi hay một thung lũng. Xem nào! Ta có biết hồ nào đặc biệt bị kẹp giữa hai bờ dốc quanh đây không?

- Mình nghĩ là khôn có đâu, Hanibal à, Peter nói. Mà cũng không có gì chứng minh là chỗ đó nằm gần đâu đây. Bob có nói là phe Chumash li khai có chỗ giấu khắp mọi nơi.

- Và Đại Não đã tiên đoán là sẽ không bao giờ có người đàn ông nào tìm ra được kho báu! Bob nhắc lại.

- Ôi! Hanibal kêu. Mình chắc chắn là Đại Não muốn thách thức những người đã thắng mình bằng cách tự nghĩ ra một câu bí ẩn...

Rồi quay lại với ý nghĩ ban đầu, Hanibal nói.

- Phải chi ta biết tại sao những người đàn ông da nâu ấy nhất định lấy cho bằng được cái bùa.

- A! Bob kêu. Xém chút nữa quên! Mình còn có tin chó các cậu. Kẻ trộm của bọn mình và tên đồng lõa của hắn đã tấn công ông Harris.

- Sao?

Bob kể lại sự kiện y như ba mình đã nói sau khi nghe tin tức ở đài, Hanibal đứng phốc dậy:

- Ta hãy đi gặp ông Harris! Có thể ông ấy sẽ có điều gì quan trọng báo cho ta. Nhưng một đứa phải ở lại đây trực điện thoại. Máy ghi âm không thể đặt câu hỏi lại được.

- Nếu Peter chịu... Bob đề nghị.

- Hoàn toàn đồng ý! Peter nhận lời.

- Ta sẽ mang bộ đàm theo để liên lạc với Peter! Hanibal nói. Như vậy cậu có thể cho bọn mình biết khi có tin từ Trạm Tiếp Âm Ma.

Sau khi tra danh bạ tìm địa chỉ Hội Ăn Chay, Bob và Peter đi lấy xe đạp. Chỉ mất mười phút để đến trụ sở hội ở phố Las Palmas, đó là một ngôi nhà kiểu gô tích, nằm ở cuối cùng của một khu nhà, gần chỗ ra khỏi thành phố. Sát gần đó những ngọn đồi trọc nâu nâu chạy xuống gần ngay ven đường. Một lối đi chạy dọc phía sau các ngôi nhà ở Las Palmas, ở đó chính là cửa ra của các nhà xe.

Dừng xe đạp trước cổng, hai thám tử bấm chuông. Một người đàn ông chân ngắn và dáng người thô thiển ra mở cửa. Hai thám tử xin gặp ông Harris.

- Chào các bạn trẻ, giọng ông Harris vang lên từ cuối hành lang. Được rồi anh Sanders à, tôi biết hai cậu này. Mời hai bạn vào! Rất vui có dịp gặp lại các bạn! Tôi không nghĩ các cậu đến sớm thế. Hai cậu đến ghi tên vào Hội, đúng không?

Sanders, rõ ràng là nhân viên của ông Harris, trở về làm việc gần một chồng carton, ở cuối tiền sảnh. Hanibal vội vàng nói rõ là mình không đến đây để gia nhập Hội.

- Cháu rất tiếc thưa chú, tụi cháu đến đây chỉ để xin gặp chú nói chuyện.

- Các cậu muốn nói chuyện với tôi à? Được thôi, ta vào văn phòng đi. Đi cẩn thận nhé! Chúng tôi đang bố trí văn phòng, như các cậu thấy đấy. Tôi sẽ rất vui nếu các cậu vào Hội với chúng tôi. Chúng tôi cần nhiều người có thiện chí. Hiện tôi phải tự mình làm mọi việc, cùng hai trợ lý trung thành. Đi! Theo tôi!

Hai thám tử phải tìm đường đi giữa những núi hồ sơ, sách, tờ quảng cáo. Ông Harris đẩy một cánh cửa nặng nề bằng gỗ sồi, mời khách vào một căn phòng rộng lớn, sáng sủa, bàn ghế bố trí như văn phòng. Ông ra ngồi sau một cái bàn đồ sộ và ra hiệu mời hai thám tử ngồi.

- Sao các cậu gặp tôi có chuyện gì?

Hanibal bắt đầu nói:

- Tụi cháu vừa mới hay tin vụ chú bị tấn công.

- À, phải! Một tên điên khùng đã lao vào người tôi. Thật ra có đến hai tên, nhưng chỉ có một tấn công tôi. Tôi đang đứng nói chuyện trên bục... Tất nhiên là tôi tự vệ, và khán giả cũng gọi cảnh sát. Khi đó hai tên kia mới bỏ chạy.

- Tại sao chúng lại tấn công chú? Bob hỏi.

- Quả thật tôi không hiểu.

- Chúng có nói gì chú không? Hanibal hỏi.

- Không nói tiếng Anh, tên tấn công tôi la lối rất nhiều, nhưng không hiểu là chữ nào hết. Tôi thử bắt giữ nó lại nhưng nó đã trượt khỏi tay tôi. Khi cảnh sát đến thì hai tên đó đã đi lâu rồi. Tôi đoán chắc là hai tên không bình thường căm ghét người ăn chay.

- Dạ cháu biết, thưa chú, Hanibal nói. Nhưng cháu nghĩ chú bị tấn công không phải do chú ăn chay.

Ông Harris ngạc nhiên.

- Thế á? Ông thốt lên. Vậy tại sao chúng lại tấn công tôi? Cậu có ý kiến gì về việc này không?

- Dạ có, thưa chú. Bob thẳng thắn trả lời. Tụi cháu biết...

Bob đột ngột ngưng lại, vì nghe thấy một tiếng động yếu ớt, gần mình trong văn phòng. Ông Harris cũng nghe thấy và thắc mắc nhìn quanh.

- Tít! Tít! Tít!

Bob hiểu ngay đó là gì: Peter đang cố liên lạc bằng bộ đàm. Hanibal cũng nghe được tiếng tít tít, cậu đột ngột đứng dậy.

- Xin lỗi chú, tụi cháu có việc đột xuất phải về ngay. Tụi cháu sẽ quay lại ngay khi có thể.

- Được thôi, Hanibal à. Tôi còn ở đây một thời gian nữa. Sau đó tôi sẽ đi gặp bà Sandow. Tôi ghé thăm bà ấy hàng ngày, dù sao nếu không có bà ấy, tôi cũng không thể mở văn phòng Hội ở đây, tại Rocky.

- Da.

Rồi Hanibal quay đầu, hấp tấp bước ra khỏi văn phòng. Hanibal và Bob biết rõ rằng Peter không thể liên lạc được khi hai bạn còn đang ở trong một toà nhà... ít nhất là ở khoảng cách như thế này. Hai bạn vội vàng bước qua hành lang chật đầy đồ đạc và ra ngoài sân. Tại đó, Hanibal nhìn thấy một bụi cây um tùm giữa cổng và cửa vào, vội ra đó ngồi và bấm nút máy phát.

- Thám tử trưởng nghe đây, nói đi!

Giọng Peter vang lên khá nhỏ, Hanibal và Bob cúi gần lại để nghe.

- Thám tử phó đây, có nghe không? Trả lời đi!

- Thám tử trưởng và Bob nghe rõ. Nói đi!

- Babal hả? Giọng Peter run lên vì xúc động. Mình vừa mới nhận được hồi âm từ Trạm Tiếp Âm Ma. Một cậu đã nhìn thấy người đàn ông da nâu. Chiếc xe đậu ở phố Las Palmas, gần...

- Hanibal, Bob gần như hét lên, chính bọn chúng kìa!

Hanibal đứng phốc dậy, ngón tay Hanibal tự động ngắt máy, buộc Peter phải im lặng. Nhưng hiện, cả Hanibal và Bob đều không nghĩ đến Peter. Một trong hai người đàn ông da nâu mà ba

thám tử đang tích cực tìm kiếm, đang đứng gần cổng, gần xe đạp của hai bạn. Người đàn ông da nâu kia cũng mặc áo trắng, đã đứng giữa hai thám tử và cửa nhà. Hai gã đàn ông đã nhìn thấy Hanibal và Bob, nét mặt hung hăng, tay hươu dao, hai gã đang tiến đến gần hai bạn. Hai thám tử không thể đến được xe đạp. Còn đường rút lui vào nhà thì đã bị chặn. Hanibal không do dự:

- Chạy, thẳng ra núi, Bob ơi!

10. Cuộc rượt đuổi điên cuồng

Hai cậu chạy thật nhanh đến góc nhà rồi quẹo đột ngột. Bị bất ngờ, hai người đàn ông da nâu đứng sững lại một lúc. Ở cuối sân, chỗ bắt đầu có núi, có hàng rào thấp. Hanibal và Bob nhảy qua hàng rào, không thêm mất thời gian nhìn lại phía sau.

Rồi hai thám tử phi nước đại băng qua đường, đến sườn núi đầu tiên. Bob dẫn đầu, Hanibal thở hổn hển chạy theo. Hai cậu gặp chút khó khăn khi trèo lên dốc đầy cây gai và bụi cây cản trở. Đường như cây quá thưa thớt để che giấu hai bạn, thậm chí còn xé quần áo và làm chậm bước tiến của hai thám tử. Phía sau lưng, hai người đàn ông da nâu đã bình tĩnh lại và đang la hét rượt theo.

- Sao họ la hét dữ vậy? Bob cầu nhàu.

- Mình cũng không biết nữa, Hanibal vừa trả lời, vừa kêu rên vì leo quá cực nhọc. Mình hoàn toàn không hiểu họ nói gì, cái chính là phải thoát khỏi tay họ!

- Cậu nghĩ bọn mình thoát nổi không?

- Hy... vọng! Hanibal trả lời muốn dứt hơi.

Lên đến sườn núi đầu tiên, hai cậu ra được một con đường đất cũ. Hai thám tử đã bỏ hai người đàn ông khá xa. Tạm thời không bị ai nhìn thấy, hai bạn chạy theo con đường đất. Đúng là cứ mỗi bước hai bạn xa dần Rocky, xa dần trụ sở Hội An Chay, xa dần xe đạp, nhưng không còn cách nào khác. Hai bạn cảm thấy con đường này là phương sách cuối cùng.

Đột nhiên, Bob kêu lên một tiếng tuyệt vọng:

- Ôi, không!

Con đường đất kết thúc bằng một thung lũng sâu thẳm, có lẽ trước kia ở đây có một cái cầu, nhưng bây giờ đã mất. Không có hi vọng leo xuống vách dốc thẳng đứng, hai thám tử buồn rầu đứng lại.

- Không có cầu, không cách nào qua nổi. Bob nhận xét.

- Không nên đứng lại, Hanibal khuyên, leo lên tiếp đi.

Thế là hai bạn tiếp tục leo lên sườn núi đầy bụi và bị mặt trời thiêu cháy. Phía dưới có tiếng la, hai người đàn ông da nâu đã phát hiện ra hai thám tử và chỉ chỗ cho nhau xem. Một lát sau khi quay lại, hai thám tử thấy hai gã đàn ông đang leo theo một cách khéo léo và nhanh nhẹn đáng kinh ngạc.

- Babal ơi, chúng sắp bắt kịp mình rồi! Bob kêu.

- Leo đi! Leo đi!

Hai thám tử lại tiếp tục leo dưới ánh nắng như đổ lửa. Tay hai bị gai và đá bén nhọn cào xước. Cuối cùng hai bạn đến bậc thềm đá thứ nhì, Hanibal không chịu được nữa, ngã xuống bụi cỏ. Bob nhìn xuống dưới.

- Chúng đến kìa!

Hanibal yếu ớt:

- Mặc kệ chúng, mình chết mất!

Bob lấy tay che nắng.

- Bọn mình chạy nhanh hơn, nhưng chúng leo nhanh hơn. Không thua gì linh dương. Này! Không biết có phải là dân Yaquali không? Quỷ vách đá!

Hanibal cố ngồi dậy vì bị kích thích bởi cảnh hai người Yaquali đang leo lên.

- Chắc chúng nói tiếng Yaquali, hèn gì chúng ta không hiểu gì hết.

- Mình cóc cần biết chúng nói tiếng gì, mình chỉ quan tâm một chuyện là làm thế nào chúng mình thoát được đây? Cậu nghĩ ông Harris có nhìn thấy chúng rượt theo mình không?

- Chắc là không, xung quanh nhà không có động đậy gì cả.

- Phải chi bọn mình lấy xe đạp lại được!

- Không được đâu Bob ơi! Ta bị những người mặc dịch kia ngăn cản rồi, ta chỉ còn nước chạy trốn tiếp thôi.

- Chạy thì chạy, nhưng chạy đi đâu?

Bob tuyệt vọng nhìn xung quanh, ở đó chỉ có đá và những bụi cây è ọt, không có chỗ nào để trốn. Mắt Bob đột nhiên sáng lên.

- Babal! Nhanh lên theo mình, mình biết bọn mình đang ở đâu rồi! Mình nghĩ còn có cơ may trốn thoát.

Bob lao về phía trước, Hanibal thở rất mạnh, cố gắng theo bạn. Tạm thời cả hai đã ra khỏi tầm nhìn của bọn rượt theo. Khi vòng qua sườn núi, Bob chỉ một khóm cây sồi dày rậm và xanh. Khóm cây nhô lên cách đó khoảng một trăm thước, tạo thành một ốc đảo xanh tươi.

- Cậu muốn trốn trong đó à? Hanibal hỏi. Chỗ trốn này không hay đâu!

- Theo mình! Bob nói.

Bob chạy thẳng vào chỗ cây xanh rậm. Không bàn cãi nữa, Hanibal lao theo sát gót bạn. Bob biến mất vào gốc cây. Thám tử trưởng nhào theo sau, đột nhiên cậu bị rơi vào khoảng không: nền đất dưới chân vừa mới hẫng đi.

Thời gian rất ngắn, Hanibal hạ cánh khá nặng nề xuống tuốt dưới đáy một cái hang chật hẹp được lùm cây hoàn toàn che khuất. Hết hơi và ê ẩm chút xíu, Hanibal lồm cồm ngồi dậy, dùng tay phủi quần áo, rồi trừng trừng nhìn Bob.

- Đáng lẽ cậu phải báo trước cho mình!

- Mình xin lỗi, nhưng không kịp... Mình từng bị té xuống đây một hôm mình lao theo tìm con rắn. Bọn người da nâu sẽ không tìm thấy bọn mình trong cái lỗ này.

- Hừm! Hanibal kêu, không tin tưởng lắm.

- Suyt! Bọn chúng tới, Bob khẽ nói.

Hai cậu thu mình thật nhỏ gọn trong chỗ trốn. Bụi rậm mọc dưới đáy hố tự nhiên che khuất hai bạn khá tốt. Bob thử nhìn giữa lá cây và rừng mình. Hai gã đàn ông da nâu đang đứng đó, gần sát. Chúng nói chuyện liến thoắng với nhau, lần lượt chỉ vào phần dưới khóm cây, chúng có vẻ không cùng ý kiến. Hanibal nói nhỏ vào tai bạn:

- Chúng biết ta đang ở không xa.

- Bọn mình làm gì đây?

- Không làm gì hết, cứ ngồi yên!

Thế là hai thám tử hoàn toàn bất động và im lặng. Hai người đàn ông vẫn còn đứng trong khóm cây và nói chuyện. Hai thám tử nghe tiếng chúng rất rõ nhưng không hiểu gì. Nghe chúng nói có vẻ rất dữ tợn.

Hanibal nói thật nhỏ:

- Chúng sắp tìm thấy ta rồi! Chỉ còn là vấn đề thời gian, vài giây vài phút nữa thôi. Chúng đoán ta đang ở rất gần đây, cậu có biết đường nào cho phép ta trốn khỏi đây mà không bị chúng biết không?

Bob suy nghĩ rất nhanh.

- Phía bên trái có một cái thung dẫn ra con đường gần trụ sở Hội Ăn Chay. Đường đi vẫn còn tương đối tốt. Phiền cái là để ra được con đường, phải chạy qua một vùng đất trống khoảng 50 mét mới tới được miệng hang.

- 50 mét đất trống à? Hanibal hỏi lại và suy nghĩ. Nếu vậy ta sẽ tạo động tác nghi binh... Một cái gì đó sẽ thu hút bọn kia, trong khi ta băng qua vùng nguy hiểm. Phải chi ta có thể lôi kéo chúng đến chỗ này trong khi chính ta đang chuồn đi...

- Phải chi bọn mình có tài nói bưng, Bob nhận xét, bọn mình chỉ cần bắn tiếng nói ra phía sau lưng. Khi đó bọn chúng sẽ leo xuống hang và bọn mình sẽ chạy.

- Bob, cậu thật là thiên tài! Thám tử trưởng kêu thầm.

- Cậu nói đùa à? Bob nói. Bọn mình đâu phải là nghệ sĩ, bọn mình không thể bắn tiếng đi đâu hết.

- Kìa tất nhiên là được! Nhờ khoa học! Xem này...

Hanibal lấy máy bộ đàm ra:

- Ta sẽ bỏ lại một máy ở đây, nút nhận mở hết công suất. Ta sẽ lén vào cuối hang rồi...
- Bọn mình sẽ nói chuyện trong máy bộ đàm kia và chúng sẽ tưởng là bọn mình còn ở đây.
- Đúng! Khi nghe tiếng chúng ta, chúng sẽ leo xuống để bắt. Đến khi chúng tìm ra bộ đàm thì chúng ta đã chạy xa rồi. Chúng sẽ không biết ngã nào mà tìm.

Không phí thời gian, Hanibal vùi bộ đàm vào một bụi thật rậm rạp và lấy một hòn đá dằn cho nút ấn xuống. Sau đó, Hanibal cầm bộ đàm của Bob và ra hiệu cho Bob đi. Nối đuôi nhau, hai bạn bò lê trong đường hào. Khi đi đến cuối đường, Bob thì thào giải thích:

- Cậu có thấy cái cây to đằng kia không? Chỗ khoảng trống ấy? Thung ở chỗ đó đó.
- Màn kịch bắt đầu! Hanibal đáp và bấm nút phát của bộ đàm đang cầm trên tay.

Kê máy gần miệng, Hanibal phát âm thật rõ những lời sẽ báo động cho hai gã đàn ông:

- Bob ơi, mình nghe bọn chúng đang đến gần!

Đến phiên Bob nói:

- Chúng sẽ không tìm ra bọn mình trong cái lỗ này đâu, bọn mình trốn kín lắm!
- Rồi! Bob thì thào. Chúng nghe rồi, chúng bắt đầu leo xuống!
- Đi!

Hai thám tử phóng rả khỏi hang thật nhanh, chạy về phía cây to. Đến nơi, hai cậu nhìn sau lưng. Không có gã đàn ông da nâu nào hết! Hanibal và Bob cùng nhau nhào xuống những bụi cây phủ đầy dế thung và chạy xuống thật nhanh. Cuối cùng, Hanibal và Bob ra đến con đường có trụ sở Hội Ân Chay. Vẫn không thấy hai gã đàn ông đâu hết.

- Ta nên báo cho ông Harris rằng hai tên này đã quay về. Hanibal nói.

Hai bạn bấm chuông. Không có ai trả lời, không có âm thanh nào vang lên từ phía bên trong nhà.

- Chắc là ông Harris đi gặp bà Sandow, Bob nói.
- Mình cũng nghĩ vậy, Hanibal gật đầu. Tốt nhất là rời khỏi đây thật nhanh!

Hai thám tử đi lấy xe đạp và phóng thật nhanh về nhà. Hai cậu chỉ đi chậm lại khi đến gần Thiên Đường Đờ Cổ.

11. Hanibal nghi ngờ

Hanibal và Bob vừa đẩy cổng vào thì thím Mathilda lao tới.

- Đây rồi!... Hanibal, cháu có sẵn sàng lên đường đến nhà Sandow không?
- Dạ được, thưa thím. Nhưng trước khi đi, cháu phải ghé vào xưởng lấy đồ.
- Nếu vậy thì nhanh lên, năm phút nữa chú Titus và anh Konrad sẽ khởi hành.

Khi nhìn thấy hai bạn, Peter la lên ngay:

- Sao các cậu cắt đứt liên lạc? Mình đang có một chuyện rất quan trọng. Có hai bạn trẻ gọi điện thoại đến, hai bạn này phát hiện thấy xe của đám người da nâu ở phố Las Palmas. Một hồi sau, các bạn ấy gọi lại để báo là hai người da nâu đang rượt theo hai cậu thiếu niên.
- Bọn mình biết chuyện rồi, Bob buồn rầu thở dài.
- Chính Bob và mình bị bọn chúng rượt theo, Hanibal nói thêm. Rồi Hanibal kể lại mọi chuyện từ lúc liên lạc với Peter bị cắt...
- Trời ơi, cũng may là các cậu thoát được khỏi tay chúng, Peter thốt lên.
- Hanibal tỏ ra khôn hơn hẳn chúng, Bob nói.

Lần này, thám tử trưởng không kịp thưởng thức lời khen, cậu đang mải lên kế hoạch.

- Nếu hai người này cứ lảng vảng như thế quanh trụ sở Hội Ăn Chay, Hanibal nói. Thì rõ ràng chúng đang âm mưu một chuyện gì đó. Mình e rằng chúng đang nghĩ đến việc tấn công ông Harris lần thứ hai. Nếu ông Harris đến gặp bà Sandow thì lát nữa mình sẽ gặp ông, vì mình phải theo chú Titus đến đó. Mình sẽ nói cho ông ấy nghe chuyện xảy ra với mình và Bob. Nhưng có thể ông ấy đã trở về Hội rồi. Trong trường hợp đó, mình nghĩ hai cậu nên đến đó chờ ông ấy.
- Này, mình cần về nhà ăn trưa đã chứ! Peter phản đối.
- Mình cũng vậy, Bob đồng tình.
- Đồng ý, các cậu đi ăn đi. Nhưng sau đó các cậu phải đến hội và cảnh giác. Nếu hai tên kia lại xuất hiện thì các cậu cố gắng theo dõi bọn chúng.
- Nhưng, Babal à, Bob nhận xét, cậu quên mất là bọn mình vừa mới thoát khỏi tay bọn chúng à?

Hanibal phẩy tay phản bác ý kiến đó.

- Mình chắc chắn hai tên này đang có chuyện gì đó quan trọng. Theo mình, bọn chúng có thể dẫn ta đến kho báu Chumash. Các cậu chỉ cần thận trọng và đừng để lộ mặt.
- Thôi, được rồi, cậu khỏi phải dằn dò. Peter nói.
- Cậu có nghĩ hai người đó là dân Yaquali không? Bob hỏi.

- Rất có thể. Hanibal tuyên bố. Mình nghĩ chúng ít nhiều có hoặc biết về kho báu Chumash.. Thậm chí, có thể bọn chúng đã hiểu ra ý nghĩa mấy câu nói cuối cùng của Đại Náo.

- Phải chi chính mình có thể hiểu ra, Peter thở dài.

- Mình cũng mong mình hiểu nổi, Hanibal thú nhận. Chắc là câu này có chứa một chỉ dẫn nào đó liên quan đến địa điểm đặt kho báu... "trong con mắt của trời, nơi không một người đàn ông nào có thể tìm thấy.". Nhất định chúng ta phải giải cho bằng được câu đố này.

- Babal à, nhưng nếu bọn người đó đã hiểu ra được câu nói của Đại Náo thì bọn chúng còn tìm kiếm gì nữa?

- Mình không biết, thám tử trưởng cắn môi thú nhận.

Giọng thím Mathilda vang lên.

- Hanibal ơi! Cháu ở đâu rồi?

- Đừng quên nhé! Hanibal nhắc nhở.

Bob và Peter đành phải gật đầu. Hanibal vội vàng ra khỏi xe lán. Konrad và chú Titus đang chờ ở ngoài sân, cạnh chiếc xe tải. Thám tử trưởng nhảy lên và anh Konrad rờ máy.

Xe tải nhanh chóng bỏ lại Rocky ở phía sau và chạy vào con đường dốc dẫn lên khu nhà Sandow. Cổng vườn mở và Konrad chạy thẳng vào, rồi dừng lại ở chỗ kho thóc. Hai chú cháu đang bước về phía kho thóc thì bà Sandow ra:

- A! Chắc ông là ông Titus Jones phải không? Bà nói chuyện rất lịch sự. Rất vui được biết ông. Hi vọng ông tìm được những món đồ mà ông quan tâm. Quả thật, tôi chất đồ ở đây quá lâu rồi.

- Tất nhiên, thưa bà! Chắc chắn chúng ta sẽ làm ăn được với nhau. Ông Titus vừa đáp vừa nghiêng người chào. Bà nhất định bán tất cả phải không ạ?

- Vâng, tôi muốn có chỗ trống.

- Nếu bà có thể đi cùng tôi, tôi sẽ chọn những gì tôi có thể mua.

Bà Sandow mỉm cười và bước vào kho thóc trước, chú Titus và Konrad đi theo sau.

Hanibal cố tình ở lại phía sau, rồi khi tất cả đã vào kho thóc, cậu tiến lại gần nhà, hi vọng tìm thấy ông Harris. Ted xuất hiện đột ngột.

- Hanibal, bạn đang tìm gì hả? Ted nhanh miệng hỏi.

- À anh Ted ạ, em cần nói chuyện với ông Harris.

- Chú ấy ở trong thư viện.

Hai anh em bước vào nhà, bắt gặp ông chủ tịch Hội Ăn Chay đang đọc tờ nhật báo Rocky. Khi thấy Hanibal, ông đứng dậy bắt tay.

- Ted có nói lại với tôi cuộc hội thoại tối qua, ông vào đề ngay. Tôi phải xin lỗi các cậu. Tôi rất hối hận vì đã ít nhiều nghi ngờ các cậu đã lấy cắp bức tượng. Chính vì chúng tôi nghĩ các cậu lấy

bức tượng nên chúng tôi mới nghĩ ra trò treo tiền thưởng khi các cậu mang trả lại.

- Cháu hiểu thưa chú, Hanibal bình tĩnh trả lời.

- Tôi rất lấy làm vui cậu ạ. Bây giờ cậu hãy kể cho tôi chính xác chuyện gì đã xảy ra với bức tượng nhỏ.

Lần này Hanibal không giấu diếm gì hết. Cậu kể lại cho ông Harris rằng Bob và Peter đã nghe tiếng kêu cứu phát ra từ trong khu vườn, rồi chuyện pho tượng người Da Đỏ cười đã rơi dưới chân hai bạn như thế nào, sau khi bị vứt qua khỏi tường rào.

Ông Harris rất chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng nhú mày. Khi Hanibal nói đến cái bóng có tiếng cười quỷ quái, Ted thốt lên chưng hửng.

- Một cái bóng cười hả? Lạ thật. Dường như hôm qua chính tôi đã nghe thấy tiếng cười kì lạ.

- Cậu có chắc chắn về cái bóng cười đó không hả Hanibal? ông Harris hỏi. Hay tiếng cười đó chỉ là tiếng gió... hoặc do trí tưởng tượng của hai bạn kia... ?

- Không thưa chú. Đúng là cái bóng, có tiếng cười man dại, đi dạo trong khu vườn, thám tử trưởng cam đoan. Dù nó có là ai đi nữa, cái bóng đó đang giữ tù nhân tại chính nơi này.

- Bạn có chắc không? Ted sững sốt hỏi. Tù nhân à? Trời ơi!

- Nhưng để làm gì hả Hanibal? đến lượt ông Harris sững sốt. Thật ra có vấn đề gì ?

- Thưa chú, là kho báu Chumash!

- Kho... cái gì?

Trông ông Harris hoàn toàn chưng hửng.

- Vấn đề là một kho báu hoang đường gồm toàn là vàng!

Hanibal thuật lại tất cả những gì ba thám tử trẻ đã tìm được về đồng tài sản truyền thuyết của dân Chumash. Ông Harris và Ted rất kinh ngạc. Khi Hanibal nói xong, ông chủ tịch Hội Ân Chay mỉm cười.

- Tôi hiểu rồi, ông nói. Tôi không thể khẳng định rằng tôi tin vào một truyền thuyết như thế này... những lời nói cuối cùng của Đại Nãi và những thứ khác... nhưng tôi thừa nhận rằng đúng là một bằng cướp có tin vào chuyện này. Mà những tên cướp này có thể nguy hiểm. Vì vậy mà tôi cho rằng các cậu không nên điều tra về một vụ nguy hiểm như thế này.

- Hanibal ơi, bạn làm ơn lặp lại những lời cuối cùng của ông già Da Đỏ? Ted yêu cầu.

- Sẵn lòng! Đại khái ông ấy nói thế này: "trong con mắt của trời, nơi không một người đàn ông nào có thể tìm thấy."

- Trời đất! Có thể có nghĩa là sao nhỉ? Ted lẩm bẩm. Và có liên quan gì đến pho tượng nhỏ của bà Sarah? Còn các tù nhân mà bạn có nói đến, họ ở đâu? Nơi nào trong khu nhà?

Trước khi Hanibal kịp trả lời, có tiếng bà Sandow gọi ngoài sân.

- Ted ơi, cháu ra đây một chút. Bà nhờ chút việc. Ted ơi, cháu đâu rồi?

Ted chạy ra với bà, ngay khi Ted ra khỏi, Hanibal quay sang ông Harris:

- Thừa chú, Hanibal nhanh nhẹn nói, cháu biết rằng cái bóng cười có thật, bởi vì chính cháu đã nghe nó. Và cháu tin rằng ngôi nhà này có tù nhân vì pho tượng nhỏ bị ném qua khỏi tường có bức thông điệp.

- Bức thông điệp hả? Ông Harris quan tâm hỏi lại. ý cậu nói là ở bên trong pho tượng à?

- Dạ đúng. Một lời kêu cứu!

- Cậu đã báo cảnh sát chưa?

- Dạ chưa thưa chú, tụi cháu chưa đủ thông tin chính xác.

- Tôi hiểu.

Ông Harris im lặng suy nghĩ một hồi. Dường như ông đang xem xét vấn đề từ mọi khía cạnh.

- Cậu đã nghe tiếng cái bóng cười lúc nào?

- Dạ tối hôm qua, trước khi gặp Ted.

Hanibal báo cáo lại chính xác cuộc phưu lưu tối hôm qua cùng Peter.

- Ngôi nhà sẵn... những cái bóng không đầu... Kìa Hanibal, cậu nghĩ gì vậy?

- Cháu nghĩ rằng bốn cái bóng không đầu đó là những tù nhân bị trùm đầu trong cái bao... để họ không biết mình đang ở đâu. Vì vậy trông họ như không có đầu.

- Trời! Ông Harris kêu lên. Bốn tù nhân trong nhà sẵn hả? Bị cái bóng cười giam giữ trong đó? Không thể nào tin nổi! Làm sao những chuyện như thế có thể xảy ra ngay trong nhà bà Sandow?

- Thật ra chú biết gì về Ted Sandow? Hanibal bất ngờ hỏi.

Ông Harris có vẻ giật mình và sửng sốt.

- Ted à? Cậu nghĩ Ted liên quan đến vụ này sao? Trời ơi, tôi phải nghiên cứu vụ này thật kĩ. Đi Hanibal, ta ra xem ngôi nhà trong rừng.

Ông Harris bước lại một cái bàn làm việc, mở ngăn kéo ra. Khi quay lại, tay ông cầm khẩu súng.

12. Mắc bẫy

Ăn trưa xong, Bob và Peter gặp lại nhau ở bộ tham mưu. Băng ghi âm Trạm Tiếp Âm Ma không có thêm gì nên hai bạn lập tức lên đường hoàn thành nhiệm vụ sắp giao.

Hai thám tử thận trọng tiến đến gần trụ sở Hội Ăn Chay, cảnh giác xem có dấu hiệu gì cho biết

về sự hiện diện của đám người da nâu. Nhưng toà nhà lớn và vùng lân cận có vẻ hoang vắng. Xe ông Harris không có ở đó và cửa vào bị khoá.

- Chắc ông Harris đang ở nhà Sandow, Peter nói.

- Nếu vậy thì gặp Hanibal rồi, Bob đáp. Nhưng bọn mình phải ở lại đây. Những gã kia dám quay lại lắm!

Phía bên kia đường, gần như đối diện với trụ sở Hội, hai thám tử nhìn thấy một ngõ hẻm hẹp giữa hai ngôi nhà nằm im lìm. Hai bạn quyết định vào đó núp chờ xem mọi chuyện diễn ra xung quanh đây.

Suốt một tiếng đồng hồ, không có gì phá vỡ sự bình yên của con đường, thậm chí không có một chiếc xe chạy qua. Peter càng lúc càng nóng ruột. Cậu duỗi dài chân nằm chơi với mấy viên sỏi, càu nhàu:

- Ngày nào cũng làm thám tử thì chán lắm! Mình không thích công việc này chút nào: chờ đợi và canh gác mà không làm gì khác!

- Cậu biết rồi mà, theo Hanibal thì công việc này vô cùng quan trọng. Nhiều lúc phải theo dõi cùng một nơi mấy tuần liền ý chứ.

- Mình thì không thể đâu! Peter kêu rên. Tại sao Babal lại nghĩ là mấy con quỷ da nâu sẽ tái xuất hiện?

- Hình như Babal nghi ngờ họ muốn một cái gì đó mà ông Harris đang giữ, một chỉ dẫn khác đến kho báu chẳng hạn.

- Nếu vậy thì chúng có thể đến bất cứ lúc nào, Peter vừa nói vừa về vị trí canh gác với sự thích thú trở lại.

- Đúng, Peter à, vì vậy mà bọn mình phải chăm chú canh gác.

Đột nhiên phía bên kia con đường nóng bỏng, một tiếng kêu nhỏ vang lên.

- Cứu với! Có ai đó không? Cứu!

Mặc dù yếu ớt, nhưng tiếng kêu vang lên rõ rệt trong bầu không khí im lặng xung quanh.

- Cứu! Cứu!

Peter nói nhỏ vào tai Bob:

- Từ chỗ Hội, dường như phía sau nhà.

- Có thể ông Harris bị nhốt bên trong, Bob gợi ý. Ông lại bị bọn chúng tấn công lần nữa!

Hai thám tử phân vân. Nếu bọn da nâu đang ở đây, hai thám tử can thiệp vào có thể sẽ gặp nguy hiểm. Mặt khác, nếu ông Harris thật sự bị nạn thì hai thám tử có nghĩa vụ phải đi giúp ông.

- Bọn mình phải làm gì đây? Peter thì thầm.

- Hay nhất là vào xem nhưng phải cẩn thận. Nếu đụng độ với bọn quỷ da nâu thì chúng mình

phải chạy thật nhanh.

Sau khi kiểm tra xung quanh không có ai, hai thám tử băng qua đường. Cửa trước bị khoá nên hai thám tử đi vòng cửa sau.

- Cửa mở, Peter nói khẽ khi thấy tay cầm xoay trong tay.

Peter đẩy cửa. Cả hai bước vào, lần theo hành lang tối om vào một căn phòng, mà có lẽ trước đây là nhà bếp. Căn phòng trống trơn, chẳng có gì bí ẩn cả. Hai thám tử tiếp tục bước qua ngưỡng cửa vào đến tiền sảnh. Hai bạn dừng lại thích thú hưởng cái mát.

- Không nghe thấy gì hết, Bob khẽ nói.

- Nhưng mình tin chắc tiếng kêu xuất phát từ đây, Peter khẳng định. Mình thử vào văn phòng xem.

Hai thám tử cảnh giác vào phòng, căn phòng cũng trống trơn và im lìm. Bob chỉ một cái tủ. Hai thám tử tới gần và lắng tai nghe suốt một phút. Nhưng vẫn im lặng. Bob kéo cửa tủ ra thật nhanh, trong khi Peter hươ lấy cái chặn giấy nặng trĩu ở trên bàn.

Tủ trống không.

- Tiếng kêu cứu cũng xuất phát từ đâu đó chứ! Peter nói.

- Hay ông Harris bị ngất xỉu sau khi la, Bob thử nghĩ. Có thể ông ấy bị nhốt ở một nơi thiếu không khí.

- Có thể lắm, Peter la lên. Bọn mình hãy thử nhìn khắp mọi nơi.

Hai bạn nhanh chóng tìm kiếm các căn phòng ở tầng trệt, không thấy gì cả. Hai thám tử leo tiếp lên tầng một. Trên đó, có một căn phòng rộng lớn, làm từ ba căn phòng nhỏ sau khi đập vách tường. Có cái bọc ở một đầu, chắc chắn ông Harris bị tấn công từ đó khi đang diễn thuyết.

- Cứu! Cứu!

Lần này có thể định vị tiếng kêu, nó xuất phát từ lầu trên.

- Lên nhanh, Bob kêu.

Peter đã leo lên rồi, hai cậu phi lên cầu thang.

Tầng hai không được chiếu sáng nhiều lắm. Cửa sổ khép kín chỉ để lọt một chút ánh sáng ít ỏi. Một lớp bụi dày phủ lên đồ đạc. Cửa các phòng dẫn ra hành lang đều rộng mở. Hai thám tử đứng yên lắng nghe.

Đột nhiên một loạt tiếng động vang lên từ phía bên kia hành lang. Peter lượm một tấm ván và kiên quyết bước tới, Bob theo sau. Phòng cuối cùng ở hành lang hoàn toàn trống không. Hai thám tử đứng lại chờ một tiếng động mới hoặc một tiếng kêu mới. Đột nhiên, Bob nhìn thấy một cánh cửa nhỏ ở cuối phòng.

- Peter ơi, đằng kia!

Hai bạn tiến đến gần cánh cửa khép kín. Bob thử đẩy cánh cửa ra, trong khi Peter vẫn cảnh giác cầm tấm ván trên tay, sẵn sàng đẩy lui bất cứ kẻ tấn công nào.

- Cái này khoá rồi, Bob càu nhàu. Phải đập cửa thôi...

Bob bị ngắt lời bởi tiếng cánh cửa đóng sầm lại phía sau lưng. Hai cậu nhanh nhẹn quay lại, mắt tròn xoe vì ngạc nhiên. Peter hươu vũ khí bất đắc dĩ lên. Nhưng không có ai vào, chỉ có một bàn tay vô hình đẩy cánh cửa đóng lại.

- Peter, Bob hoảng hốt kêu lên.

Bob nghe thấy một tiếng động khác: tiếng một chiếc chìa khoá xoay trong ổ, ở bên ngoài.

Một tiếng cười vang lên từ bên kia cánh cửa, trong khi một giọng nói quen thuộc đáng ghét chọc ghẹo:

- Sao hả các em nhỏ? Bị mắc kẹt rồi đúng không?

Giọng của Skinny Norris!

Peter và Bob lao ra cửa nhưng tất nhiên là không tài nào mở nổi. Peter hoài công kéo rồi đẩy cánh cửa. Cửa bằng gỗ chắc và không nhúc nhích một li.

- Skinny Norris! Bob giận dữ kêu lên. Để bọn tao ra!

- Nếu không mở cửa, đến lượt Peter hăm dọa, mày sẽ bị một trận nên thân khi tao tóm được mày!

- Thử tóm đi! Skinny đáp an toàn phía sau cửa. Tao định để hai em ngồi chơi trong đó, cho biết điều. Tao chỉ tiếc là thằng Babal mập không ở đây! Tao sẽ cười đã luôn khi xem nó quậy để tìm cách tự giải thoát.

- Mày sẽ không dám nói kiểu này nếu có Babal ở đây, Bob nói.

- Câm mồm đi, Bob Andy! đến lượt Skinny Norris tức giận la lên. Cậu bé hay ganh tị không chịu được khi nghe nói về ưu thế rõ rệt giữa Hanibal và mình.

- Tao sẽ không im, Bob tiếp tục nói. Và thậm chí tao sẽ tiên đoán cho mày biết là mày sẽ gặp rắc rối khi hành động thế này. Mày có nhận thức nổi hậu quả của hành vi này không?

- Hoàn toàn nhận thức! Đơn giản là tao chỉ đang bảo vệ một ngôi nhà tư nhân, các bạn ạ! Tao đang đi ngoài đường thì tao nghe thấy những tiếng động khả nghi trong ngôi nhà này. Thế là tao vào... tao thấy gì? Hai tên trộm bị tao bắt quả tang.

- Mày khùng rồi! Peter la lên. Sẽ không có ai tin mày.

- Không à? Cửa thì khoá, chủ nhà vắng mặt. Nếu tụi mày có ý định lương thiện thì tại sao lại lên vào bằng cửa sau?

Bob gầm lên:

- Skinny! Ông Harris biết tụi tao ở đây. Tụi tao làm việc cho bà Sandow.

- Đừng kể chuyện tào lao, Skinny đáp. Ted Sandow đã giải thích với tao là đang muốn tìm cách lấy lại pho tượng nhỏ có giá trị, và tao dám chắc là một trong số bạn mày lấy cắp.

- Lầm to! Peter la lên. Chuyện đó là trước khi tụi tao nói chuyện nghiêm chỉnh với anh Ted. Thật ra, chính anh Ted thuê tụi tao làm việc. Anh Ted hi vọng tụi tao sẽ tìm được pho tượng. Tại sao mày cứ muốn tỏ ra khốn hơn Hanibal?

- Bởi vì tao thật sự khôn hơn. Thằng mập kia có nhiều mỡ hơn là trí thông minh. Nếu nó thật sự khôn như vậy thì cứ để nó đến giải thoát cho tụi mày! Tao phải đi đây! Chào nhé!

Bob tuyệt vọng liếc nhìn Peter, rồi lắng tai nghe, Skinny đang bước xuống cầu thang.

- Bọn mình tiêu rồi, thám tử phó nói. Cửa sổ thì có song sắt còn cửa ra vào thì kiên cố quá.

- Ngôi nhà này là nhà cổ, Bob hi vọng nói. Hay bọn mình thử tìm xem sàn gỗ hoặc tường nhà có chỗ nào yếu không? Một tấm ván bị sút hay một cái gì đó đại loại như vậy.

Bob không tin lắm. Nhưng cậu vẫn xem xét sàn nhà, trong khi Bob thăm dò tường nhà. Rất tiếc không có ván nào lung lay cả.

- Còn tường thì cứng như đá, Bob buồn rầu nhận xét.

- Dù sao, Hanibal hay ông Harris cũng sắp tới rồi, Peter cam đoan.

- Và xe đạp bọn mình vẫn để ngoài đường, chắc chắn Babal sẽ để ý thấy.

Thời gian trôi qua, Hanibal không đến.

- Cả nếu sắp bị kẹt đầu đó, Bob nói sau một hồi đợi, thì ông Harris cũng sẽ đến bây giờ.

- Làm sao cậu biết được? Rất có thể ông ấy vắng mặt cho đến mai luôn.

- Nhất định phải ra khỏi đây, Bob nói.

Một lần nữa hai thám tử xem xét lại xà lim... nhưng phải nói là không có hi vọng gì. Đúng là hai bạn đã mắc bẫy... mà lại là bẫy của Skinny Norris chứ!

Đột nhiên, Peter mừng rỡ reo lên.

- Bob ơi nhìn kìa! Cửa mở vào phía trong, bản lề nằm phía bên bọn mình.

- Hay quá, bọn mình sẽ thử tháo còng sắt giữ bản lề.

- Rồi cậu sẽ thấy, bọn mình sẽ thành công. Skinny thật ngốc, không dự kiến được chuyện này.

- Phiền cái là bọn mình không có dụng cụ! Bob xì mặt nói.

- Có chứ, Peter tuyên bố, nét mặt rạng rỡ.

Peter rút khỏi túi con dao nhiều lưỡi dùng đi cắm trại và bắt tay vào việc ngay. Các còng sắt cố định bản lề được phủ một lớp sơn. Peter tiến hành cạo lớp sơn trước, thật không dễ dàng gì. Nhưng sau một hồi đổ mồ hôi, Peter đã thành công. Rồi cậu tấn công vào mấy còng sắt.

Đứng bên cạnh Peter, Bob không giúp gì được bạn. Bob chỉ có thể theo dõi công việc và cố nén sự nóng nực.

Rồi còng sắt cuối cùng được gỡ ra. Theo lời Peter, Bob đỡ lấy bản lề phía trên.

Phần mình, Peter đỡ bản lề phía dưới. Hai thám tử đếm đến ba, rồi hợp lực nâng cánh cửa lên. Cửa đổ ập vào phía trong, sức nặng làm đứt khoá và gây tiếng động khi đổ xuống đất.

Hai thám tử chạy qua ngưỡng cửa leo xuống cầu thang. Từ phía dưới nhà, có tiếng bước chân. Hai bạn chung hững đứng lại.

Có người đang lên.

13. Hanibal có trực cảm

Sau khi ông Harris bỏ đi hấp tấp. Hanibal tích cực chất hàng lên xe cho chú Titus để kết thúc sớm công việc. Chú Titus chỉ có thể khen ngợi sự tích cực của cháu mình chứ không thể hiểu nguyên nhân sâu sa. Thật vậy, thám tử trưởng đang suy nghĩ đến sự lo lắng của ông Harris đối với Bob và Peter. Đúng là hai cậu đủ lớn để cảnh giác. Nhưng làm sao biết được! Hai bạn vẫn có thể gặp nguy hiểm. Hanibal nóng lòng muốn liên lạc cùng cảnh sát trưởng Reynolds.

Khi hàng đã chất lên xe xong, Hanibal nhảy vào cabin chờ xe khởi hành, bà Sandow bước ra khỏi biệt thự để nói chuyện với chú Titus.

- Ông Jones à, bà hỏi không giấu giếm sự tò mò, ông sẽ làm gì với cái mớ lộn xộn này vậy?

- Bà đừng lo, tôi sẽ bán được có lời. Bây giờ bà tính tiền cho tôi đi nhé!

- Trời! Tôi rất muốn có Ted ở đây, tôi hoàn toàn không có ý niệm gì về giá cả đồ đạc cả. Mà các cháu của ông đã kết bạn với Ted, tôi nghĩ tôi nên biếu không cho ông đồng đồ này, hơn nữa ba cháu còn giúp tôi tìm lại pho tượng.

- Pho tượng à?

Chú Titus có vẻ thắc mắc, Hanibal nín thở, chú Titus vẫn không thích cho ba cậu tiến hành những vụ điều tra. Nhưng lần này, chú quá vui mừng vì những gì chú mang về được nên chú cũng không quan tâm lắm đến câu hỏi vừa rồi. Chú Titus trả lời đơn giản:

- Thật ra ba cháu có khiếu tìm ra các đồ vật thất lạc. Bây giờ ta hãy bàn về số tiền tôi phải trả cho bà.

Hanibal rất nôn nóng muốn ra về, cậu liên tục căn môi. Cuối cùng chú Titus cũng thanh toán xong, và chiếc xe tải lẫn bánh ra khỏi lãnh địa nhà Sandow về lên đường Rocky. Theo thói quen, Konrad lái nhanh, chỉ một chốc lát là xe về tới Thiên Đường Đồ Cổ. Hanibal nhảy xuống đất, chạy vào bộ tham mưu, Bob và Peter không ở đó. Hanibal nhanh chóng kiểm tra máy nhắn tin, không có mẫu tin nào. Càng lo lắng hơn, Hanibal nhớ lại lời dặn của ông Harris và rời khỏi sào huyệt qua Cửa Đỏ.

Cũng may là đồn cảnh sát không xa kho bãi lắm, Hanibal xin gặp cảnh sát trưởng Reynolds. Mọi người đều biết tiếng của ba thám tử trẻ nên Hanibal được mời vào ngay.

- Sao hỗ trợ lí? Chú có thể giúp gì đây? cảnh sát trưởng Reynolds mỉm cười hỏi.

Ông vừa nói vừa ra hiệu cho Hanibal ngồi xuống.

- Thừa chú, tụi cháu đang có một vụ, Hanibal nhanh nhẹn giải thích, và cháu nghĩ đã đến lúc cần chú can thiệp.

- Được, cháu hãy trình bày sự việc đi.

- Thời gian rất gấp thưa chú, phải hành động nhanh. Ông Harris nói rằng...

- Hanibal bình tĩnh nào! Cháu hãy kể từ đầu, đó là cách thức duy nhất để có bản báo cáo hoàn chỉnh.

- Vâng, thưa chú, Hanibal miễn cưỡng thừa nhận.

Thế là Hanibal bắt đầu kể lại mọi chuyện từ hôm Peter và Bob tìm được cái bùa. Cậu cố gắng kể thật nhanh.

- Cái gì? Ông Reynolds ngắt lời. Một cái bóng cười à? Chắc là Peter và Bob giàu trí tưởng tượng quá thôi, cháu không nghĩ thế sao?

- Dạ không thưa chú! Tối hôm qua chính cháu đã nghe thấy nó, thật là khủng khiếp... và khá kì lạ. Cái bóng cao lớn, và không gù lúm. Đúng là Peter và Bob đã trông thấy gần hơn cháu. Hai bạn nói cái bóng có cái đầu nhỏ và cái mũi khoằm, nó liên tục nhìn khắp mọi phía. Rồi trong khi chạy, Peter và cháu có trông thấy một chiếc xe hòm chạy đến, có bốn chú lùn không đầu bước ra khỏi đó.

Cảnh sát trưởng xem mắc nghẹn:

- Chú lùn không đầu?

- Thật ra cũng không hẳn vậy thưa chú. Trông chúng như không có đầu, nhưng theo cháu có lẽ chúng bị trùm đầu trong bao tải để không biết mình bị dẫn đi đâu. Kẽ lái xe tải và cái bóng cười đã nhốt chúng trong cái chòi săn trong rừng, nhưng bây giờ chúng không còn đó nữa.

- Cháu nghĩ là một trong những người lùn bị giam kia đã kêu cứu và ném bức tượng ra ngoài à?

- Dạ phải thưa chú, có lẽ người đó đã lấy được cái bùa. Đến lúc bị bắt lại, người đó đã gửi vào cái bùa một bức thông điệp kêu cứu hi vọng ai đó nhận được.

- Trong cái ngăn mật à? Quá tưởng tượng đấy Hanibal!

- Cháu tin chắc đó là một mưu toan tuyệt vọng. Có thể tù nhân có bạn bè đang lảng vảng gần khu nhà, nhưng những người bạn này lại không có mặt tại vị trí tối đó và chính tụi cháu đã nhặt được pho tượng Người Da Đỏ mỉm cười. Sau đó hai người đàn ông da nâu đã tấn công tụi cháu để lấy lại cái bùa, có lẽ họ hoàn toàn không biết đến bức thông điệp.

- Cháu nói về người đàn ông da nâu à? Ông Reynolds ngắt lời. Những người đàn ông da nâu nào thế?

- A, vâng thưa chú, cháu đã quên nhắc đến những người đàn ông da nâu. Cháu phải trình bày mọi chuyện theo thứ tự thời gian.

Thế là Hanibal mô tả hai gã đã rượt đuổi theo các Thám tử và đã tấn công ông Harris.

- Ô những tên này à? Nếu chúng có liên quan đến chuyện này thì chú sẵn sàng tin vào cái bóng cười và những người lùn không đầu của cháu hơn. Chính cảnh sát cũng đang truy nã những người này vì đã tấn công ông Harris. Nào Hanibal! Theo chú. Chúng ta sẽ đến gặp ông chủ tịch Hội Ăn Chay ngay.

Cảnh sát trưởng ra lệnh cho hai người dưới quyền theo mình và cả bốn leo lên xe chạy ngay. Khi vừa quẹo vào góc đường Las Palmas, Hanibal thấy ngay chiếc xe của ông Harris đậu trước trụ sở Hội.

- Chắc là có ông Harris, Hanibal nói. Xe của ông ấy đây.

Thật vậy, đích thân ông Harris ra mở cửa, trước khi mọi người kịp gõ cửa. Ông lo lắng hỏi Hanibal, dường như ông không thấy những người còn lại:

- Bob và Peter đâu rồi? Tôi cứ tưởng là sẽ gặp hai cậu ấy ở đây.

- Cháu cũng tưởng là sẽ gặp lại hai bạn ở đây, Hanibal đáp. Chú có gặp anh Ted chưa ạ?

- Chưa, dường như tôi thấy xe của Ted gần kho bãi của chú cậu. Nhưng nếu đúng là Ted thì cậu ta đã nhanh chóng bỏ đi để tránh gặp tôi. Tôi đã cố chạy theo nhưng không được, nên tôi lại đến đây luôn cho kịp.

Ông Harris như vừa nhận thấy sự có mặt của cảnh sát và thối mặt nhìn họ. Hanibal vội vàng giới thiệu:

- Thưa chú Harris, đây là chú Reynolds, cảnh sát trưởng. Chú ấy sẽ giúp chúng ta.

- Anh cảnh sát thật tử tế quá, chịu khó đến đây gặp tôi, ông Harris thẳng thắn tuyên bố. Đúng là sẽ rất cần anh giúp đỡ. Chúng tôi đang gặp phải nhiều vấn đề khó khăn. Khi hai kẻ kia tấn công tôi trong hội nghị, tôi nghĩ đó là những kẻ thần kinh ghét ăn chay. Anh biết không ở đời có những loại người cuồng tín như thế. Nhưng sau khi nghe những gì cậu những gì cậu Hanibal kể, tôi lại tự hỏi không biết đằng sau chuyện tấn công còn có ẩn giấu điều gì quan trọng hơn hay không?

- Ý anh nói đến cái bóng cười và những tù nhân không đầu phải không? ông Reynolds hỏi.

- Theo tôi, các bạn trẻ đã hơi nói quá về chủ đề này. Thậm chí các cậu còn không mô tả lại được tiếng cười đó. Tuy nhiên, tôi nghĩ có một âm mưu mù quáng nào đó liên quan đến những bức tượng nhỏ bằng vàng của bà Sandow.

Cảnh sát trưởng im lặng suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Dù sao, kho báu Chumash cũng là một truyền thuyết địa phương, nó có thể có thật. Và rất có thể có nhiều người chấp nhận mạo hiểm để tìm được nó.

- Có thể, ông Harris thừa nhận. Nhưng hiện tôi không quan tâm đến kho báu, tôi đang lo cho Bob và Peter. Theo Hanibal, đáng lẽ hai bạn trẻ kia phải có mặt ở đây.

- Chúng ta nên thám hiểm ngôi nhà, cảnh sát trưởng quyết định, phòng trường hợp hai cậu có thể ghé qua lúc anh chưa về đến nơi.

Nhóm người bước vào. Ông Harris và Hanibal kiểm tra tầng trệt. Sau khi tìm kiếm không có kết quả gì, Hanibal có vẻ buồn phiền.

- Chắc chắn hai bạn cháu phải ở đâu đây, Hanibal nhấn mạnh.

Ông Harris nhú mày.

- Hay hai cậu đã nhìn thấy những người da nâu và đi theo chúng, ông Harris nói.

- Rất có thể! cảnh sát trưởng cầu nhàu.

- Nếu thật sự như vậy, hai bạn đã báo cho cháu biết rồi, Hanibal cam đoan.

- Có thể là không kịp báo, Hanibal à! Ông Harris nói.

- Đúng, ông Reynolds đồng tình. Có thể không có thời gian. Cũng vậy thôi, tôi không thích chuyện hai cậu rình theo bọn người da nâu tí nào.

Hanibal không bị thuyết phục tí nào. Trong thâm tâm, cậu thừa nhận là có thể hai bạn đã nhìn thấy và đi theo bọn người da nâu để biết chỗ trốn của chúng.

Dù sao, trong trường hợp đó, chính Hanibal cũng làm vậy.

- Ta phải đi tìm hai cậu bé này, cảnh sát trưởng quyết định.

- Làm ngay, không nên để mất thời gian! ông Harris nói thêm. Nhưng anh cảnh sát trưởng ời, trước khi anh đi, tôi muốn giao cho anh cái bùa thứ nhì, để cất ở chỗ an toàn. Tôi không muốn giữ nó ở đây nữa.

Chủ tịch hội ăn chay mời khách vào phòng làm việc. Ông ra chỗ kết sắt, lấy một cái hộp nhỏ ra đặt trên bàn, nơi có phần thừa của một bữa ăn nhanh.

- Xin lỗi, bùa bọn quá, ông Harris vừa nói vừa hươ tay quét hộp carton và thức ăn thừa vào sọt rác. Khi các anh bấm chuông, tôi đang ăn nhanh.

Ông mở cái hộp nhỏ ra. Cảnh sát và Hanibal cái bùa thứ nhì, cũng là hình một người Da Đỏ mỉm cười. Cảnh sát trưởng cầm lấy, xem xét thật kĩ, gật đầu như để nói tượng không có gì đặc biệt lắm, và đưa cho Hanibal.

Thám tử trưởng mở ngăn mặt ra: trống không.

- Không có bức thông điệp nào trong tượng này, Hanibal tuyên bố.

- Vậy có lẽ, hai kẻ đáng gờm kia đi tìm bức tượng vì bản thân bức tượng, các anh có nghĩ thế không? ông Harris nói. Tôi sẽ thấy an tâm hơn nếu cảnh sát cất giữ pho tượng. Sẽ không ai có thể lấy cắp nữa, và chúng ta có thể tập trung tìm kiếm bọn người kia và những ý đồ đen tối của chúng.

- Nếu liên lạc được với Bob và Peter, ông Reynolds nói, có lẽ ta sẽ biết được điều gì thêm về những người đàn ông da nâu. Đi thôi, Hanibal ời, ta sẽ bắt đầu tìm kiếm ngay.

- Nếu biết được điều gì đó, nhớ báo cho tôi biết nhé, ông Harris nói với giọng nài nỉ. Ngày mai tôi sẽ nói chuyện với cậu bé Ted Sandow, ông nghiêm trang nói. Hi vọng cậu ta sẽ giải thích về thái độ vừa qua.

Khi ra đến đường, cảnh sát trưởng và người của ông vội vàng bước ra xe. Hanibal đi theo sau, chậm hơn. ánh mắt lạnh lợi của thám tử đang rà soát xung quanh: con đường nóng bỏng,

những căn nhà... Đột nhiên Hanibal dùng tay chỉ một lối đi bên đường.

- Chú Reynolds ời, nhìn xe, cháu nhìn thấy một cái gì đó, dẫn bánh xe đạp!

Hanibal chạy băng qua đường. Ông Reynolds cũng chạy theo.

- Bob và Peter có qua chỗ này, thưa chú! Cháu biết một khuyết điểm ở bánh xe Bob, chắc là hai cậu đã núp ở đây để theo dõi trụ sở Hội. Đây nữa nè, một bằng chứng khác!

Hanibal chỉ một đồng viên sỏi hình côn.

- Peter luôn chất sỏi như thế này.

- Nếu vậy chắc hai bạn đã nhìn thấy một ai đó và đi theo. Xe đạp không còn ở đây nữa.

Hanibal nhanh chóng kiểm soát đường hẻm.

- Thưa chú, cháu không biết, nếu vậy thì hai bạn đã báo tin rồi. Tụi cháu luôn có phần máu trong túi, để viết lại làm tín hiệu trên đường.

- Có thể là không kịp. Chú sẽ đăng thông báo tìm kiếm... nhưng hãy khoan báo động cho phụ huynh.

- Dạ đúng thưa chú! Có thể hai bạn đã về Thiên Đường Đồ Cổ rồi!

- Hy vọng thế, cháu à. Trong khi chờ đợi, ta không có thông tin gì nhiều để tiến hành điều tra. Tất nhiên là phải tóm được hai người đàn ông da nâu đó. Nhưng trong khi chờ, chú muốn biết thêm về cái bóng cười.

- Thưa chú, đó là một con người cao lớn, ít nhất ta cũng biết được như thế. Ngược lại hai gã đàn ông thì béo và lùn, còn anh Ted Sandow thì béo và cao.

- Nhưng cháu phải biết giọng của Ted chứ. Nếu đúng cậu là cái bóng cười thì cháu có nhận ra giọng không?

- Hừm, thật ra cái tiếng cười đó không gọi cho cháu một giọng quen thuộc nào hết.

- Theo cách mô tả của cháu thì thậm chí không giống giọng nào hết.

- Đúng rồi, Hanibal thốt lên. Không phải giọng nào hết! Ít nhất là không giống giọng người nào hết. Cháu nhớ đến một câu chuyện của Edgar Allan Poe Không ai hiểu tiếng nói của kẻ giết người... chỉ vì kẻ đó là một con khỉ! Tuy nhiên... có một cái gì đó... một cái gì đó... dường như ở Úc có tiếng cười như thế...

- Hanibal, cháu nói gì vậy? Cảnh sát trưởng chùng hững hỏi.

Hanibal béo môi gần chảy máu. Hanibal đang dò lại trí nhớ một cách tuyệt vọng.

- Cháu... cháu không biết chính xác, nhưng cháu nghĩ tiếng cười này có liên quan đến một con thú ở Úc. Anh Ted Sandow có giọng phát âm đặc biệt. Anh ấy nói mình là người Anh nhưng có thể anh ấy nói láo. Có thể anh ấy chỉ là một tên bịp bợm đến từ Úc.

- Sẵn nói về các giọng nói, cháu nghĩ sao về giọng Harris, ông ta cũng có một giọng khá đặc biệt!

Ánh sáng loé lên trong mắt Hanibal.

- Chú ơi, chú có nghĩ rằng ông Harris là người Úc không? Theo cháu, giọng chú ấy dứt khoát không phải là giọng người Anh rồi!

- Mọi thứ có vẻ lạ quá. Để cho chắc ăn, chú sẽ thử liên lạc với cảnh sát Úc và xin thông tin về Ted Sandow và ông Harris. Chú sẽ gửi nhận dạng chi tiết của hai người này đến đó.

Mọi người quay về đồn cảnh sát và ông Reynolds bắt tay vào việc ngay.

Ông Reynolds bắt đầu gửi thông báo truy tìm Bob và Peter, trong ít lâu, toàn thể cảnh sát địa phương sẽ cố tìm ra hai cậu bé. Rồi ông đánh điện sang Úc.

Hanibal vội vàng quay về Thiên Đường Đồ Cổ. Trái với hi vọng thầm kín của mình, Hanibal không tìm thấy ai trong xe lán hết. Vô cùng lo lắng, Hanibal ngồi phịch xuống ghế và buồn rầu nhìn cái điện thoại. Rồi, trấn tĩnh lại: cậu không thể ngồi đó mà không làm gì. Cần phải hành động.

Bằng cách trở lại trụ sở Hội Ăn Chay, có thể Hanibal sẽ tìm ra một chỉ dẫn mà trước đó không ai để ý đến. Và Hanibal nhắc máy điện thoại gọi đến hãng thuê xe nơi chú Warrington làm việc.

Nếu tìm thấy dấu vết Bob và Peter, có thể Hanibal sẽ cần di chuyển nhanh. Chiếc Rolls sẽ có ích!

14. Vạch mặt tên bịp

15 phút sau, Hanibal bí mật rời khỏi xe lán và leo lên chiếc Rolls đang chờ.

- Chú Warrington ơi, chú cho xe đến đường Las Palmas, đến trụ sở Hội Ăn Chay. Chú làm ơn chạy thật nhanh.

- Tôi hiểu, cậu Jones à!

Chiếc xe mạ vàng tuyệt đẹp lướt nhẹ nhàng dọc theo những con đường và nhanh chóng ra đến phố Las Palmas, Hanibal hoài công nhìn quanh tìm hai bạn.

Chiếc xe chỉ còn cách trụ sở Hội vài mét thì thấy xe của ông Harris chạy ngược lại và ngang qua trong một đám mây bụi. Hanibal cố ra hiệu cho người lái, nhưng rõ ràng ông Harris đã không nhìn thấy. Ông cúi người trên tay lái, nét mặt rầu rĩ và lo lắng.

- Cậu Jones ơi, cậu có bắt kịp người này không? Tôi có phải quay lui xe đuổi theo không?

Hanibal nhìn theo xe ông Harris biến mất ở đằng xa.

- Ông ấy dự định chờ tin của Bob và Peter tại chỗ, Hanibal giải thích với chú tài xế. Có lẽ một sự kiện đã xảy ra và ông ấy phải đi ngay. Chú cứ chạy đến trụ sở Hội, chú Warrington à.

Thế là Warrington tiếp tục chạy xe đến ngôi nhà và dừng xe lại ngay trước cửa. Hanibal nhảy xuống xe và đẩy cửa vào. Warrington bình tĩnh bước theo sau. Hanibal nhào vào bên trong rồi

đứng yên lắng tai nghe.

- Chú có nghe gì không hả chú Warrington?

- Không nghe gì hết, thưa cậu Jones. Thật ra chúng ta đang tìm cái gì vậy?

- Tìm Bob và Peter!... ít nhất là phải tìm ra một dấu vết nào đó là hai bạn có đi qua nơi này, một dấu vết nào đó hoặc một chỉ dẫn bằng phấn giúp ta đoán xem hai bạn đi đâu.

- Cậu sợ hai bạn gặp khó khăn à?

- Rất tiếc là vậy, Hanibal đáp. Chú cảnh sát trưởng nghĩ là hai bạn đang theo một hướng... rằng hai bạn đã tự ý đi đâu đó. Có thể là chú ấy đúng. Nhưng nếu vậy, cháu tin chắc là hai bạn đã để lại dấu vết để cháu đến với hai bạn.

- Tôi nghĩ giống cậu, Warrington bình tĩnh trả lời.

- Chú cảnh sát trưởng Reynolds và người của chú ấy đã xem xét tầng trên, nhưng có thể họ đã bỏ qua một dấu vết bằng phấn. Chú Warrington ơi, chú có thể lên trên đó nhìn lại một lần không ạ? Trong khi đó, cháu sẽ rà soát lại con đường.

- Được, thưa cậu Jones!

Hanibal xem xét hai bên đường, theo suốt chiều dài, cố tìm ra vết phấn trên tường nhà và hàng rào vườn. Hanibal cũng nhìn kỹ dưới đất và cả trên vỏ cây xem có dấu vết nào vẽ trên lớp bụi không. Cậu không tìm thấy gì cả, nhưng đồng sỏi hình côn, tìm thấy trước đó cho biết là Peter đã từng qua đây.

Hanibal trở vào trụ sở Hội, Warrington từ trên gác bước xuống.

- Rất tiếc thưa cậu Jones, nhưng tôi không tìm thấy cái gì giống như dấu hiệu cả.

Hanibal thở dài.

- Có lẽ chú cảnh sát trưởng và ông Harris nói đúng, cháu nên về nhà và đợi hai bạn... Không hiểu ông Harris đi đâu mà vội dữ vậy?

- Có thể ông cảnh sát trưởng gọi ông ấy đến gặp, Warrington nói. Có thể bây giờ chúng ta xem xét tầng trệt không?

- Cháu đã xem rồi khi đến lần đầu, Hanibal chán nản đáp.

- Biết đâu lỡ cậu bỏ qua một chi tiết nhỏ nào đó? Xem thêm một lần cũng không có hại gì.

Hanibal ngoan ngoãn cùng Warrington vào phòng làm việc của ông Harris.

Không có dấu vết gì trên tường, trên sàn nhà, trong tủ. Thậm chí Hanibal tự cho phép mình lục lọi cả các ngăn kéo bàn làm việc. Sau đó cậu nhìn thử vào sọt rác. Không có kết quả gì. Hanibal định rời bỏ bàn viết thì cậu đột ngột đứng lại, cúi xuống sọt rác một lần nữa.

- Chú Warrington ơi, chú xem nè!

Chú tài cầm tờ giấy dầu mà Hanibal đưa, chú nhướn mày, ra vẻ không hiểu.

- Đây là chỉ là miếng giấy gói khúc bánh mì kẹp thịt, thưa cậu Jones. Tôi không thấy có gì lạ thường.

- Chú có thấy mấy vết đỏ này không?

- Có, tôi thấy. Giống vết mù tạc và vết máu. Chuyện này hết sức bình thường nếu miếng giấy này gói một khúc bánh mì kẹp thịt.

Warrington ngửi thử miếng giấy gói và kết luận:

- Thưa cậu Jones, đúng là miếng giấy này gói một miếng thịt bò mù tạc.

- Chú Warrington ơi, ông Harris là chủ tịch Hội Ăn Chay mà! Hanibal la lên. Chú có hiểu không? Nếu ông ấy ăn một khúc bánh mì kẹp thịt thì ông ấy là kẻ giả danh!

- Trời ơi! Cậu Hanibal, cậu có chắc chắn là chính ông ấy ăn miếng bánh mì kẹp thịt này không?

- Chính ông ấy đã nói như vậy! Và nếu ông ấy người ăn chay giả thì cháu dám cá Hội này chỉ là tấm bình phong của ông ấy. Chắc là Hội dùng để che giấu một cái gì đó mờ ám! Ông Harris đã thành lập Hội Ăn Chay ở đây, tại Rocky bằng cách nói là ông ấy có một tổ chức lớn ở chỗ khác. Cháu dám cá là tổ chức đó không hề có thật.

- Cậu đang đưa ra một lời tố cáo nghiêm trọng đối với ông Harris. Ông ta có thể có những mục đích thầm kín nào nhỉ?

- Chú không đoán ra sao? Khi cả hai ở Anh Quốc, ông ấy đã nghe được, từ chính miệng anh Ted, rằng bà Sandow là người ăn chay. Chắc là ông ấy đã nghe đến kho báu Chumash và muốn chiếm đoạt nó. Ông ấy đã dùng anh Ted và cái cơ Hội Ăn Chay để tiếp xúc với bà Sandow. Đó là cách hay nhất để vào được khu nhà Sandow.

- Cậu thật sự nghĩ rằng ông ấy đã nghe về kho báu từ trước khi đến đây hoặc từ trước khi gặp cậu Ted à?

- Nếu quả đúng vậy, cháu cũng không hề ngạc nhiên. Có lẽ ông ta đã cố tình làm cho cháu nghi ngờ anh Ted. Vậy mà cháu đã tường thuật chính xác cho ông ta tất cả những gì chúng cháu đã tìm được! Hanibal thở dài nói.

- Làm sao mà biết trước được, Warrington nói. Dường như ông ta đã lừa được mọi người.

- Điều này thì chắc chắn rồi, thậm chí bây giờ cháu tự hỏi, liệu có phải chính ông ta là cái bóng cười không? Nếu đúng vậy thì chính ông ta đang bắt giữ "bốn chú lùn không đầu"!

Đột nhiên Hanibal mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày.

- Chú Warrington ơi! Hanibal kêu, mặt mày tái xanh. Phải nhanh chóng báo tin cho chú cảnh sát trưởng Reynolds.

- Tất nhiên, cậu Jones, cậu có biết tên khốn kiếp kia định làm gì không?

- Cháu không biết, nhưng cháu vừa hiểu ra tức thì rằng ông Harris đã lừa ta một vố. Ông nói rằng ông đã mất nhiều thời gian để đi từ khu nhà đến đây, vì ông nhìn thấy Ted ở gần kho bãi, nhưng ông ta nói láo! Chắc chắn ông ta đến đây trước ta nhiều. Chính ông đã bắt Bob và Peter.

15. Những người da nâu tái xuất hiện

Ông Harris ngồi ở một góc phòng thô kệch, trong một gian phòng cũng thô kệch, đang chăm chú ngắm nhìn Bob và Peter.

- Các bạn à, các bạn hãy tin tôi, tôi rất lấy làm buồn về chuyện xảy ra với các bạn! Cuối cùng ông mở miệng nói.

Bob và Peter im lặng, hai cậu đang tựa lưng vào vách tường bằng ván gỗ, tay chân bị trói chặt. Hai cậu hoàn toàn không biết rằng mình đang ở đâu, chỉ biết rằng sau khi bị bắt ở trụ sở Hội An Chay, hai cậu bị chở đến một nhà chòi ở trên núi.

Bây giờ, Bob và Peter đã hiểu ra rằng có lẽ ông Harris đồng lõa với cái bóng có tiếng cười quỷ quái. Nhưng hai bạn không thể làm gì được và không có ai có thể giúp gì được.

Lúc ở ngôi nhà trụ sở Hội, trong hành lang, ông Harris và hai trợ thủ của ông đã tóm cổ hai thám tử, trói lại và tống lên xe hòm, hai chiếc xe đạp cũng được đưa vào xe. Hai trợ thủ cũng leo lên xe, rồi cho xe chạy. Chỉ có ông Harris ở lại trụ sở Hội. Và bây giờ là lần đầu tiên ông thăm các tù nhân, sau khi hai cậu bị đưa đến.

Ông nói tiếp, giải vờ buồn bã.

- Các bạn trẻ à, thật đáng tiếc, hai bạn có thiên hướng không hay là xuất hiện ở những nơi mà người ta không muốn có các bạn. Tại sao các bạn lại đến nhà tôi lục lọi? Tôi tin chắc là các bạn không tìm thấy gì hết, nhưng cẩn thận vẫn hơn, đúng không?

Bob không nén được nữa và mở miệng.

- Ông là một tên ăn cắp!

- Đúng, Peter nói thêm, ông đang cố lấy cắp kho báu Chumash!

Ông Harris phá lên cười.

- Các bạn giỏi quá! Đúng, tôi đang truy lùng kho báu Chumash. Và thậm chí tôi hi vọng lấy được kho báu vào chính tối nay.

Sau khi mỉm cười chế giễu hai bạn, ông Harris quay gót bước ra khỏi nhà chòi.

Gian phòng trở nên im lặng lại. Bob và Peter đau khổ nhìn nhau. Qua tấm kính dơ bẩn của cửa sổ, hai bạn thấy mặt trời đang lặn dần. Trời đang dần tối và hai bạn không có cách nào ngăn trở kế hoạch của ông Harris.

Peter, có tài định hướng, đột nhiên nói.

- Chắc là bọn mình đang ở đâu đó trong khu đất nhà bà Sandow, khi ra khỏi xe hòm, mình có nhận ra vài ngọc núi.

- Phải chi bọn mình để lại được dấu vết phía sau. Bob thở dài. Hoặc đánh dấu con đường đi đến đây. Nhưng bọn cướp đã không cho mình cơ hội.

- Cậu đừng lo, Peter đáp, thế nào Hanibal cũng tìm ra bọn mình. Nếu tháo dây trói được thì bằng cách này hay cách khác bọn mình cũng có thể ra hiệu được. Khoan đã, để xem có cách nào làm lỏng dây trói của mình được không!

Peter gồng cơ bắp lên. Một tiếng cười chế giễu vang lên... Ông Harris đến.

-Ồ các bạn trẻ cừ thật, tôi thật sự khâm phục lòng can đảm và tính kiên trì của các bạn.

- Ông sẽ không thoát dễ dàng như ông hi vọng đâu, Peter nói với một giọng đầy tin tưởng.

Ông Harris chỉ mỉm cười.

- Tôi nói cho hai bạn trẻ biết, hiện anh bạn của các bạn và cảnh sát đang tìm những người đàn ông da nâu đã bắt cóc hai bạn. Như vậy hết sức thuận lợi cho công việc của tôi.

Bob khinh bỉ nhìn ông.

- Nếu ông tưởng là đánh lạc hướng được Babal thì ông lầm to, Bob khẳng định. Hanibal không dễ bị lừa như thế đâu và nhất định sớm muộn gì thì ông sẽ ngồi tù.

- Còn lâu, ông Harris nói chắc nịch. Tôi đã chuẩn bị kế hoạch quá kỹ lưỡng để không ai có thể chọc gậy bánh xe. Nhưng tôi công nhận các cậu đã gây rắc rối cho tôi. Cho nên tôi rất vui mừng nếu các bạn hợp lực với tôi.

- Ai thèm hợp tác một loại người như ông! Peter kêu lên, mắt đỏ gay vì giận dữ.

- Lời nói này thật vinh dự cho cậu nhưng chứng tỏ cậu thật ngu ngốc. Đáng lẽ cậu phải hợp tác với tôi trước khi để bị bắt. Nhưng thôi, sự ngu ngốc của con người có lợi cho tôi.. Nếu con người khôn hơn thì kho báu Chumash đã được tìm ra từ lâu rồi!

- Nhưng ông chưa tìm ra! Bob nói.

- Cậu lầm rồi, tôi đã hiểu được câu nói bí ẩn của Đại Não và chỉ vài tiếng nữa, kho báu sẽ thuộc về tôi.

Ông Harris nhìn chăm chăm vào hai tù nhân và nói thêm.

- Lúc đó, có thể tôi sẽ quay lại chăm sóc cho hai bạn!

Ông Harris cười châm chọc và bỏ đi. Lần này hai thám tử nghe tiếng chìa xoay trong ổ khoá. Một lần nữa hai thám tử còn lại một mình. Ngay lập tức, Peter ngo ngoáy trong dây trói.

- Bob ơi! Peter nói. Bọn mình có thể giúp lẫn nhau. Cậu hãy thử bò lại gần đây và chúng mình sẽ ngồi áp lưng vào nhau.

Hai cậu cực nhọc, nhưng cũng làm được. Không để phí thời gian, Peter tiến hành tháo sợi dây trói chặt hai cổ tay Bob. Mồ hôi nhỏ giọt trên trán Peter. Nhưng cậu nghiêng chặt răng và kiên trì làm tiếp. Peter làm việc một hồi. Cuối cùng cậu mệt lả dừng lại.

- Mình không làm được, Peter thú nhận.

- Chắc là do cánh tay bọn mình bị trói, Bob trả lời.

Peter không từ bỏ kế hoạch tự giải thoát và vẫn tiếp tục suy nghĩ tìm cách khác để đạt mục tiêu.

- Nếu ông Harris không lấy dao của mình, thì mình đã có thể cầm dao bằng răng và...

- Răng! Bob la lên ngay. Đó là cách mà bọn mình đang tìm. Bọn có thể dùng răng làm lỏng nút thắt đây.

- Sáng kiến hay! Chờ một chút! Để mình nằm bên hông!... Rồi cậu làm đi!

Peter quay lưng lại, Bob cúi xuống cổ tay bạn. Răng Bob kẹp vào nút thắt thứ nhất như chiếc êtô. Peter kéo về phía mình. Phần mình, Bob cũng làm y như vậy. Sau ba lần thử không có kết quả, Bob nghỉ một chút rồi thử lại lần nữa.

- Mình thấy lỏng ra một chút rồi! Peter thông báo. Bây giờ cậu hãy thử làm bằng tay.

Hai bạn lại ngồi xoay lưng vào nhau và Bob cố làm cho dây giãn ra. Lần này Bob tháo thành công nút thắt thứ nhất. Nút thắt thứ nhì dễ tháo gỡ hơn. Một hồi sau, hai tay của Peter được tự do, Peter nhanh chóng tháo dây trói chân ra rồi cởi trói cho Bob.

Cuối cùng hai thám tử lấy lại khả năng di chuyển tự do và không bỏ sót thời gian đánh giá tình thế. Peter chạy ra các cửa sổ phía trước để xem xét. Còn Bob xem xét cửa sổ duy nhất nhìn ra phía sau nhà chòi. Peter thất vọng thông báo:

- Phía này không làm gì được hết! Cửa sổ có mấy tấm ván đóng ngang rồi. Mà dù bọn mình có ra được bằng ngả này thì cũng không đi được bao xa. Mình nhìn thấy có người canh gác. Ngay cả vào ban đêm hắn cũng sẽ nhanh chóng bắt giữ chúng ta thôi. Hắn có cái đèn dầu to phía sau lưng.

Mặt trời đã lặn mất sau ngọn núi cao nhất bà hoàng hôn màu tím đang dần bao trùm cảnh vật xung quanh. Trên núi, vào mùa đông, màn đêm xuống rất nhanh.

Bob tuyệt vọng nhìn cửa sổ phía sau.

- Phía sau cũng không có cách gì hết! Bob thở dài. Cửa sổ này dường như trực tiếp đưa ra một vách thẳng đứng, chỉ cách có một dải đá chật hẹp. Không có hi vọng gì! Nhìn này!

Hai thám tử buồn bã quay vào phòng.

- Ít nhất mình cũng biết bọn mình đang ở đâu. Peter nói. Từ cửa sổ phía sau mình nhận ra một cái đèo gần nhà Sandow. Có lẽ bọn mình đang ở cách nhà Sandow khoảng tám cây số, trong vùng cao nhất của khu đất nhà này. Theo đường chim bay thì bọn mình cách nhà Sandow không xa lắm.

Bob suy nghĩ một hồi.

- Nếu bọn mình phát được tín hiệu bằng đèn, cuối cùng Bob nói, thì sẽ có thể nhìn thấy từ nhà. Mà vì Hani-bal đang tìm bọn mình, thế nào cậu ấy cũng ghé qua khu biệt thự, nên chúng ta phải khẩn trương ra hiệu.

- Chỉ còn việc tìm ra nguồn sáng!

Hai thám tử lục soát nhà chòi, hai cậu đều biết là sẽ rất khó có thể tìm ra cái đang cần. Nhà chòi thô sơ mà hầu như không có đồ gỗ và Harris là một tên xảo trá quá khôn lỏi nên đã phòng

ngày trước.

Tuy nhiên, cũng giống như nhiều người quá tự tin, Harris đã tỏ ra bất cẩn. Bob nén lại tiếng kêu đặc trưng khi phát hiện ra dưới đồng giẻ rách, một thùng gỗ có chứa cái đèn dầu.

- Ánh sáng, đây là ánh sáng! Bob vừa nói vừa hươ cái đèn dầu đầy bụi bặm. Vẫn còn một nửa bình dầu. Bọn mình sẽ có thể phát tín hiệu kêu cứu bằng morse, bằng cách che rồi để lộ ánh sáng.

- Bọn mình không có diêm, Peter nhắc nhở. Nhất định phải tìm cho ra!

Hai thám tử tiếp tục lục soát kĩ nhà chòi. Và một lần nữa, sự may mắn lại đến với hai bạn. Trong ngăn kéo cái bàn có một hộp diêm cũ. Bob nhanh nhẹn quẹt một cây diêm và châm sáng đèn dầu. Phần mình Peter lượm nắp đáy của một cái hộp to: cái đó sẽ dùng làm vật chắn khi phát tín hiệu SOS.

Hai thám tử ra cửa sổ phía sau.

Khi đó hai bạn đứng sững lại, miệng há hốc.

Một khuôn mặt tối sạm đang nhìn hai bạn qua kính cửa sổ. Rồi đột ngột cửa mở ra thật lớn và hai người đàn ông da nâu, vẫn mặc bộ quần áo trắng kì quặc, nhảy vào trong phòng.

16. Ngõ cụt

Cảnh sát trưởng Reynolds đang ngồi ở bàn làm việc khi Hanibal và Warrington bước vào. Hanibal hươ miếng giấy gói bánh mì kẹp thịt.

- Thưa chú, ông Harris là một kẻ giả danh! Hanibal nhanh nhẹn thông báo. Và ông ấy đang âm mưu chiếm đoạt kho báu Chumash. Cháu đã nhìn thấy ông ấy phóng xe thật nhanh ra khỏi trụ sở Hội. Cháu chắc chắn ông ấy đang bắt giữ Bob và Peter!

- Cháu đưa chú xem nào!

Cảnh sát trưởng xem xét các vết bẩn trên miếng giấy.

- Vậy là con người này không ăn chay. Hội chỉ là cái cớ. Rất đúng với điều chú đã phát hiện...

- Chú đã phát hiện à? Hanibal mở tròn mắt.

- Phải cháu ạ! Ông Reynolds trả lời với một ánh mắt đầy tinh nghịch. Ở Rocky đâu chỉ có mình bọn cháu là thám tử. Chú đã liên lạc với cảnh sát úc và ở đó người ta chưa bao giờ nghe nói đến Ted Sandow. Ngược lại, người ta biết rất nhiều về một tên Albert Harris. Cháu đã rất tinh ý!

- Chú đã biết được gì về ông ta thưa chú? Hanibal vồn vã hỏi.

Ông Reynolds đứng dậy.

- Chú sẽ nói trên đường đi. Ta không được để mất thời gian. Không thấy những người da nâu

đâu hết nhưng chú nghĩ tìm được ông Harris thì cũng sẽ gặp được chúng. Chú vừa mới gọi điện thoại cho ông Andy, hai chú cháu ta sẽ qua rước ông Andy. Rất tiếc chú không báo tin được cho ba của Peter, ông ấy không có ở nhà.

- Bây giờ ta đi đâu hả chú?

- Đến khu nhà Sandow, chú tin chắc là cháu đã đoán đúng hướng. Tại đó, có lẽ ta sẽ tìm ra bọn cướp.

- Thưa chú, hay ta dùng xe Rolls Royce? Ông Harris chưa biết chiếc xe này, chứ nếu thấy xe cảnh sát đến, ông ta sẽ chạy trốn mất.

- Sáng kiến rất hay, lính của chú sẽ chạy theo từ xa.

Cảnh sát trưởng ra hiệu cho bốn người dùng xe công chạy theo chiếc Rolls nhưng không được chạy theo quá sát. Rồi đích thân ông leo lên chiếc xe mạ vàng tuyệt đẹp, ngồi cạnh Hanibal. Warrington chở hai chú cháu đến nhà Bob. Ông Andy đã chờ sẵn trước cửa, chạy ra leo lên xe ngay.

- Có mới không sắp? Ông Andy lo lắng hỏi. Anh có biết con trai tôi và Peter đang ở đâu không?

- Chưa, nhưng chúng tôi sắp tìm ra rồi, anh đừng lo.

- Bây giờ xin anh thông tin cho tôi đi, tôi biết rất ít về những sự kiện này.

Cảnh sát trưởng thuật lại nhanh chóng cuộc phưu lưu của Ba Thám Tử trẻ.

- Ông Andy à, các cháu làm việc rất tốt! Ông có thể tự hào về các cháu. Nếu không có các cháu thì bà Sandow và Ted, cháu bà, có thể bị nguy hiểm mà chúng tôi không kịp can thiệp. Ba chàng trai này hành động rất thông minh. Vạch mặt ông Harris là việc rất khó vì ông ta đã qua mắt được nhiều người, vậy mà các cháu đã thành công.

- Tên Harris đó thật ra là ai vậy?

- Một tên trộm, một kẻ giả danh, đúng như các cháu đã phát hiện, ông Reynolds trả lời khi chiếc Warrington quẹo vào nhà Sandow. Tôi vừa mới gọi điện sang Úc và cảnh sát ở bên đó đang truy nã hắn. Harris phạm tội lạm dụng tín nhiệm chiếm đoạt tài sản nhân dân, và nhiều tội khác nữa. Hắn cũng thường xuyên đóng vai chủ tịch một cái hội nào đó do hắn tưởng tượng ra và lừa mọi người. Nghe nói hắn cũng bị truy nã ở Mêhicô, nơi hắn thực hiện nhiều vụ lừa đảo, với cái cớ là giúp đỡ người Da Đỏ nghèo khổ.

- Ở Mêhicô hả chú? Hắn đã đến đó từ bao giờ?

- Nhiều lần, lần cuối cùng cách đây khoảng một tháng. Theo cảnh sát Úc, tên này mới sang Californie cũng gần đây thôi.

- Chắc là từ lúc hắn biết về kho báu Chumash... và về bà Sandow. Hanibal nói.

- Có lẽ hắn đọc báo biết tin về cái chết của Mark Sandow, ông Reynolds giải thích, nên hắn mới nảy ra cái ý liên lạc với Ted Sandow.

Xe chạy đến toà nhà, Warrington lái nhanh và khéo, không chạy chậm lại. Xe cảnh sát theo khá xa Cuối cùng, Warrington nhẹ nhàng đỗ xe trước cửa ngôi nhà kiểu Tây Ban Nha.

Tất cả nhảy xuống xe. Cảnh sát trưởng vui mừng vì tiếng động cơ của xe Rolls rất nhẹ, không gây báo động cho ai hết, ông ra hiệu cho mọi người bước theo ông. Biệt thự tối om. Không có dấu hiệu gì của sự sống.

- Nhà có vẻ không có ai, cảnh sát trưởng thật vọng nói.
- Có thể ta sẽ tìm thấy dấu vết gì bên trong, Hanibal gợi ý.
- Đúng, ta vào đi, có thể Bob và Peter bị nhốt bên trong! Ông Andy nói.

Reynolds gạt đầu, người của ông bỏ xe đậu ở xa và đi theo nhóm nhỏ. Reynolds ra lệnh cho họ bao vây quanh khu nhà. Còn chính ông cùng ông Andy, Hanibal và Warrington đẩy cánh cửa đang mở, bước vào nhà...

Đúng như đã nghĩ, nhà không có ai hết. Mọi người hoài công lục soát các căn phòng ở tầng trệt, Hanibal cẩn mồi để không để lộ nét mặt lo lắng.

Chẳng lẽ mọi người đã đến trễ! Chẳng lẽ Harris đã kịp bắt cóc tất cả những ai cản trở mưu đồ của hắn, để làm con tin, cho đến khi hắn lấy được kho báu Chumash?

Đột nhiên, chú Warrington điềm tĩnh thông báo.

- Thừa các ngài, hình như tôi nghe thấy tiếng động...

Mọi người lắng tai nghe, đầu đó trong căn nhà có những tiếng động nhỏ vang lên.

- Đùng! Đùng! Đùng!
- Phía trên, đằng sau nhà! Reynolds nói.

Tay cầm súng, cảnh sát trưởng lao lên trên, mọi người chạy theo sau. Ở cuối hành lang, mọi người lại nghe thấy tiếng động mạnh mẽ hơn.

- Đùng! Đùng! Đùng! Đùng!
- Trông đây! Ông Andy chỉ vào một cánh cửa.

Cửa bị khoá. Cảnh sát trưởng ra lệnh cho mọi người tránh xa. Ông lấy sức lao thật mạnh vào cánh cửa. Gõ kêu rầm rầm, nhưng không vỡ. Cảnh sát trưởng làm lại một lần nữa. Lần này cửa mở ra. Súng chĩa ra đằng trước, ông Reynolds bước vào phòng.

- Góc này! ông Andy nhìn qua vai cảnh sát kêu lớn.

Một cái gì đó giống như xác ướp Ai Cập, đang nằm trên sàn nhà, trong một góc tối om của căn phòng. Và "cái gì đó" đang dùng hết sức đập vào tường. Đó là Ted Sandow, bị trói và nhét giẻ vào miệng. Mọi người vội vàng giải thoát cho Ted. Ted la lên:

- Bà Sarah! Hãy lo cho bà!

Người đàn bà mảnh khảnh đang bị trói chặt trên ghế, và cũng bị nhét giẻ vào miệng. Warrington cởi trói cho bà. Bà mở to mắt nhìn mọi người, lộ rõ cú sốc mà bà vừa trải qua.

- Chuyện gì... chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Bà nói chuyện không rõ ràng, nhưng dần dần bà lấy lại bình tĩnh.

- Tôi nhớ là ông Harris đã đến nhà tôi ngồi uống trà. Thậm chí..chính ông ta đã rót trà cho tôi... Rồi tôi tỉnh dậy trên cái ghế này! Trời ơi!... Tôi chưa bao giờ sợ như thế! Còn Ted đáng thương nằm trên sàn.

Bà đứng dậy, chạy đến và ôm cháu vào lòng. Ted mỉm cười với bà rồi quay sang Hanibal.

- Sau khi rời ông Harris và bạn ở thư viện, tôi đã đi tìm bà. Nhưng khi quay lại, ông Harris và bạn không còn đó nữa. Đến cuối giờ chiều ông ấy mới quay lại. Một lúc, ông ấy bảo tôi là có một cái gì đó cho tôi xem... một cái gì đó liên quan đến cái bùa. Tất nhiên là tôi không nghi ngờ gì cả và đi theo. Có lẽ ông ta đánh tôi bất ngờ vì tôi không biết gì hết, chỉ biết là như rơi xuống vực thẳm. Khi tỉnh lại thì tôi bị trói chặt như khúc chả, tôi không tài nào cởi trói được.

- Bây giờ thì toàn bộ mưu mô của hắn quá dễ hiểu, Hanibal tuyên bố. Harris nói với em rằng anh đã biến mất, chỉ với mục đích tập trung hoàn toàn vào anh, thực ra anh không hề biến mất.

Đến lượt cảnh sát trưởng phát biểu.

- Harris cũng viện cớ Bob và Peter gặp nguy hiểm để vọt đến trụ sở Hội và vô hiệu hoá hai cậu này. Bởi vì Hanibal đã tiết lộ cho hắn là hai bạn đang ở đó để theo dõi.

- Cháu xin chú, Hanibal rên rỉ. Chú đừng nhắc lại lỗi của cháu. Vậy mà cháu đã tin tưởng tên này và kể cho hắn nghe tất cả. Ôi! Hắn đã khéo xoay sở để gạt chúng ta khỏi đường đi của hắn.

- Tôi nghĩ hắn dự định chiếm lấy kho báu vào chính tối hôm nay, Ted nói. Phần lỗi tại tôi. Hắn đã moi được mọi thông tin có thể có từ tôi. Và cũng giống như Hanibal tôi đã tin tưởng hắn. Chính hắn nảy ra sáng kiến treo giải thưởng cho ba bạn ấy và cũng chính hắn nói nhỏ với tôi liên lạc với ba bạn về chuyện bán đồng đồ cũ của bà Sandow. Tôi chỉ là con rối trong tay hắn.

Bà Sandow cố gắng an ủi cháu.

- Ted à, cháu cũng đừng tự trách mình làm gì. Hắn đã lừa được bà, cháu, cũng như lừa được mọi người. Thậm chí bà đã cho hắn tiền để gây quỹ thành lập hội. Hắn đã đưa bà xem những lời khen ngợi cùng chữ kí của bao nhiêu người ăn chay có tiếng tăm.

- Chắc chắn là thư giả! Cảnh sát trưởng cắt ngang. Tên này thật quỷ quyệt!

- Ta phải tìm ra hắn, Hanibal nhắc. Anh Ted ơi, hắn có nhắc gì về những người da nâu hay những "chú lùn không đầu" không?

- Không, tôi không biết.

Hanibal nhú mày.

- Em tin chắc là những tù nhân không đầu ấy có thể cho ta lời giải về toàn bộ sự bí ẩn này. Chắc chắn một trong số họ đã lấy cắp cái bùa để ném qua tường cùng bức thông điệp ghi bên trong. Có lẽ những người bất hạnh đó là người da đỏ Yaquali. Chỉ còn phải hiểu tại sao Harris cần đến họ.

Ông Andy không giữ nổi bình tĩnh nữa.

- Ta đang đứng đây bàn về người da đỏ và cái bùa, mọi người có nghĩ là ta nên tìm Bob và Peter trước không?

- Khổ là ta sẽ không tìm ra được hai cháu khi chưa gặp được Harris, cảnh sát trưởng nói.
- Rõ ràng chính ông Reynolds cũng không biết phải làm gì. Hanibal đang véo môi, đột nhiên quay lại nói chuyện với bà Sandow.
- Thưa bà Sarah, có phải là một lần em trai của bà đã nói về kho báu Chumash trước mặt bà không ạ?
- Không có đâu Hanibal, Mark còn rất trẻ khi bị buộc phải rời khỏi nước này. Thật tội nghiệp cậu ấy!
- Nhưng ông Mark đã nói gì với bà về hai cái bùa?
- Không nói gì hết. Khoảng một thời gian ngắn trước khi ra đi, cậu ấy trao cho bà hai cái bùa và nói rõ là chúng không còn giúp gì cho cậu ấy được nữa. Mark còn nói thêm là mình đã "giết chết con gà". Bà luôn tự hỏi không hiểu ý cậu ấy muốn nói gì?
- Có lẽ cháu đoán ra được. Có thể ông Harris muốn nói là mình đã giết chết con gà đẻ trứng vàng. Ông đã gây nên cái chết cho người đàn ông biết về kho báu. Mấy cái bùa không phải là chỉ dẫn về kho báu mà chỉ là bằng chứng về sự tồn tại của kho báu trên mảnh đất nhà Sandow.
- Nói cách khác Mark Sandow không tự mình biết bí mật, cảnh sát trưởng kết luận. Còn con người có thể biết thì đã chết, nhưng dường như tên Harris lại biết.
- Cháu nghĩ hẳn đã giải được câu nói của Đại Náo. Có thể hẳn được những người da nâu thông tin. Bây giờ chính chúng ta phải thử làm sáng tỏ vụ bí ẩn.

17. Dưới chân vách đá

- Hoảng sợ khi thấy hai người đàn ông da nâu xuất hiện, Bob và Peter bước lùi chậm chạp. Khi đi ngang Peter chụp lấy cái đèn, sẵn sàng đập vào đầu một tên, nếu cần thiết.
- Đoán được ý định của Peter, một người lắc đầu và nói bằng một giọng có âm yết hầu.
- Không! Anh không hiểu! Chúng tôi, bạn. Đến giúp!
- Bob chưng hửng nhìn người đàn ông.
- Ông nói được tiếng Anh?
 - Có. Một chút. Tôi, Natches. Đây, anh trai tôi, Nanika.
 - Nếu muốn giúp chúng tôi thì tại sao các ông lấy cắp pho tượng nhỏ? Peter hoài nghi hỏi.
 - Chúng tôi thấy anh lượm tượng người Da Đỏ nhỏ bằng vàng trên đường. Chúng tôi nghĩ tượng chứa thư của em trai, Victorio. Chúng tôi đi theo anh lấy lại tượng vàng, nhưng không có thư trong đó.

- Có chứ, nhưng chúng tôi đã lấy ra rồi! Peter nói thẳng.

-Ồ! Natches thốt lên. Thư nói gì?

Peter lặp lại nội dung SOS, Natches có vẻ rất xúc động.

- Chúng tôi sợ vậy, Natches buồn bã nói. Em đang gặp nguy hiểm, Harris nói láo, người xấu!

- Các ông là người da đỏ Yaquali ở Mêhicô phải không? Bob hỏi. Và tên Harris đã bắt giữ em trai các ông.

- Phải. Chúng tôi đi tìm em, chúng tôi sợ. Chúng tôi không thích thành phố nhưng chúng tôi phải tìm được Victorio và mấy cậu bé khác.

- Tại sao lúc rượt theo chúng tôi, các ông không thử nói chuyện với chúng tôi? Bob hỏi. Đáng lẽ các ông phải giải thích.

- Khi xúc động, chúng tôi không nói được tiếng Anh, Natches buồn rầu thú nhận.

- Nhưng tại sao Harris bắt giữ em trai của các ông? Hắn có ý định gì?

Bằng một thứ tiếng Anh lủng củng, Natches kể lại câu chuyện.

Cách đây một tháng, Harris đến một ngôi làng ở tận Sierra Madre, tại Mêhicô.

Ông đề nghị tuyển bốn cậu bé để dẫn sang Mỹ làm trò leo núi, biểu diễn cho khách du lịch. Bọn trẻ sẽ được trả tiền hậu. Thế là giao kèo được thống nhất, Victorio thuộc đội leo núi.

- Chúng tôi nghèo, Natches nói. Mà thanh niên cần biết chút văn minh. Harris nói sẽ có nhiều tiền và học hỏi nhiều.

Thế là Harris ra đi cùng bốn cậu bé, cả làng đều mừng. Nhưng cách đây một tuần, lại nhận được bức thư. Thư gửi từ Rocky và cho biết Victorio cần giúp đỡ. Bằng cách này hay cách khác, cậu bé đã báo động được cho người thân của mình.

- Chúng tôi đi ngay, mua xe cũ đến đây. Chúng tôi tìm thấy Harris trong một ngôi nhà đẹp trên núi. Chúng tôi tưởng là nghe thấy tiếng Victorio kêu cứu. Chúng tôi chờ. Chúng tôi thấy các anh lượm vàng. Ngày hôm sau, chúng tôi đi theo các anh đến chỗ quay phim, rời ngôi nhà, chúng tôi lấy lại người Da Đỏ cười. Khi không thấy bức thư trong đó, chúng tôi tìm Harris, chúng tôi thấy Harris trong nhà lớn, chúng tôi muốn Harris nói Victorio và mấy cậu bé khác ở đâu. Nhưng Harris la, Harris đánh chúng tôi, Harris gọi cảnh sát để bỏ tù chúng tôi, chúng tôi sợ, chúng tôi bỏ chạy.

- Ý ông nói là chính Harris đã đánh ông trước và gọi cảnh sát bắt các ông? Bob hỏi, cậu bắt đầu hiểu ra đầu đuôi câu chuyện.

- Đúng, chúng tôi chỉ hỏi. Harris đánh như thể chúng tôi là ăn cướp. Harris la: tấn công! Không đúng.

- Rồi sao nữa?

- Chúng tôi canh chừng nhà lớn. Chúng tôi thấy các anh ra, chúng tôi định gặp, các anh chạy. Chúng tôi theo dõi tiếp. Thấy Harris bỏ hai cậu lên xe, chúng tôi theo đến đây, leo đá vào đây để nói chuyện. Bây giờ chúng tôi muốn các anh cho biết Harris đi đâu?

- Chúng tôi không biết, Peter thở dài.

- Tại sao chúng lại cần đến những cậu bé làng ông? Ông có biết không? Bob hỏi.

- Kế hoạch xấu xa, Natches buồn rầu nói. Hắn dùng các cậu bé vào việc xấu. Xong việc hắn sẽ thủ tiêu các cậu bé để không tố cáo được hắn.

Bob kêu lên một tiếng.

- Hiểu rồi! Hắn muốn dùng các cậu bé để tìm kho báu Chumash! Mấy cậu bé leo trèo rất giỏi! Rồi khi lấy được kho báu, hắn sẽ quăng mấy cậu bé vào xô nào đó để các cậu không bao giờ kể lại chuyện được.

- Nhanh lên! Peter la lên. Phải báo ngay cho cảnh sát trưởng Reynolds.

- Các anh báo cảnh sát à? Natches hỏi. Các anh đi khỏi đây?

- Phải, nhưng bằng cách nào? Có bảo vệ ngăn ở cửa.

- Tất cả chúng ta xuống vách đá! Natches quyết định, như thể chuyện chỉ là vài bước chân chim bước trên một lối đi rải cát mịn.

- Leo xuống vách này à? Peter hoảng sợ, vội vàng lùi lại.

- Với chúng tôi không nguy hiểm!

Bob nhìn Peter rồi lại nhìn Natches.

- Được, chúng tôi sẽ liều, không còn cách nào khác! Bob cố gắng nói bằng một giọng không run.

Peter hiểu rằng đành phải chấp nhận.

- Trước khi đi, ta hãy phát vài tín hiệu.

Bob và Peter lại cửa sổ, rồi phát đi vài tín hiệu bằng morse. Sau đó cả bốn leo qua cửa sổ. Ra đến ngoài, Natches và Nanika tìm thấy hai thân cây rắn chắc, cột đầu dây vào đó, rồi thả xuống dọc theo sườn vách. Hai anh ra hiệu cho Bob và Peter.

- Chúng tôi có dây curoa trên ngực và vai, Natches giải thích. Các anh bám vào dây curoa ở vai và leo lên lưng, chúng tôi sẽ mang các anh xuống dưới.

Peter leo lên lưng Natches, còn Bob leo lên lưng Nanika. Không nói thêm tiếng nào nữa, hai chàng Yaquali tiến hành leo xuống dọc vực thẳm. Peter nhắm mắt lại, cậu có cảm giác đầu mình đang quay như chong chóng, và chính mình đang té xuống khoảng không. Bob tuyệt vọng bám chắc lấy Nanika. Hai anh chàng Yaquali gần như nhảy búng lên trên thành đá, nhanh nhẹn và khéo léo như ruồi đầu trên tường.

Hai anh trượt dọc theo dây, dịch chuyển từ sóng đá đến hốc đá, không bao giờ dừng hay đi chậm lại. Thỉnh thoảng hai anh đu đưa trong khoảng không, Bob và Peter càng bám chặt hơn. Hai anh khéo léo bay khỏi sườn đá bằng một cú đá chân nhanh nhẹn và rơi đúng điểm đã chọn để đá thêm một lần nữa. Hai anh thực hiện những cú nhảy gần như trong bóng tối hoàn toàn. Đối với dân vùng núi này, việc leo xuống vực thẳm cũng dễ như dân thành phố đi dạo trên hè đường.

Bob và Peter có cảm giác "chuyển đi xuống địa ngục" này kéo dài hàng thế kỉ.

Cuối cùng hai thám tử cũng hiểu rằng hai người này đã chạm chân xuống mặt đất. Hai bạn thận trọng thả tay và mở mắt ra.

- Rồi! Bob nhẹ nhõm kêu. Cảm ơn các ông. Các ông giỏi quá!

Natches mỉm cười.

- Không khó lắm, thậm chí dễ nữa.

Tất cả bước nhanh dọc theo con đường mòn dẫn đến chỗ hai anh đậu chiếc xe cũ. Đúng lúc cả nhóm ra đến con đường, đèn pha của một chiếc xe lớn chiếu vào làm loé mắt tất cả. Ông Harris bước ra khỏi bóng tối, chĩa súng sẵn vào cả nhóm.

- Sa... o? Bob cà lăm. Làm thế nào ông...

- Tìm ra các người hả? Dễ thôi! Tôi nhìn thấy tín hiệu bằng đèn của các cậu và tôi lùi lại để xem.

- Ôi! Peter rên rỉ.

Ông Harris phá lên cười, rồi quay sang trợ lí của mình. Tên Sanders cũng đang đứng đó cầm vũ khí. Nanika lợi dụng giây phút sơ hở đó. Anh nói nhỏ cái gì thật nhanh vào tai Natches, rồi xông vào Harris. Tên ăn chay giả khéo léo né được, rồi đập vào đầu anh một cái. Nanika té xuống đất bất tỉnh.

- Ông Harris ơi! Sanders la lên. Coi chừng! Tên kia chạy trốn!

Trong nháy mắt Harris quay lại, nhưng Natches đã lao vào bóng tối. Harris hoài công tìm kiếm: không có ai hết. Hắn quay lại trừng trừng nhìn Bob và Peter.

Hắn tức thờì mất đi lòng tự tin. Rồi hắn bình tĩnh lại, lạnh lùng tuyên bố:

- Không sao, cứ để hắn chạy, ta cũng sắp đi xa khỏi chỗ này, hắn sẽ không làm gì được ta.

Sanders không giấu được sự lo lắng.

- Sếp có chắc không?

- Tất nhiên! Đồ ngu! Mày đi thay gác cho Carson đi và bảo nó đến đây. Ta sẽ mang mấy thằng nhóc điên này theo cùng. Cứ gặp chúng trên đường đi hoài, ta mệt lắm rồi. Phải giải quyết dứt điểm chuyện này.

Bob và Peter độ nhiên hoảng sợ, hiểu rằng lần này không còn cách gì thoát khỏi tay hắn.

18. Trên núi

Cảnh sát trưởng kết thúc cuộc liên lạc với đồn Rocky và bước ra khỏi xe, đến chỗ nhóm

người đang đứng trước biệt thự Sandow.

- Không có tin gì của mấy người da nâu và xe của họ, tôi rất tiếc ông Andy à. Nhưng sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm ra hai cháu, ông hãy tin tưởng.

- Nhưng bằng cách nào? Chẳng có một chỉ dẫn nhỏ nào dẫn ta đến chỗ hai cháu.

Ánh trăng tràn ngập khu vườn, biến mỗi cái bóng thành một con ma màu bạc.

Hanibal đi bách bộ, tập trung suy nghĩ, trông cậu giống như con cú mèo lớn đang suy tư.

- Chú cảnh sát trưởng ơi! Hanibal đột ngột gọi. Ta có thể thử đoán hai bạn đang ở đâu. Ta chỉ cần suy nghĩ. Trước tiên kho báu phải ở trên núi, trong giới hạn kho báu nhà này. Sau đó, ông Harris có xe, thứ ba, gần như chắc chắn hẳn định chiếm đoạt kho báu vào chính đêm nay.

- Nhưng điều đó có thể giúp gì cho ta hả Hanibal? Ted hỏi.

- Ta có thể rút ra kết luận là hẳn phải đi trên một con đường thuộc khu đất nhà này. Có thể là một con đường dẫn lên núi không xa đây lắm. Ta có thể loại bỏ con đường dẫn đến biệt thự và con đường dẫn đến nhà chòi trong rừng. Còn những đường nào khác mà xe có thể đi lại không? Bà Sandow có thể thông tin cho ta biết.

- Lý luận rất hay Hanibal à. Có nhiều cơ may là cháu không lầm.

Cảnh sát trưởng quay sang bà Sarah trong khi Ted, ông Andy và Warrington nhìn về phía núi.

- Thưa bà Sarah, còn có những con đường nào khác băng qua khu đất nhà bà?

- Thật ra nhiều năm nay tôi đã không đi dạo quanh đây, bà trả lời và nhíu trán suy nghĩ. Nhưng...

Ted đột ngột ngắt lời bà:

- Nhìn kia, đằng kia, thấy ánh đèn không? Nó sáng tắt dứt đoạn!

Tất cả nín thở nhìn theo hướng chỉ. Sau vài giây, một tia chớp sáng khác đâm thủng màn đêm, khá thấp, ngay phía trên ngọn cây gần nhất.

- Tín hiệu SOS! Hanibal kêu lên. Chắc là Bob và Peter đang phát tín hiệu. Chắc là hai bạn bị giam ở trên đó!

- Cách đây khoảng 8 cây số, cảnh sát trưởng ước tính. Chính tại chỗ bắt đầu có núi!

- Thẳng về hướng đông, thưa ông! Warrington nói thêm.

Những tín hiệu kêu cứu ngắn dài lại sáng lên trong màn đêm.

- Thưa bà Sandow, ở chỗ đó có gì vậy? Hanibal nhanh nhẹn hỏi.

- Nào, để bà nhớ lại. Lâu quá... phải... cha của bà có xây một nhà chòi thô sơ trên đó. Lạ quá, sao đột nhiên bà nhớ ra được. Lâu lắm rồi không có ai đặt chân lên trên đó.

- Làm thế nào lên được chỗ đó? đến lượt ông Andy hỏi.

- Có một con đường... khá chật hẹp. Nó dẫn thẳng vào giữa núi... và đi qua phía dưới chòi. Chòi xây trên một vách đá thẳng đứng rất khó lên.

- Đúng một chỗ mà Harris có thể chọn để nhốt tù nhân. Hanibal nhận xét.

Tất cả nhìn theo đèn, nhưng đèn không sáng nữa. Tất cả chỉ hoài công chờ đợi, tín hiệu đã chấm dứt.

- Chắc là có chuyện xảy ra, ông Andy lo lắng nói nhỏ.

- Ta hãy đến xem tại chỗ, ông Reynolds quyết định. Không nên chậm trễ!

Chiếc xe Rolls chạy trước chở Hanibal, Ted, ông Andy và cảnh sát trưởng. Ba người của ông Reynolds đi theo sau trong xe cảnh sát, còn một người ở lại biệt thự để trông coi bà Sandow. Hai tài xế thận trọng tắt đèn pha. Do bóng tối, hai xe phải chạy chậm hơn. Cũng may là trăng đủ sáng để tiến lên trước mà không sợ bị tai nạn. Xe nhanh chóng đến chân những ngọn núi cao. Mọi người xuống xe.

Hanibal chỉ đường nét rõ rệt của một nhà chòi ở phía trên cao.

- Chỗ đó kìa, Hanibal thì thầm.

- Không còn thấy ánh sáng! ông Andy cũng thì thầm theo.

- Ta sẽ leo lên đó, nhưng phải thận trọng, có thể đó là một cái bẫy.

- Ta phải làm nhanh! ông Andy nói. Có thể con trai tôi và Peter đang gặp nguy hiểm.

- Nếu chúng ta bị phát hiện sớm quá, hai cháu sẽ càng bị nguy hiểm hơn nữa! Ông Reynolds nói. Hanibal, cháu ở lại phía sau! Harris là một con người nguy hiểm.

Hanibal miễn cưỡng chấp thuận.

Nhóm cảnh sát vừa mới bắt đầu leo lên thì có cái gì động đậy phía bên phải. Cảnh sát trưởng phóng đến đó. Warrington và ông Andy cũng chạy đến giúp. Hanibal nhìn thấy một hình bóng màu trắng đang giãy giụa trong tay cảnh sát.

- Một người da nâu! Hanibal kêu.

- Mang hắn ra đây, để nhìn cho rõ! Reynolds ra lệnh.

Khi nhìn thấy Hanibal, người Yaquali ngưng giãy giụa ngay và nở một nụ cười tươi rói.

- Hanibal, phải không? Tôi là Natches. Bạn. Yaquali là bạn. Tôi chạy trốn.

- Chúng tôi sẽ quyết định anh có phải là bạn hay không. Reynolds tuyên bố bằng một giọng đe dọa, anh đã tấn công các cậu bé này, đúng không?

- Si. Do nhầm lẫn. Tôi tưởng các cậu bé là amigos của người xấu Harris. Tôi sai. Tôi nói với hai cậu bé kia. Hai cậu tin tôi.

- Anh có gặp Bob và Peter! ông Andy thốt lên. Hai cháu đi đâu rồi? Nhanh lên! Nói đi!

Natches ra vẻ khổ sở.

- Người xấu Harris mang hai cậu đi. Em trai Nanika của tôi cũng vậy. Harris còn giữ em trai út, Victorio. Tôi cũng chạy được.

Cảnh sát trưởng Reynolds thở dài.

- Nào! Anh hãy bắt đầu từ đầu và cố gắng giải thích cho chúng tôi...

- Khoan đã! Cháu dám chắc ông này nói được tiếng Tây Ban Nha... đúng không? Hanibal nói thêm với Natches.

Người da đỏ có vẻ vui mừng ngạc nhiên và gật đầu.

- Nếu vậy, Hanibal nói, ông cứ nói tiếng Tây Ban Nha, chú cảnh sát trưởng và tôi đều hiểu.

Natches tiến hành kể lại câu chuyện, nhưng lần này anh nói nhanh và dễ hiểu hơn.

Dần dần khi nghe câu chuyện, Hanibal và ông Reynolds càng lúc càng phần nộ.

- Ông nói rằng Harris đang giữ bốn cậu bé làng ông! thám tử trưởng kêu. Dĩ nhiên rồi, sao mình ngốc quá, hẳn bắt buộc phải dùng trẻ em Yaquali! Đó là lời giải cho câu đố của Đại Nãi. Tất cả chúng ta đều nghĩ kho báu nằm trong con mắt của trời, nơi không một ai có thể đến được...

- Sao, thì đúng là như vậy còn gì hả Hanibal? cảnh sát trưởng Reynolds hỏi.

- Không hoàn toàn đúng, thưa chú! Chú nhớ lại đi. Lời chính xác là : "nơi không một người đàn ông nào có thể tìm thấy." Không một người đàn ông nào, chú hiểu không? Ông ấy muốn nói rằng không một người lớn nào có thể tìm thấy kho báu... nhưng một đứa trẻ thì được.

- Một cậu bé! cảnh sát trưởng thốt lên.

- Đúng thưa chú! Bộ lạc của Đại Nãi đã giấu tài sản của mình ở một chỗ mà chỉ có một cậu bé mới lấy được, có lẽ là trong một cái hang có lối vào rất chật hẹp.

- Cháu nghĩ là Harris đã tìm ra được ý nghĩa thật của câu đố và đến làng Yaquali tuyển bốn cậu bé Da Đỏ đủ nhỏ và đủ khéo léo để đến được chỗ giấu à?

- Phải, cháu nghĩ vậy, hẳn biết rõ là người Yaquali leo núi rất giỏi.

- Vậy có lẽ chỗ giấu ở đâu đó trên núi, cảnh sát trưởng gật đầu suy ra. Nhưng chú ngạc nhiên một điều, tại sao tên Harris lại để mình bị cản trở bởi lối vào chật hẹp? Hẳn có thể dễ dàng cho nổ khối đá để làm rộng ra.

- Thưa chú, như vậy rất mạo hiểm, Hanibal nhận xét. Trước tiên, vụ nổ có thể làm chấn động, thậm chí gây sứt lở chôn vùi vĩnh viễn toàn bộ kho báu. Sau đó, ta đừng quên rằng Harris muốn chiếm đoạt kho báu, điều này buộc hẳn phải kín đáo và im lặng.

Ông Andy tỏ ra nóng lòng.

- Hãy để sau hãy bàn, ông ngắt lời. Phải khẩn cấp đi cứu con trai tôi và Peter. Natches ơi, sau khi bắt hai cậu bé, Harris đi hướng nào?

Người da đỏ chỉ con đường dẫn lên ngọn núi cao nhất:

- Hướng này!

- Vào giữa một khu vực đặc biệt hoang dã! Cảnh sát trưởng thở dài. Ta có thể thám hiểm vùng này mấy ngày liền mà không tìm thấy gì hết. Thôi, sáng mai tôi sẽ cho trực thăng bay qua vùng này.

- Sáng mai? ông Andy phản đối. Nhưng như vậy có thể sẽ quá trễ.

- Ta không thể hành động mò mẫm, cảnh sát trưởng giải thích. Anh hãy hiểu cho, như vậy chỉ làm cho tình thế hai cháu thêm nguy hiểm.

Hanibal im lặng suốt cuộc đối thoại này, đột nhiên, cậu quay sang người Yaquali.

- Ông Natches ơi, ông có thể lần theo dấu vết bọn chúng được không?

- Tất nhiên là được! Tôi quen đi theo dấu vết.

- Nếu vậy, thì ta đi! Cảnh sát trưởng quyết định. Đừng để mất thêm thời gian. Và hi vọng ta sẽ sớm tìm thấy chúng.

Natches chạy trên con đường sáng trắng, tất cả lảng lạng đi theo.

Ông Harris đang đứng sát bên Bob và Peter trong một vực hẻm hẻo lánh trên núi. Hai cậu bị trối chết.

- Đồ ngốc, đáng lẽ ta phải vô hiệu hoá bọn mày ngay từ đầu! Nhưng không sao, giờ vẫn còn kịp.

Sanders xuất hiện từ một vùng tối.

- Thừa sếp, bọn Yaquali sẵn sàng rồi!

- Tốt, Harris tuyên bố. Chắc là thằng mập, sếp của hai thằng nhỏ này đang dùng trăm phương nghìn kế để tìm ra chúng. Không nên đánh giá thấp thằng mập đó, nó rất thông minh! Ta phải làm việc nhanh, Sanders, theo tao!

Peter và Bob nhìn thấy hai tên cướp biến vào vùng tối bạc của vực hẻm. Gần đó, Nanika kêu lên một tiếng nhỏ, Nanika cũng bị trối tay chân.

- Làm gì bây giờ hở? Peter than.

- Có thể Hanibal nhìn thấy tín hiệu!

- Bọn mình đâu có thời gian phát đi nhiều lắm, Bob cũng không mấy lạc quan nói.

Harris và Sanders quay lại, tên ăn chay giả có vẻ rất hài lòng. Hắn ra hiệu cho Sanders, tên này cúi xuống cõng trối cho Bob.

- Đứng dậy! Harris ra lệnh cho Bob. Sanders! Mày biết phải làm gì rồi chứ?

- Tất nhiên, thừa sếp!

- Tốt! Vụ này sẽ không làm cho ta mất vài tiếng, vì có đến bốn thằng bé làm việc dây chuyền. Nhớ mở mắt canh gác nhớ Sanders, kho báu sắp thuộc về ta rồi!

Harris đẩy Bob ra phía trước và biến mất trong bóng tối vực hẻm cùng với tù nhân.

Peter rùng mình, tại sao Harris lại mang Bob đi?

Peter có thể định hướng khá tốt. Peter đoán mình đang ở... chính xác là ở vực hẻm, không có tên, nhưng chạy dọc dưới chân ngọn núi ta tưởng có tên là Đầu Da Đỏ, ngay giữa khu vực nhiều núi nhất trong vùng, sát biên giới nhà Sandow. Con đường nơi Harris đậu xe đi qua cách hơn một cây số. Peter nghĩ là Hanibal khó mà tìm ra hai bạn.

- Sanders ơi! Peter gọi. Có phải Harris bỏ ông lại đây để...

- Nằm yên! Sanders ra lệnh. Sếp không thích những thằng tò mò.

Peter đành phải im lặng. Nanika đang tỉnh dần, động dậy và ngồi dậy.

Khi đó anh chàng Yaquali to khỏe tức giận nhìn xung quanh. Peter mỉm cười trấn an anh. Nhưng Peter không nói gì được với anh, anh chàng này chỉ biết vài từ tiếng Anh. Nếu muốn làm một điều gì đó, Peter sẽ phải hành động một mình.

Rất tiếc! Peter còn có thể hi vọng gì được. Sanders ngồi đó, tay cầm súng, mắt không rời hai tù nhân. Nhờ ánh trăng, Peter nhìn xung quanh. Phải chăng Peter tìm ra cách tự giải thoát...

Đột nhiên, Peter mở căng mắt ra, chắc là Peter bị ảo giác. Không! Những hình bóng lạng lẽ vừa mới xuất hiện trong vực hẻm. Peter kêu ngay:

- Tôi đang ở đây! Cứu với, nhanh lên!

Những cái bóng chạy về phía Peter. Sanders đứng phốc dậy, hoảng hốt nhìn những người đàn ông đang lao tới, rồi thả súng, đâm đầu vào bóng tối.

- Bắt tên cướp đó lại! giọng cảnh sát trưởng Reynolds vang lên.

Một hồi sau, ông Andy, Warrington và Peter nhanh chóng cởi trói cho cậu. Phần mình Natches đã giải thoát cho Nanika. Chẳng bao lâu, hai người của ông Reynolds quay về cùng với Sanders giận dữ giãy giụa để chạy.

- Harris đâu? Hanibal hỏi Peter.

- Hắn leo ngược trở lên vực hẻm, đi về hướng núi Đầu Da Đỏ. Hắn mang Bob theo.

Ông Andy tuyệt vọng kêu lên.

- Sao? Bob cùng đi với hắn à?

Cảnh sát trưởng quay sang Sanders và giận dữ hỏi.

- Harris đâu? Hắn làm gì Bob và mấy cậu bé Yaquali?

- Ông tự tìm chúng đi, Sanders xác xược đáp. Nghề của ông mà!

- Harris có một tên đồng lõa khác, Peter tuyên bố. Tên hắn là Carson.

- Vậy thì những tên vô lại này sẽ không thoát khỏi tay ta, ông Reynolds khẳng định.

Sanders cười khẩy khinh bỉ.

- Đừng có vội khoe khoang thắng lợi, ông chủ khôn lắm!

Làm ngơ trước câu nói đó, Peter nói tiếp:

- Harris không thể ở xa đây, như chú cảnh sát trưởng đã nói, vực hẻm này là một ngõ cụt!

- Đúng, Harris mắc kẹt. Để ra đi, hắn cần phải qua đây! Hanibal nói.

- Ta sẽ không chờ hắn, cảnh sát trưởng quyết định.

Rồi ông ra lệnh cho người của ông bước vào vực hẻm. Tay cầm súng, các viên cảnh sát tuân lệnh, đi ngược lại lối đi hẹp về hướng núi Đầu Da Đỏ. Cái đầu này đang hiện rõ phía trên cao, bí ẩn và nhuộm tóc bạc bởi ánh trăng. Khi tiến tới, vực hẻm hẹp lại dần, đoán rằng kho báu được giấu trên cao, tất cả thường ngược lên nhìn phía trên.

Hanibal đi cuối cùng, cùng với Warrington và Peter. Hanibal đột ngột thốt lên:

- Nhìn kia!...

Hanibal không nói gì thêm nữa, một tiếng cười vang dội siêu tự nhiên vừa mới vang lên giữa các hình bóng màu bạc trong vực hẻm. Tiếng vang khuếch đại thêm tiếng cười. Tiếng cười quỷ quái như nhảy từ khối đá này sang khối đá kia.

- Cái bóng cười! Peter kêu.

- Đi ngã này! cảnh sát trưởng hét lên. Bật đèn lên!

Lính của ông bật những cái đèn pin to tướng lên ngay. Khi đó, Harris mỉm cười xuất hiện ngay giữa các chùm sáng.

- Các người đến hơi sớm một chút, ông thần nhiên tuyên bố. Tôi rất lấy làm tiếc. Bây giờ tôi phải nhận ít hơn mình tưởng.

Sát gần hắn, tiếng cười quỷ quái vang lên, một phần át đi tiếng hắn.

19. Kho báu

- Harris, không được động đây! cảnh sát trưởng Reynolds ra lệnh. Bắt giữ người này và lục soát hắn! Tên đồng lõa thứ nhì đâu?

Một cảnh sát xuất hiện từ bóng tối, đẩy Carson ra phía trước.

- Thừa sếp, hắn đây!

Trong khi bị lục soát, Harris liên tục mỉm cười. Một viên cảnh sát lấy được cái túi khá đầy, anh ta đưa cho cảnh sát trưởng để xem trong túi có gì. Ông huýt sáo khê, rồi ông nhìn tên tội phạm vẫn đang mỉm cười.

- Harris à, túi này đầy vàng. Nói cách khác, anh đã tìm ra kho báu, tốt nhất anh nên chỉ cho chúng tôi chỗ giấu kho báu. Chúng tôi đã hỏi thông tin về anh.

- Thế á? Harris chế giễu đáp. Tôi nghi lắm. Tất nhiên là mấy tên da đỏ bắn thiú kia đã kể cho ông về tôi. Nhưng chẳng lẽ ông lại tin chúng?...

- Tôi cũng đã nói chuyện với cảnh sát úc, Reynolds tuyên bố.

Lần này Harris tái mặt.

- Úc à?... Nhưng làm sao các anh biết..?

- Hanibal, cháu kể đi. Ông này...

Trước khi cảnh sát trưởng kịp kết thúc câu nói, một con chim khổng lồ chọt sà xuống đậu lên đầu ông Harris. Nó to cỡ bằng con quạ, có cái mỏ lớn màu vàng và đen, cái mào nâu hình răng cưa, ức và bụng màu trắng, đuôi và cánh khá nhiều. Trên cái thân đồ sộ có cái đầu khá lớn so với kích thước của nó.

- Cái... cái..gì vậy? Peter cà lăm khi thấy con vật kì lạ xuất hiện.

Trước khi có ai kịp trả lời, con chim há to mỏ, rồi phá lên tiếng cười man rợ, tiếng cười quỷ quái như lấp đầy vực hẻm.

- Tiếng cười! Peter kêu. Đó là tiếng con chim!

- Trước mặt cậu là một con kookaburra, Hanibal không hề ngạc nhiên giải thích, thường hay được gọi là chim trạ Châu Úc. Đó chính là con vật mà mình không nhớ tên được, một con chim có tiếng cười gần giống người.

Hanibal lấy cái đèn pin rọi vào người Harris. Với con chim đậu trên đầu, tên bất lương tạo thành hình cái bóng gù cao lớn, có cái đầu giống chim và luôn cử động.

- Đây là cái bóng cười của chúng ta! Hanibal thông báo. Ông Harris và con vật nuôi kookaburra... mà chỉ có ở Úc mới có loại chim này.

Ông Harris đồng tình, rồi nhún vai.

- Vậy chính Hanibal đã vạch mặt tôi hả? Tôi đã lo chuyện này, tại con chim này. Nên tôi có thử xua đuổi nó đi vì tôi không nỡ giết chết nó. Nhưng nó lại tìm về với tôi, nó cứ ở trong khu đất và phá lên cười không đúng lúc chút nào.

- Không phải mình con chim làm anh bại lộ, Harris à. Hanibal đã phát hiện là anh ăn bánh mì kẹp thịt. Sự vô tâm đã làm anh thất bại.

- Hanibal đúng là một thám tử giỏi, đáng lẽ tôi phải dè chừng Hanibal nhiều hơn! Tuy nhiên tôi chưa chịu thua đâu. Tôi chắc rằng mọi người muốn gặp lại Bob và mấy cậu bé da đỏ bình yên phải không?

- Harris, anh không nên làm cho tình thế thêm trầm trọng! Reynolds răn giọng.

- Còn anh, dường như anh ảo tưởng nhiều quá đấy! Tôi không hề có ý định để bị bắt. Tôi đã dự phòng tất cả rồi.

Rồi Harris cười xảo trá.

- Ta hãy nói chuyện thẳng thắn. Trong cái túi anh cầm trong tay có vàng. Không nhiều như tôi mong đợi nhưng cũng tạm đủ. Tôi sẽ thương lượng. Vậy tôi yêu cầu số vàng đó, không hơn và sự tự do của tôi. Tôi biểu anh hai thằng Carson và Sanders, như vậy anh sẽ có thành tích là bắt giữ hai người.

- Đồ đều! Sanders tức giận định lao vào bóp cổ sếp.

Hai cảnh sát kéo hẳn lại. Harris lại phá lên cười xảo trá.

- Kìa, kìa Sanders! Xét tình hình hiện tại thì mạnh ai nấy lo cho mình chứ! Ta đang đề nghị một cuộc giao kèo với cảnh sát: tự do và số vàng này để đổi lấy bọn nhóc và phần còn lại của kho báu Chumash!

- Chúng tôi không chấp nhận giao kèo nào hết! cảnh sát trưởng tuyên bố. Chúng tôi sẽ tự tìm ra mấy cậu bé.

- Anh lầm rồi! Tôi đã chuẩn bị sẵn kế hoạch phòng tình huống xấu nhất. Anh sẽ không thể tìm ra mấy cậu bé trừ khi tôi chỉ chỗ cho anh.

- Harris, tôi ảnh cáo anh...

- Không! Harris cắt ngang bằng một giọng sắt đá. Chính tôi cảnh cáo anh. Trừ phi anh trả lại vàng và tự do cho tôi, còn không anh sẽ không bao giờ trông thấy bọn nhóc nữa. Chúng không thể tự giải thoát cho mình, chúng cũng không thể kêu cứu. Chúng không có nước và thức ăn. Nếu anh để cho tôi đi cùng với cái túi này thì ngay khi đến nơi, tôi sẽ gọi điện về cho anh thông báo chỗ mấy thằng bé. Nếu không, chúng sẽ chết!

- Anh sẽ không dám để chúng chết, như vậy anh sẽ là tội phạm giết người!

Harris mỉm cười.

- Đúng, có thể tôi không cố tâm làm kẻ giết người, nhưng anh đâu có biết chắc phải không?

Tiếng cười của Harris vang lên trong đêm, tiếng con kookaburra của hân vang theo, tạo thành một sự ồn ào điếc tai ở đáy vực hẻm.

Ông Andy nhìn cảnh sát trưởng bằng ánh mắt cầu khẩn. Harris mỉm cười đắc thắng.

Đột nhiên, Hanibal phát biểu.

- Tên khốn kiếp này lắm to! Hanibal lạnh lùng tuyên bố. Chú cảnh sát trưởng, cháu nghĩ chú có thể lựa chọn! Cháu nghĩ mình đã đoán ra Bob và mấy cậu bé kia đang ở đâu!

Harris hướng cặp mắt lạnh như đá sang nhìn Hanibal, Reynolds cũng nhìn cậu hoài nghi. Trái lại, ông Andy thốt lên một tiếng kêu đầy hi vọng.

- Ở đâu?

- Trên kia! Hanibal chỉ ngọn núi cao đồ sộ trước mặt. Lời nói cuối cùng của Đại Não là: "Kho báu nằm trong con mắt của trời, nơi không một người đàn ông nào có thể tìm thấy được.". Ông có ý định bí mật khi nói "không một người đàn ông nào..". Nhưng ông hoàn toàn nói rất rõ ràng

"kho báu nằm trong con mắt của trời". Ông không nói đến mặt trời, mặt trăng hay bất cứ cái gì cụ thể khác giống con mắt. Ông muốn nói đến con mắt thật sự. Con mắt nằm trên kia, trên núi! Con mắt của Đầu Da Đỏ!

Mọi ánh nhìn chuyển sang các đỉnh núi cao. Nổi bật trên bầu trời sáng trắng là một cái đầu to tướng bằng đá thô, có khuôn mặt, mũi, mồm và hai con mắt.

- Mắt trái như bị ấn sâu vào hốc mắt. Hanibal nói tiếp. Có lẽ ở đó có cái gờ đá, là cửa vào một hang, nơi dân Chumash đã cất giấu kho báu. Chắc là ông Harris đã leo lên đó, rồi khi thấy ánh đèn pha, ông đẩy các bạn vào trong hang, lấy đá bịt lỗ và các bạn bị nhốt trong đó.

- Bộ cậu tưởng trong thời gian ngắn như thế, tôi leo lên đó kịp à? Harris nói khẽ.

- Phải, Hanibal trả lời. Nhất là với sự trợ giúp của các cậu bé Yaquali. Mà cảnh sát Úc cho biết ông đã từng trộm khách sạn. Những tên trộm khách sạn ít nhiều cũng có khiếu leo trèo, nhào lộn.

- Mà giả sử bọn trẻ ở trên đó thì cậu có thể làm gì được?

- Natches và Nanika cũng có thể leo lên trên đó!

- Chắc chắn chúng tôi làm được, dễ lắm! Natches gật đầu mạnh mẽ.

- Chẳng lẽ các anh tin vào lời tầm phào của thằng nhóc con này? Harris quay sang nói với người lớn xung quanh. Tôi nói trước, nếu các anh nghe theo nó mà nó nhầm thì cuộc giao kèo không còn giá trị! Các người hãy nhận lời đề nghị của tôi ngay bây giờ, tôi sẽ không đề nghị lại lần nữa đâu!

Cảnh sát im lặng. Tất cả nhìn ông Andy và hai người anh của Victorio. Ông Andy phát biểu đầu tiên:

- Tôi tin vào trực giác của Hanibal, ông tuyên bố.

Hai người da đỏ chấp thuận ý kiến này bằng cách gật đầu.

- Được, cảnh sát trưởng Reynolds tuyên bố. Vậy Natches và Nanika hãy leo lên kia kiểm tra xem lời nói của Hanibal có đúng không. Nhưng hai anh có thể làm gì được khi các cậu bé bị trói? Phải nhớ rằng lỗ vào hang có thể quá chật hẹp để người lớn lọt vào!

- Cháu thấy nếu như vậy thì Harris cũng không thể vào hang để trói các bạn được, trừ khi ông ép buộc một bạn trói các bạn lại, rồi ông trói nốt bạn đó và đẩy vào hang, sau đó bịt cửa hang lại. Thật là phức tạp! Mà cũng không kịp thời gian, còn phải xét chuyện lối vào chật hẹp. Có lẽ cháu cũng phải lên trên đó, phòng khi có chuyện gì khó, thì cháu sẽ chui vào hang...

- Cháu hả Hanibal? cảnh sát trưởng thốt lên và nhìn hình dáng tròn trịa của Hanibal.

Natches còn nói thêm một cách thẳng thừng.

- Xin lỗi, Hanibal không thể được. Quá mập!

Thám tử trưởng đỏ mặt, nhưng vui vẻ chấp nhận điều hiềm nhiên.

- Để Peter đi thay cháu!

- Si! Peter to khoẻ, cao lớn, nhưng không nặng, Peter có thể vào được lỗ trong đá.

Peter chấp nhận, nhưng không phấn khởi chút nào.

- Được! Nếu không có cách nào khác...

Đứng dưới đáy vực hẻm, mọi người nhìn thấy bộ ba leo lên thành vách đá, y như sấu bò trên tường. Họ tiến lên nhanh nhẹn và chắc chắn. Mọi người đoán rằng nếu không có Peter, hai anh chàng Yaquali sẽ leo núi dễ dàng như đi dạo ngoài phố.

Cuối cùng mọi người thấy bộ ba đến gờ đá, là mép dưới của con mắt. Cả ba dừng lại một hồi rồi biến vào trong.

- Thành công rồi! Reynolds nhẹ nhõm kêu.

- Thừa chú, có Natches và Nanika thì không có gì phải sợ hết! Hanibal nhận xét.

Bây giờ cả ba đang ở trong con mắt của trời. Sau khi lên hết gờ đá, Peter và hai người Yaquali nhìn thấy có một tảng đá to chắn ngay con mắt. Phía trước, có đồng vàng nhỏ và một thanh sắt.

- Hanibal đoán đúng! Peter kêu. Chỗ giấu kho báu chính là ở đây. Chắc hẳn Harris đã dùng thanh này để lặn khỏi đá chặn cửa hang. Natches ơi, anh giúp tôi một tay nào.

Dùng đòn bẩy, cả hai dịch chuyển khối đá. Ngay phía sau, có một khe rất hẹp đâm sâu vào lòng núi. Người vai to lưng rộng như Natches và Nanika không thể nào qua lọt. Peter cầm lấy đèn pin.

- Anh hãy cột dây vào cổ chân tôi, nếu tôi kéo dây mạnh thì đó là tín hiệu, anh hãy kéo tôi lên thật nhanh.

Peter len vào khe. Cậu tiến tới, nhưng hơi khó. Rồi chẳng bao lâu, Peter cảm thấy một khoảng trống rộng hơn đang mở ra, rồi cảm giác có một luồng khí mát. Peter cố tiến nhanh hơn nhưng không thành.

Peter cố giãy giụa nhưng chỉ tiến chậm thêm. Thậm chí cuối cùng Peter buộc phải dừng lại: cậu quá to và không thể vào thêm nữa. Cùng lúc đó Peter nghe thấy một tiếng động nhỏ, Peter hoảng sợ, bật đèn pin trong tay, một hình bóng cầm hòn gạch định đập vào đầu cậu.

- Bob! Peter la lên.

- Peter! Bob đáp, nét mặt mừng rỡ. Trời ơi, gặp cậu mình vui quá! Mình đang cố nói với mấy cậu bé da đỏ là các cậu sẽ đến cứu. Nhưng hoài công, chúng không hiểu gì hết!

Bob cười, hơi căng thẳng.

- Cậu bị mắc kẹt trong đường hầm này trông buồn cười quá! Chính mình cũng khó khăn lắm mới chui qua lọt.

Peter dịch chuyển chùm đèn sáng và nhận thấy chỉ còn vài centimet nữa là đầu cậu lọt hẳn vào hang. Rồi phía Bob Peter nhìn thấy bốn cậu bé da nâu mỉm cười với mình.

- Cậu nhìn xa hơn một chút đi! Bob nói.

Peter làm theo, lần này đèn rọi sáng đáy hang. Trước mắt Peter là đồng vàng bạc châu báu óng

ánh muôn màu. Có đủ loại đồ trang sức, những viên đá quý, vàng bạc... Thật là kì diệu!

- Kho báu Chumash! Peter khẽ kêu. Rốt cuộc tội mình đã tìm ra kho báu.

20. Alfred Hitchcock nói lời cuối

Alfred Hitchcock mỉm cười với ba thám tử trẻ đang ngồi trước bàn làm việc của ông.

- Vậy là cuối cùng các cậu đã tìm ra kho báu Chumash trong "con mắt của trời". Đại Náo đã nói đúng sự thật, vậy mà vẫn lừa được mọi người suốt gần hai thế kỉ.

- Không ai nghĩ ông ta nói thật, Hanibal nhấn mạnh.

- Cho đến khi các cậu lo vụ này! Vậy là tên Harris và đồng bọn sẽ có nhiều thời gian để hối tiếc về âm mưu bất chính của chúng.

- Và khi chúng chịu xong hình phạt ở Hoa Kỳ, chúng còn phải gặp cảnh sát Úc nữa, Bob nói rõ.

- Có thể nói là tương lai của chúng không được rực rỡ lắm, ông Hitchcock cười nói. Chúng có khai hết sự thật không?

- Hẳn đã thú nhận, Bob nói tiếp. Thậm chí cả chuyện chúng sẽ làm gì mấy cậu bé sau khi xong việc. Khi mấy cậu bé da đỏ lấy vàng ra xong, chúng sẽ gửi các bạn ấy sang một thế giới bên kia, nơi các bạn không thể tố cáo chúng. Hẳn nghĩ là sẽ không ai thêm bận tâm đến các cậu bé, thử nghĩ xem, chỉ là vài cậu bé da đỏ ở một làng hẻo lánh.

Ông Hitchcock nhú mày.

- Đúng là một kẻ đáng ghê tởm! Các bạn trẻ ạ, cũng may là các bạn đã chấm dứt con đường tội lỗi của hẳn.

- Tuy nhiên, đến lượt Hanibal nói, em của Natches và Nanika là Victorio hiểu được một chút tiếng Anh. Em nghe thấy chúng bàn bạc và hiểu rằng nguy hiểm đang đe dọa các bạn và chính em. Nên em vút bức thư qua cửa sổ xe mà chúng chở em đi. Cũng may mà có người nhặt được và bỏ bưu điện.

- À sự may rủi, ông Hitchcock thở dài. Không nên coi thường sự may rủi! Các bạn trẻ ơi, ta sẽ không bao giờ biết được ai là người đã nhặt lá thư và bỏ bưu điện. Nhưng không có người đó thì các cậu bé đã không có ngày về rồi!

- Dạ đúng thưa bác, Hanibal đồng tình.

- Nhưng tôi thắc mắc một điều, cậu à, dường như Harris chờ hơi lâu mới đi chiếm đoạt kho báu.

- Dạ đúng, hẳn muốn hành động bình yên và hết sức bí mật. Vì vậy hẳn đã âm mưu bố trí cho Ted và bà Sandow đi xa, để hẳn được rảnh tay. Hẳn định mời cả hai đi San Francisco dự một hội nghị ăn chay vào đúng ngày tội cháu tìm thấy cái bùa. Hai bà cháu mà đi khỏi nhà, hẳn đã chiếm được kho báu, tống các em nhỏ Yaquali đi và tẩu thoát bằng chiếc máy bay hẳn đã thuê

sẵn. Nếu kế hoạch diễn ra đúng như hần mong muốn thì sẽ không ai biết được kho báu Chumash đã được phát hiện. Người ta chỉ nhận thấy là ông Harris đã mất tích trong khi ông đang sống yên bình cho đến hết đời ở Nam Mỹ.

Peter kể tiếp:

- Nhưng xui cho cả bọn là ngày hôm đó, cậu bé Victorio trốn được. Cậu bé đi lang thang trong khu vườn nhà Sandow, rồi đến gần biệt thự, cậu bé nhìn cửa sổ và thấy cái bùa trong thư viện. Cậu bé lấy trộm vì nghĩ rằng cái bùa bằng vàng có thể giúp ích cho mình.

- Sau đó, Bob nói tiếp, cậu bé phát hiện chỗ trống bên trong và nhét thư kêu cứu vô đó.

- Rồi cậu bé tội nghiệp bị bắt lại, Peter nói. Và kêu cứu như Bob và cháu nghe được.

Victorio hi vọng hai anh trai mình sẽ tìm thấy tờ giấy kêu cứu nhưng tờ giấy lại rơi vào tay bọn cháu.

- Và thế là may mắn! ông Hitchcock nói, bởi vì các cậu đã giải ra vụ bí ẩn.

- Hai cái bùa chứng minh rằng kho báu có thật, Hanibal giải thích. Natches đã lấy lại từ tay tụi cháu cái bùa thứ nhất vì nghĩ là Victorio gửi. Còn về cái thứ nhì thì cháu bị Ông Harris lừa.

- Bằng cách nào?

- Hần làm cho cháu tin rằng anh Ted là thủ phạm và hai cái bùa đều là chỉ dẫn đến kho báu. Điều này đã ngăn cản không cho cháu nhìn thấy sự thật. Ông Harris đã khuyến khích cháu tin vào điều mà cháu tưởng thật.

- Cho một sự kiện chưa được chứng minh là có thật, đúng là một sai lầm nghiêm trọng của thám tử, ông Hitchcock thừa nhận. Cũng may là cậu đã gỡ lại rất nhanh. Này, Hanibal, làm sao cậu đoán ra cái bóng cười là một con kookaburra... khiến cậu suy nghĩ rằng Harris là người gốc Úc ?

- Thừa bác, thoát đầu cháu nghĩ chính anh Ted là cái bóng. Rồi cháu nhớ lại rằng không nhất thiết mọi giọng anh đều là của Anh Quốc. Ngoài ra tiếng cười đó không giống người lắm, rồi cháu nhớ đến một chuyện của Edgar Poe: hai vụ giết người ở đường Morgue và...

- Trong chuyện đó không ai nhất trí với ai về ngôn ngữ mà tên sát nhân vô hình sử dụng... bởi vì tên sát nhân chính là một con khỉ không nói tiếng người.

- Dạ đúng thưa bác. Cháu tự nhủ tiếng cười được mỗi người mô tả khác nhau, không ai giống ai, rất có thể là của một con thú... một con thú mà cháu nhớ là ở Châu Úc.

- Hanibal cậu giỏi lắm. Ôi! Phải chi tôi được ngắm kho báu Chumash dưới đáy hang.

- Tụi cháu có mang mẫu cho bác xem. Bob vừa nói vừa đặt lên bàn cái ly óng ánh bằng vàng. Bà Sandow kính biểu bác đấy ạ!

- Tôi sẽ viết thư cảm ơn bà ấy. Món này sẽ làm phong phú thêm bộ sưu tập những kỉ niệm cụ thể từ những chiến công của các cậu. À mà kho báu thuộc về ai? Về bà Sandow à?

- Dạ chỉ một phần thôi ạ. Dường như phần còn lại sẽ thuộc về nhà nước. Các viện bảo tàng sẽ nhận được vài món. Cháu nghĩ người Yaquali cũng phải được nhận phần thưởng, như vậy mới công bằng!

- Vậy là nhờ các cậu, thêm một vụ bí ẩn nữa được làm sáng tỏ. Mà một phần nào đó thì vụ bí ẩn này là đầu voi đuôi chuột.

- Đầu voi đuôi chuột hả bác? Hanibal ngạc nhiên phản đối.

Ánh mắt nhà đạo diễn long lanh tinh nghịch.

- Thì ở cuối bản báo cáo của các cậu không có nhắc gì đến Skinny Norris hết, có phải cậu này đã khôn khéo thoát khỏi cảnh khó xử?

Ba Thám Tử trẻ mỉm cười cùng lúc.

- Dạ thưa bác, tên này sẽ không thoát được tội cháu đâu, Hanibal cam đoan, tội cháu sẽ chăm lo đến hẳn.

Và giọng Hanibal đầy đe dọa đến nỗi, nếu nghe được, có lẽ Skinny sẽ rùng mình.

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>